

804.811
32
DAN

உனியல்சுதைகள்

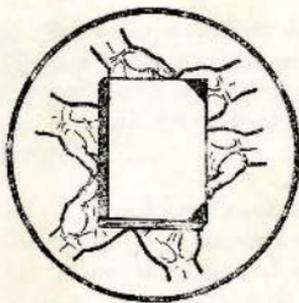
டிரையல் கதைகள்

280618

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்

டானியல் கதைகள்

VIJAYALUCKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Road,
WELLAVATTI
PHONE 88930.

280618

Handwritten signature

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்

இனங்களை முற்போக்கான எழுத்தாளர் கலை நிறுவனம்

வெளியீடு: 1

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி 1983

உரிமைப் பதிவு

விலை ரூபா 2-50

லங்கா பிரஸ்

கொழும்பு-8

WRITERS' CO-OPERATIVE PUBLISHING HOUSE

162, Wasala Road, Colombo-13

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பதிப்புரை

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் தொட்டு ஆறுமுக நாவலர் வரை எமது இலக்கிய மேதா விலாசங்கள், எமக்குக் கையளித்துச் சென்ற இலக்கியப் பிதூரார்ஜிதத்தை, இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை, இலக்கிய மரபை ஆதார சுருதியாக - அடிநாதமாகக் கொண்டு ஈழத்தின் தனித் தன்மையை, மண்வளத்தை, வாழ்வை மையமாக்கி, ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியம் மலர வேண்டும் என்று இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய போராட்டம் வெற்றித் துவஜம் உயர்த்திவிட்டது.

ஈழத்து இலக்கிய உலகின் சிந்தனைப் போக்கில் ஏற்பட்டுள்ள இந்தத்திசை மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து, தேசிய இலக்கியம் வாளிப்பாக மதமதார்த்து வளர ஆவன செய்ய வேண்டியது எமதும் சகல எழுத்தாளர்களினதும் தலையாய கடனாகும்.

தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் முன் முயற்சியினாலும் ஒரு சில வெளியீட்டு நிறுவனங்களின் முனைப்பினாலும் சில நூல்கள் வெளிவர ஆரம்பித்துள்ளன. என்றாலும் இந்த முயற்சிகள் நமது நாட்டின் இலக்கியத் தேவைக்கு ஈடு கொடுப்பனவாக இல்லை.

இந்த நிலையில், ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் ஏற்பட்டுள்ள விழிப்பின் ஆற்றுப் பெருக்கை அடிக்கோலி வழி நடத்தவும், எழுத்தாளர்களின் முயற்சிகளை ஒருமுகப் படுத்திச் செயற்படுத்தவும், இலக்கிய வெளியீட்டு முயற்சிகளுக்குப் பொதுத் தன்மை அளிக்கவும் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தை நிறுவியுள்ளோம்.

தேசிய இலக்கியத்திற்கான பிரக்ஞை பூர்வமான போராட்டத்தின் தர்க்க ரீதியான ஒரு முடிவும், வெளிப்பாடும் இந்த முயற்சி.

ஈழத்து இலக்கத்திற்குக் காலம் அளித்துள்ள காலக் கடனை - சரித்திரப் பணியை நிறைவேற்றுவதில் நாம் தன்னடக்கமான பெருமிதம் கொள்கிறோம்.

எமது இந்த முயற்சிக்கு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகம், தமிழ் கூறும் நல்லிலக்கிய உலகம் பூரண ஆதரவளிக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

இந்தத் துணிவுடன் தான் ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் முன்னணி வரிசையில் நிற்கும் நண்பர் டானியலின் சிறுகதைத் தொகுதியை எமது முதலாவது காணிக்கையாக உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

இதைத் தொடர்ந்து ஈழத்து இலக்கியப் பூங்காவுக்கு எண்ணிறந்த வண்ண மலர்களை அளிக்க, வளர் பூமியைச் செழுமைப் படுத்தித் தருமாறு தமிழ்ப் பெருமக்களை அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

25-1-63

எழுத்தாளர்
கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்

அணிந்துரை

[கலாநிதி சு. வித்தியாசாந்தன், M. A., Ph. D.,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர்.]

கடந்த சில காலமாக ஈழத்திலே கலாசார விழிப்பு வளர்ந்து வருகிறது. ஈழத்தின் கலைச் செல்வங்களையும் இலக்கியச் செல்வங்களையும் பேணி வளர்த்தல் வேண்டுமென்ற பேரவா சமுதாயத்தின் குறிக்கோள்களில் ஒன்றாக அமைந்து வருகின்றது. இந்தச் சூழ்நிலையிலே இன்று எமது நாட்டில் வெளிவரும் ஆற்றல் இலக்கியங்களையும் அறிவிலக்கியங்களையும் நாம் நோக்குதல் வேண்டும். கலை இலக்கிய மறுமலர்ச்சி என்று பொதுப்படக் கூறுப்போது, கலை இலக்கியப் படைப்புக்களை மட்டும் நாம் குறிப்பிடவில்லை; அவற்றைப் பேணவும் வளர்க்கவும் பரப்பவும் வெளியிடவும் ஆற்றலுள்ள நிறுவனங்களையும் சேர்த்தே குறிப்பிடுகின்றோம். உதாரணமாக, இலக்கியத்துறையை எடுத்துக்கொண்டால், சிருஷ்டியிலக்கியங்கள் எழுதுபவரை மட்டும் நாம் மனங்கொண்டாற் போதாது; அவ்விலக்கியங்களைச் சமுதாயத்தில் நடமாடவிடும் வெளியீட்டாளரையும் திறனாய்வாளரையும் நாம் கவனித்தல் வேண்டும்; நூல் நிலையங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்தல் வேண்டும்; பரந்துபட்ட வாசகர் கூட்டத்தைப்பற்றி எண்ண வேண்டும். இது மனிதனது கலைப்படைப்புக்கள் யாவற்றிற்கும் வெவ்வேறு வகைகளிலும் வடிவங்களிலும் பொருந்தும். கலைக்கும் சமுதாயத்திற்குமுள்ள நெருங்கிய பிணைப்பும் தொடர்பும் நிறுவனங்கள் திறமையாகச் செயலாற்றும் பண்பினாலேயே ஏற்படுகின்றன.

‘டானியல் கதைகள்’ என்னும் நூல் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக வருகின்

றது என்பதனைக் கண்டபொழுது என் மனத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நல்ல பதிப் பகங்களின் பெருக்கம் இன்றியமையாதது என்று நான் பல காலமாகவே நம்பி வந்திருக்கிறேன். வியாபார நோக்கினையே முதல் நோக்காகக் கொள்ளாமல், எழுத்தின் தரம், எழுத்தின் நோக்கம், எழுத்தாளன் நலன், பொது மக்கள் நலன் முதலியவற்றைக் கவனித்து நூல்களை வெளியிடவல்ல வெளியீட்டகங்கள் தோன்றினின்றிச் சீரிய இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்படாது. இந்நிலையில், எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினை வெளியிட முன்வந்தமை கண்டு பெரிதும் மகிழ்வடைகிறேன். நற்கருமங்கள் எட்பொழுதும் பாராட்டிற்குரியன. இன்றைய இலக்கிய வளர்ச்சியிற் காணப்படும் நல்ல தொரு சகுனம் இது என்று கூறலாம். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் இம் முயற்சியில் இறங்கியிருப்பது இலக்கிய உலகின் கவனத்திற்கு உரியது. காலத்தின் தேவையை அனுசரித்தெழுந்த இம் முயற்சி சிறந்த முன் மாதிரியானது; யாவராலும் பாராட்டற்குரியது.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், நாவல் முதலிய துறைகளைச் சார்ந்த படைப்புக்களையே இலக்கியத் திறனாய்வாளர் ஆற்றல் இலக்கியம் என்பர்; மனித உள்ளத்தைக் கவ்விப் பிணித்து, உணர்வை அணைத்து, உள்ளத்தில் நிலவுவன ஆற்றலிலக்கியங்கள். எமது தாய் மொழியில் இவ்வகை இலக்கியங்கள் தொன்றுதொட்டே சிறப்புற வளர்ந்து வந்துள்ளன. சங்க காலத்திலிருந்தே, உன்னதமான கருத்துக்களையும் சிந்தனைகளையும் கனிந்த உணர்வாக்கி, மனித உணர்ச்சி நிறைந்த சொல் வடிவங்களாக அமைத்தனர் எமது புலவர்கள்.

நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்த லோம்புமின்
என்றும்,
உண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
என்றும்,

புகழென ஐயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறியுங் கொள்ளலர்

என்றும், உயரிய கருத்துக்களைக் கூறிய புலவர்கள் ஆற்றல் இலக்கியங்களிலே அற்புதமான முறையில் அவற்றைக் கூறிப் போந்தனர். பின்னர் சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலிய பல பெருஞ் சமயங்கள் தமிழகத்திலே தழைத்து வளர்ந்த காலத்திலும், தத்துவங்கள் சித்தாந்தங்கள் கோட்பாடுகள் முதலியன இலக்கியங்களாகவே பரிணமித்தன; மக்கள் மத்தியில் நிலவி வந்தன. இந்த மரபு தமிழ் எழுத்தாளரின் அழியாத சொத்தாகும்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியாசிரியரை நான் நேரிற் கண்டு பழகியது குறைவு; அவரின் எழுத்துக்களையே பல சந்தற்பங்களிற் படித்திருக்கிறேன். கடந்த சில காலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ந்து வரும் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர் சிலருள் டானியலும் ஒருவர் என்பதுபற்றி எனக்கு எவ்வித ஐயமுமில்லை. நான் படித்த அளவிலே, டானியலின் சிறுகதைகளிலே திட்டவட்டமான கருத்துக்களைக் காண்கின்றேன்; மனித குலத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும் அவருக்கிருக்கின்றது. பல கதைகளிலே வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்ப நிகழ்ச்சிகளும் உணர்ச்சிகளும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்பத்தை மாத்திரம் பார்க்க வேண்டுமென்றும் ஒரு தவறான எண்ணம் இடைக்காலத்தில் எமது இலக்கிய மரபிலே வந்து புகுந்து விட்டது. சங்கப் புலவர்கள் அவ்வாறு கருதிரால்லர்; இன்பமும் துன்பமும் கலந்திருக்கின்றது இவ்வுலக வாழ்க்கை. இயன்றவரையில் நல்ல செயல்களையே அறிந்து செய்து கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறினர் அவர்கள். உலகத்தின் இயல்பை உணர்தல் என்னும் கருத்தை வற்புறுத்தினர் சங்கத்துச் சாரரோர். உலகத்தின் இயல்பினை நன்குணர்ந்த அன்றைய புலவர்கள் துன்பங்களையும் கலைத்திறனால் இன்பமாக மாற்றும் திறன் பெற்றிருந்தனர்.

எமது சமூகத்திலே காணப்படும் பல விசித்திரங்
களையும் முரண்பாடுகளையும் துலக்கிக் காட்டுகிறார் ஆசிரி
யர். சமூகத்தையும் தாம் எடுத்துக்கொள்ளும் பாத்திரங்
களையும் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தோடு நோக்கி, உண்மை
யைத் தேடிக்கண்டு கொள்ள முயலும் உள்ளத்தைச் சில
கதைகளிலே காண்கிறேன். சொற்களை வலுவூட்டி
உயர்த்துள்ளார். பல இடங்களில் வருணனைகள் சிறப்
பாக அமைந்துள்ளன. ஈழத்தமிழ் இவர் நடையில் கம்
பீரமாக இயங்குகின்றது. காலத்தின் ஓட்டத்திலே இன்று
எமது நாட்டிற் பல நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்
கின்றன. அவற்றுட் சிறுகதைகள் தொகையிற் கூடுத
லானவை. எனினும், அவற்றுள்ளும் நல்ல சிறுகதைகள்
குறைவே. இத் தொகுதியிலே சில நல்ல கதைகள் நிச்ச
யம் காணப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு நூல் வடிவம்
கொடுக்க முன்வந்த எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்
தார் நன் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்; அவர்களைப்
பாராட்டி, ஆசிரியரை வாழ்த்துகிறேன். டானியல் மேலும்
பல நூல்களை வெளியிடுதல் வேண்டும். அவர் முயற்சிக்குத்
தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் ஆதரவும் ஊக்கமும் கொடுத்
தல் வேண்டும்.

பல்கலைக் கழகம்,

பேராகனை

14-1-1963

சு. வித்தியானந்தன்

சில குறிப்புகள்

குஞ்சு பொரிக்க வைக்கப்படும் முட்டையில் படிப்படியாக ஏற்படும் மாற்றம் நம்பார்வைக்குப் புலனாவதில்லையானாலும், இறுதியில் மாற்றங்களினாலான ஸ்தூல வடிவத்தை நாம் பார்த்து உணர முடிகிறது. முதல் விநாடியின் மாற்றத்தைப் புறக்கணித்து விட்டு மறு விநாடியின் மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை; ஒன்றையொன்று உள்ளடக்கி, உள்ளடக்கியே ஸ்தூல வடிவான பெரு மாற்றத்துக்கு வழிபிறக்கிறது. பிரபஞ்ச வளர்ச்சியின் இந்தச் சரித்திரப் போக்குக்கு, இலக்கிய வளர்ச்சியின் போக்கும் எந்த வகையிலும் மாறுபட்டதல்ல.

பல்வேறு முரண்பாடுகளின் காரணமாக நலிந்து போய்க் கிடக்கும் மக்களுக்கு உத்தரவாதமான இன்ப வாழ்வழிக்கும் பணியில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டு செயலாற்றுவதன் மூலம் தான், ஒரு எழுத்தாளன் தன்னுடைய பிறந்த நாட்டுக்குத் தன்பங்கைச் செலுத்தியவனாவான். ஒழுக்கம், பண்பு போன்ற வரம்புகளால் புறக்கணிக்கப்பட்டு, வறுமையிலும், துன்பத்திலுமே வாழ்க்கை நடத்தும் கோடாலு கோடி மக்களின் சுக துக்கங்களைப் புரிந்து கொண்டு, அவர்களின் போராட்டமயமான வாழ்வில் மின்னல் போலத் தோன்றி மறையும் மனித உணர்வுகளுக்கு முழு வடிவங் கொடுக்கும் அதே வேளையில், அவர்களை இந்நிலைமைக்குத் தள்ளிவிட்ட சுகபோக வர்க்கத்தினரின் கோரத்திரையைக் கிழித்தெறிந்து, அம்பலப்படுத்துவதும் அந்த மனச்சாட்சியுள்ள எழுத்தாளனின் கடமையாகும்.

எழுத்தாளன் என்பவன் ஒரு நடுநிலைமையாளன் என்பது ஒரு புத்திபூர்வமான கருத்தல்ல. சுரண்டுபவனுக்கும் சுரண்டப்படுபவனுக்கும், சுகபோகிக்கும் நித்திய தரித்திரனுக்கும் இடையில் நின்று ஞானோபதேசம் செய்வது சுலபம். பெயரும் புகழும் கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் பலன், நீதி எப்படிச் சர்காவரம் பெற்று நிலைக்க வேண்டுமோ, அநீதியும் அப்படியே சாகாவரம் பெறச் செய்வதுதானாகும்.

‘இலக்கியம் ஒன்றினால் மட்டும் மனிதனிடத்தில் படர்ந்துள்ள சின்னத்தனங்களை ஒழித்துக் கட்ட முடியும், என்று வீராப்புப் பேசும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும், ‘அந்தப் பணி நம்முடையதல்ல; அது அரசியல் வாதிகளுடையது’ என்று ஒப்பாரி வைக்கும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் இருக்கிறார்கள். உண்மையில் இந்த இரு துருவ இலக்கிய கர்த்தாக்களும் தான், மக்கள் இலக்கியத்தின் எதிரிகள் என்பது என்கருத்து. மகிழ்ச்சியான வாழ்வு என்பது, ஒரு சமுதாய அமைப்பில் தற்செயலான ஒரு சிகழ்ச்சி என்று நெடுங்காலமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், உண்மையில் அது தற்செயலான ஒன்றல்ல. இந்தப் பழைய கொள்கையைத் தகர்த்து வாழ்வு என்ற பதத்திற்கான இலக்கணமமைந்த வாழ்க்கைமுறையை அமைப்பதென்பது இலக்கிய கர்த்தாவால் இயலாதது தான். ஆனால் அதற்கான பணியில் ஈடுபட்டுழைக்கும் சத்திகளோடு இணைந்து செயற்பட்டு அந்தப்புதிய யுத்தத்தைத் துரிதப்படுத்துவது ஒன்றும் அவனால் இயலாத காரியமல்ல.

இந்தக் கருத்துக்களை மனதிற்கொண்டு, ஒரு எழுத்தாளன் தனது இலக்கியத்தைச் சிருட்டிப்பதன் மூலம் தான் நாட்டிற்கும், அவனுக்கும் நன்மை ஏற்படும் என்பது என் ஆணித்தரமான கருத்து. நான் கண்டு, கேட்டு ணர்ந்த அனுபவங்களின் பகைப்புலனில், எந்தவிதத்துன்பம் நேரினும், மனிதனுக்கு வாழ்க்கையிலே பற்றும் நம்பிக்கையும் மேலோங்க வேண்டும் என்ற அடிநாதத்தை

முதன்மைப் படுத்தி என் கதைகளைச் சிருஷ்டிக்கிறேன். ஆனால், இதில் எவ்வளவு தூரம் வெற்றிபெற்றுள்ளேன் என்பதை வாசகர்களாகிய நீங்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

இத் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் ஏற்கனவே, சமுநாடு, வீரகேசரி, மரகதம், சரஸ்வதி, தாமரை ஆகிய இதழ்களில் வெளியானவை. அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கு என் நன்றி. இப்போது, இதனை அழகிய நூல் வடிவில் கொண்டுவரும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நிறுவனமான எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தார்க்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

என்னுடைய இந்த முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அவர்கள், தமது பல்வேறு கடமைகளுக்குள்ளும் மனமுவந்து எழுதியுதவிய முன்னுரைச்சாக நன்றி தெரிவிக்கின்றேன். வணக்கம்.

80, கோயில் வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

20-1 63

கே. டானியல்

கதைகள்

✓ 1	திருநாள்	1
✓ 2	தண்ணீர்	15
✓ 3	கொடும்பாவி	29
✓ 4	தெய்வபரம்பரை	41
✓ 5	மாணம்	56
✓ 6	தாளுண்ட நீர்	68
✓ 7	அசை	83
✓ 8	வள்ளி	105
✓ 9	உறவும் சிழலும்	121
✓ 10	மரண சிழல்	136

திருநாள்

ஊரெல்லாம் பரபரப்பாக இருக்கிறது. காதுகளுக்குக் கேட்பதெல்லாம் அதிர் வெடிகள்; கண்களுக்குத் தெரிவதெல்லாம் மத்தாப்பு வாணங்கள்.

அதோ, மத்தாப்பு ஒன்று வெடித்து, மலர்ந்து, பல வர்ணக் கட்டிகளைக் கொட்டுகிறது. அவை கண்களுக்கு எத்தனை இன்பத்தைத் தருகின்றன!

“தம்பி, இந்த வாண விளையாட்டு— அவிட்டு, மத்தாப்பு இருக்கிறதே, இதெல்லாம் தமிழனின் வாசுதத்திலேதான் தம்பி அனாதியாக இருந்தது. ஆதிகாலத்திலே எப்பவோ ஒருநாள், இந்த ஒலை வாசுதம் ஆத்திலே விழுந்து, கடல்லெ போன போது வெள்ளைக்காறங்கள் கண்டெடுத்தெல்ல இப்ப சந்திரனுக்கு வாணம் விடுகிறோம்!”

ஊரில் வயதேறிய ஒரு தாத்தா ஒரு நாள் சொன்ன வார்த்தைகள் என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. ரஷ்யர்கள் சந்திரமண்டலத்திற்கு ‘ராக்கெட்’ அனுப்பிய காலத்தில், மனம் தாங்கமாட்டாது தமிழன் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லிய அந்தத் தாத்தா இன்னும் என் மனக்கண் முன்னேதான் நிற்கிறார்.

அந்தப் பெருமையின் வழிவந்த இன்பமான மத்தாப்புக் காட்சியை நான் பார்க்கிறேன்; ரசிக்கிறேன். கண்ணீர்த் துளிகள் என் கண்களில் திரையிட்டு நிற்கின்றன. அந்தத் திரைக்கும் ஊடாக வெடித்துச் சிதறிய இன்னொரு மத்தாப்பின் ஒளிச் சிதர்கள் பளிச்சிட்டு மின்னுகின்றன. திரை

யிட்ட கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ரசிக்கத்தான் மனது ஆசைப்படுகிறது. இந்த வயசில் எனக்கே வருகிறதே இந்த ஆசை!

எனது மகன் புரட்சிதாசன், நித்திரையில் விம்மிப் புடைக்கும் ஓசை என் நெஞ்சு வரை அதிர்கிறது. நெஞ்சின் அந்தரத்தில் அந்த ஓசை இரைந்து மடிகிறது. சீ! நான் என்ன மனிதன்! மிருகத்தனமாக அவன் முதுகில் பளீரென அறைந்துவிட்டேனே; கையாலாகாதவன்!

வெட்கத்தால் என் உள்ளுறுப்புக்கள் கூனிக் குறுகு கின்றன. சாய்மனைச் சுட்டிலின் அழுக்குப்பிடித்த பகுதி. குளிர்ந்து, பிடரியை ஒட்டிக்கொண்டு இழுக்கிறது. முற்றத்து வெளிப்புறத்தில் இலரிக்கவிட்ட கண்களை எடுத்தக் கொள்வதற்காகக் கழுத்தை மறுபுறம் திருப்ப முயற்சிக்கிறேன். வலுவில் அது முடியவில்லை!

என் இரண்டாவது குழந்தை ஜனதாவின் குரல் சூடி சையின் அடியிலிருந்து எழுந்து வருகிறது. அவன் நித்திரையில் பிதற்றுகிறான்.

இருட்டிக்கொண்டு வரும் போது அடுத்த வீட்டுப் பெண் குழந்தை அணிந்திருந்த உடையைப் பார்த்து, அதே நிறத்தில் ஒன்று வாங்கித் தரும்படி என்னை நச்சரித்தாளே! அதன் பிரதிபலிப்புத்தான் அவள் வாயில் இப்போது பிறக்கிறது.

சற்றுவேளை வீட்டின் எல்லைக்குள் அமைதி நிலவுகிறது.

இப்போது என் கடைசிக் குழந்தை சுரதா பாலுக்காக அழுகிறாள்; பீறிகிறாள்.

பாவர், மனைவி நவமணி நன்கு தூங்குகிறாள்! அவளுக்குப் பசுவெல்லாம் எத்தனை தொல்லைகள்! குடும்பப் படகை ஒட்டிச் செல்ல அவள் எத்தனை சிரமப்படுகிறாள்! அவள் மட்டும் எனக்குக் கிடைத்திராவிட்டால்.....?

சுரதா பிடிவாதமாகவே கதறுகிறாள். அவளுக்குப் பசிக்கிறது.

“நவமணி!”

நான் மெதுவாக அழைக்கிறேன். என் குரல் கம்மு கிறது.

“நவமணி!”

நான் மீண்டும் அழைக்கிறேன். இப்போது என் குர லில் சற்று அதிகாரமே தொனிக்கிறது.

பாழாய்ப்போன இந்த அதிகார மமதை இன்னுந்தான் சாக மாட்டேன் என்கிறது! என்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டே இருக்கிறது. அதற்குத் தீர்க்காயுக! சில வேளைகளில் எனது நிந்தனைக்கு உள்ளாகி, அப்படியே செத்து மடிந்து போனது போலக் கிடந்துவிட்டு, சமயாசமயங்களில் உயிர் பெற்று ஓடி வந்து விடுகிறது. இதற்கு நான் என்ன செய் வேன்! தூ, மாணங்கெட்ட மமதை!

சுரதா அழுதுகொண்டே இருக்கிறாள் என்று ‘இலக்கிய மேதை’யாகிய நான் கள்ளிப்பெட்டி மேல் கிடந்த ‘ஹரீக் கன் லாம்பை’ எடுத்துத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டு அவளை நோக்கிப் போகிறேன். லாம்பின் ஒளிக்குள் கண்களைக் கூசிக்கொண்டு, சுரதா என்னைப் பார்ச்சுகிறாள். என்னைத் தகப்பன் என்று அடையாளம் கண்டுவிட்டாள். அவளுக்கு வயசு ஒன்றுக்கு மேலாகிறது. இன்னுமா அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருப்பாள்?

நவமணி அலங்கோலமாய் அசந்து போய்க் கிடக்கிறாள். லாம்பை நவமணியின் தலைமாட்டில் வைத்துவிட்டு, சுரதா வை அள்ளித் தோளில் போட்டுக் கட்டிலுக்கு வந்துபடுத்து அவள் முதுகைத் தடவிக்கொடுக்கிறேன். பாரம் தாங்காது கட்டில் கிரீச்சிட்டுக் கதறுகிறது. சுரதா என் நெஞ்சை வரு டிக் கொண்டு மறுபடியும் தூங்குகிறாள்.

சமுத்தை முறித்துக் கொண்டு நவமணியைப் பார்ச்சி றேன். லாம்பின் ஒளியில் அவள் முகம் தெளிவாகத் தெரி

கிறது. அவள் எவ்வளவு இளைத்துப் போய் விட்டாள்! பாதி அனலில் உடல் வற்றி, மஞ்சள் நிறமாகி, தேகம் உதிர்ந்து, செவ்விதழ்சள் வாண்டு, கதுப்புக் கன்னங்கள் கருங்கி, மார்புத் தசைகள் சூப்பி கண் குழிகள் தாழ்ந்து பொலிவிழந்து விட்டாள்.

என் நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கொண்டு ஒரு பெருமூச்சு வந்து மடிகிறது. அந்த மூச்சிலே ஓராயிரம் நினைவுப் படங்கள் மிதந்து வருகின்றன.

2

நவமணி எண் கண்ணுக்கு முன்னே வாலிக் குமரியாக நிற்கிறாள்; பளிச்சிட்டு மின்னும் விழிகளை மேலாகச் சொருகி என் பரந்த மார்பில் சிரசைச் சாய்த்துக் கொள்கிறாள். தலை முறுகி உலர்த்திக் காயவிட்டிருந்த மிருதுவான கேசம் என் மார்போடு உரசி, மெத்தென்ற இன்பத்தைத் தருகிறது.

குளிர் காற்று அலை அலையாக வருகிறது. அவள் மென் உடலை குளிர் அலைகள் தாக்கிவிடக் கூடாதே என்பதற்காகவே என்னவோ என் வலிய கரங்களை வளைத்து அவளை இறுக்கிக் கொள்கிறேன்.

நீண்டவேளை இரவின் மோனத்தோடு சேர்ந்து கொண்டு அவள் அசந்து நிற்கிறாள்.

எதையோ நினைத்துக் கொண்டு அவள் விம்முகிறாள். அந்த ஓசை என் மார்பைக் குடைந்து, என் இருதய பெண்ணுலத்தைப் பிடித்து ஆட்டி அசைக்கிறது; பலமாக உந்தி உதைக்கிறது.

“நவமணி நீ ஏன் அழுகிறாய்?”

“நீங்கள் என்னை மறந்துவிட மாட்டீர்களே?”

“பைத்தியக்காரி!”

காதோடு காது வைத்து நாங்கள் பேசுகிறோம். மென் சரங்களை மேலாக நீட்டி, வளைத்து, என் கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்கிறாள்.

நிர்மலமாகக் கிடக்கும் வான முகட்டிலிருந்து இடம் பெயர்ந்த வெள்ளித் துண்டொன்று திசைமாறி ஓடுகிறது.

அந்தக் கதுப்புக் கன்னங்களின் சுவையிலே நான் மெய் மறந்துவிடுகிறேன். செனிகளுக்கூடாக, கேசத்தினிடையே கைகளைச் சொருகி, அவளின் முகத்தை சிமிர்த்தி.....

கிளுகிளுப்பேறவே, அவளிடம் பெண்மையின் புரியாத புதிர்கள் ஓடி வந்துவிடுகின்றன. என்பிடியிலிருந்து விடுபட்டு ஓடிவிட அவள் போராடுகிறாள்.

“நவமணி!”

“உம்!”

“நானைக்கு நாம் ‘ரிஜிஸ்தர்’ செய்துகொள்ளலாமா?”

“அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு.”

“அவ மறுத்துவிட்டால்?”

“நான் முன்னமே சொல்லி வைத்துவிட்டேன்.”

என் நெஞ்சு துணுக்குறுகிறது.

“ஏன் அவசரப்பட்டாய்?”

“அதனால் என்ன? அம்மா பாவம்; சம்மதித்துவிட்டா!”

லபங்கொண்ட மட்டும் அந்த உடலை நெரித்து என் மார்போடு ஒட்ட வைத்துக் கொள்கிறேன்.

“ஐயோ எலும்பெல்லாம் முறிந்து போகிறதே!”

செல்லமாக அவள் கன்னத்தில் அடிக்கிறேன்.

உடம்பெல்லாம் கொதித்துத் தகிக்கிறது; மின்சாரம் பாய்கிறது. நான் பெருமூச்சு விடுகிறேன்.

“இதென்ன பெருமூச்சு?”

“பெருமூச்சல்ல இது; உன்னிடம் நெஞ்சம் ஊமைக்குரல்”

அப்புறம் ...?

நெஞ்சின் குமுறல் பெருமூச்சாக வெளியே வருகிறது. மனசை எங்கெல்லாமோ அலைய விட்டு, மறுபடியும் நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் பிடித்து வைத்துக் கொள்கிறேன். செத்துப் போய்விட்ட அந்த நாட்களை எண்ணிப் பூரிப்பதால் இப்போது என்ன வரப்போகிறது?

குழந்தை சுரதா நித்திரையாகிவிட்டாள். அதனால் என் நெஞ்சில் பாரம் அதிகரிப்பது போலிருக்கிறது. மெதுவாக எழுந்து சென்று, தாய்க்குப் பக்கத்தில் அவளைப் படுக்க வைக்கிறேன்.

சொல்லி வைத்தாற்போன்று அடுத்த வீட்டுக் கடிகாரம் ஒரு தடவை ஒலித்து ஒய்கிறது. அந்த ஓசை என் உடலுப் புல்லரிக்க வைக்கிறது. அந்த நாட்களில் என் நவமணியைப் பக்கத்துத் தென்னந்தோப்பில் சந்திக்கும் வேளையின் அடையாளக் குரல். இந்த ரீங்காரந்தான். இந்த ஓசை கேட்கும் போது நான் அவளுக்காக அங்கே காத்திருப்பேன். அவள் வருவாள்.

மறுபடியும் மனது குமைகிறது.

நவமணியின் முகத்தை இப்போது பார்க்கிறேன். லாம் பொளியில் அந்த முகம் நன்றாகத் தெரிகிறது.

அவள் உதடுகள் எதையோ வேண்டித் துடிப்பது போல இருக்கின்றன. அதரபானம் ஊற்றெடுத்து மினுமினுக்கிறது.

புதுத் தாம்பத்திய உறவின் சுழிகள் அந்த முகத்திலே தெளிந்தோடுகின்றனவோ!

என் கரங்கள் வெளிச்சத்தை அணைத்துவிடுகின்றன.

அவளின் தூக்கத்தைக் கலைக்கிறேன்.

முனகிட்டு காண்டே அவள் விழித்துக்கொள்கிறாள்.

ஐஸ் பெட்டியில் உரசுவதைப் போல அங்கமெல்லாம் குளிக்கிறது.

நான் மறுபடியும் சாய்மனைக் கட்டிலுக்கு வந்துவிடுகிறேன்.

இப்போது என் அங்கமெல்லாம் நடுங்குகிறது.

என் கண்களுக்கு முன்னே தனித் தனியாக ஆயிரம் காட்சிகள் அணிவகுத்து வருகின்றன

கல்யாணத்தின் பின் பத்தாவது மாதம், மகன் புரட்சி தாசன் பிறந்த வீட்டுக்குள், நவமணி பாயும் படுக்கையுமாக அழல் வாதத்தால் வீழ்ந்து கிடந்தாளே!

அவளின் அம்மா செத்துப்போய்விட, அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரனிடம் சண்டை போட்டுக் கொண்டு தனிக் குடித்தனம் செய்ய வீடு தேடி அலைந்தேனே!

வேலையற்று வீதி அலைந்து, கடன்பட்டு வாழும்போது மகள் ஜனதா பிறந்தாளே, அப்போது நாங்கள் பட்ட வேதனை!

எத்தனையோ வீட்டுச் சொந்தக்காரரால் வீரட்டப் பட்டு, இந்தக் குடிசையில் வந்து அடைக்கலம் புகுந்து, சுர தாவைப் பெறும்போது பஞ்சத்தால் அவள் விட்டாளே கண்ணீர்!

சலுகைச் சம்பளம் கட்டாமல் பாடசாலையிலிருந்து வீரட்டப்பட்டு மகள் புரட்சி தாசன் ஏக்கத்துடன் வீடு திரும்பிய நாட்கள்!

இலஞ்சம் வாங்காமல், கூப்பன் புத்தகங்கள் கொடுக்க மறுக்கும் விதானையிடம், மண்டியிட்டு, கைகட்டி, வாய் பொத்திக் கூனிக்குறுகி நிற்பேனே வருடா வருடம்!

பட்டினியோடு போராடிக் கொண்டு குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க அவள் பட்ட பாடு.....

எத்தனை தான் என் கண் முன்னே அணிவகுத்து வருகின்றன.

என் நெஞ்சு விம்முகிறது.

சுரதா பிறந்த ஓராண்டு காலமாக எப்படியோ சமா
ளித்து வந்துவிட்டு இப்போது.....

என் அரக்கத்தனத்திற்காக நான் வெந்து சாகிறேன்.
ஐயோ இந்த மனப்பாரத்தை நெஞ்சு தாங்காது போலிருக்
கிறதே!

ஏதோ முனகல் குரல் கேட்கிறது!

நவமணி விம்முகிறாள்; அழுது வடிகிறாள். அந்த ஒலி
எங்கே எனக்குக் கேட்டு, என் தூக்கம் கலைந்துவிடுமோ
என்று அதை அசை போட்டுக் கொள்கிறாள். பைத்தியக்
காரி! நான் நிம்மதியாகத் தூங்கிவிட்டேன் என்றுதான்
எண்ணுகிறாள்!

இத்தனை காலமும் வாழ்ந்து விட்ட நரக வாழ்வுக்குப்
பின் இப்போது பைத்தியக்காரத்தனமான 'உல்லாசம்'
செய்துவிட்டு என்னால் தூங்கத்தான் முடியுமா?

நான் ஒரு மானங்கெட்ட மனிதன்!

பத்தாண்டுகளுக்கிடையில் மூன்று குழந்தைகளுக்கு
அப்பனாகிவிட்டு விழிக்கிறேன். தூ, மானங்கெட்ட அப்பன்!

சொந்தமான ஒரு சதுர அடி நிலமோ, குந்திக்கொள்ள
ஆன குடிசையோ, படுப்பதற்குத் துண்டுப் பாயோ, வாழ்க்
வைக என்ற பெயரோடு ஒட்டிக்கொண்டு செல்வதற்கு ஒரு
நிரந்தர வருவாயுள்ள தொழிலோ இல்லை. இந்த இலட்ச
ணத்தில் 'தகப்பன் தொழில்' மட்டும் ஒழுங்குபடச் செய்கி
றேன். மானங்கெட்ட தொழில்! குழந்தைகளுக்கு அழகழ
கான பெயரிட்டு மகிழ்கிறேன்; மானங்கெட்ட மகிழ்ச்சி!

நானைக்குப் புத்தாண்டு பிறக்கிறது. வருடத்தின் ஒரே
ஒரு திருகாள். இதிலெல்லாம் யதார்த்தவாதியாகிய என
க்கு நம்பிக்கை இல்லை யென்று இத்தனை காலமும் தான்
தட்டிச் சழித்துவிட்டேன். இந்தவகையில் நான் புத்திசாலி.
ஆனால், உலகத்தின் ஆசாபாசங்களுக்கிடையில் குழந்தை
கள் உணர்வு பெறக்கூடிய அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டார்
களே!

பக்கத்து வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு மனம் குமைந்து போய் குழந்தைகள் அழுகிறார்களே அதைத் தடுத்துவிட எனக்கு முடிந்ததா?

“ஏனையா, உங்க குழந்தைகளுக்குப் புதுத்துணி வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறீர்கள்? மத்தாப்பு வெடிகள் ஏன் வாங்கிக் குடுக்கிறீர்கள்? நாங்கள் குழந்தை குட்டிகளை வளர்க்கவிடமாட்டீர்களா?” என்று பக்கத்து வீட்டாரைக் கேட்டுவிட முடியுமா?

நான் எவ்வளவு முட்டான்! ஒரு வெடிப் பெட்டி வாங்கித் தரும்படி கேட்ட மகனுக்கு முதுகில் நானு வைத்து அவனின் ஆசையை அடக்கினேன்! அடக்கினேனா? சே, அது அவன் மனதுள்ளேயே அடங்கிக் கிடக்கிறது. விரியன் பாம்புக் குட்டிபோல அடங்கிப் போய்விட்டது போலக் கிடக்கிறது. ஐயோ! அது குழந்தை மனதின் மென்மையை யெல்லாம் பதம் பார்த்துத் தீர்த்துவிடப்போகிறதே.

பசி, பட்டினி என்று நவமணி முன்பெல்லாம் குரல் வைக்கும் போது அவளுக்கு வேடிக்கைகள் காட்டி அவள் எண்ணத்தை வேறு வழியில் திருப்பியாவது வந்தேன். இப்போது அதற்குக்கூட என்னிடம் திராணியில்லை.

முன்பெல்லாம் அவளும் என்னுடன் சேர்ந்து இலக்கியம் பேசுவாள்; அரசியல் பேசுவாள். ஆரம்பத்தில் ஒரு நாள் எங்கோ ஒரு ‘குபேர’ நாட்டிவிருந்து வெளிவந்த மாத இதழில் இருந்த படங்களைக் காட்டி அதற்கு விளக்கம் கேட்டாள்.

அவளுக்கு ஆங்கிலமே தெரியாது. அதனால் நான் தான் விளங்க வைக்க வேண்டி இருந்தது.

ஒரு பஸ் வண்டி நிற்கிறது. மாணவ மாணவிசள் அந்த வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு, குதூகலமாக நின்று கொண்டு நிரூக்கின்றனர்.

“பாடசாலைகளை அரசாங்கம் நடத்துவதால், பாடசாலை மாணவர்களைப் பற்றிய சமீப புரூபுக்களையும் அரசாங்

கமே கவனிக்கிறது. பாடசாலைக்கு மாணவர்களை அரசாங்க வாகனம் ஏற்றிச் செல்கிறது” இப்படி அந்தப் படத்தின் விவரத்தை அவளிடம் கூறினேன்.

வேளூர் படத்தைக் காட்டினாள்.

“தொழில் நிலையங்கள் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமாக இருப்பதால், தரகு கூலியோ, வெட்டுக்கொத்தோ இன்றி எல்லோருக்கும் நல்ல சம்பளம் கிடைக்கிறது. வேலைக்குப் போகும் தாய், இலவச பராமரிப்பு நிலையத்தில் தன் குழந்தையை ஒப்படைத்துவிட்டு உற்சாகமாக வேலைக்குப் போகிறாள்” என்றேன்.

புத்தகத்தில் வேளூர் படத்தைக் காட்டினாள்.

“நாட்டில் அதிகமான குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து முறைப்படி குடும்பம் நடத்திய ஒருத்திக்கு ‘வீரத்தாய்’ என்ற பதக்கம் சூட்டு விழா நடக்கிறது.

இந்த வார்த்தையை நான் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில், நான் சொல்வது பொய் என்று கூறுவது போன்று தலையை ஆட்டிக் கொண்டாள்.

குடும்பக் கட்டுப்பாட்டின் அவசியத்தைப் பற்றிப் பிரசாரகர்கள் வாய்விரியப் பேசித் திரியும் சூழ்நிலையில் வசிப்பவளுக்கு இதை அப்படியே நம்பிவிடத்தான் முடியுமா?

இப்படி அவள் என்னுடன் முன்பு பேசியதெல்லாம் இன்னும் எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்கிறது. ஆனால் இப்போது அப்படி எதுவுமே இல்லை. வாழ்வைப் பற்றிய நம்பிக்கை அவளிடம் இருந்தால் தானே?

மறுபடியும் மத்தாப்பு ஒன்று வானவெளியில் வெடித்துச் சிதறுகிறது.

என் குடிசையைச் சுற்றியென்ன, உலகத்தைச் சுற்றியே அதிர்வெடிகள் சேட்கின்றன. என் குழந்தைகள் விழித்திருந்தால் இந்த வெடிகளின் ஓசையைக் கேட்டாவது திருப்திப்படுவார்களே என்று கூட நினைக்கிறேன். பைத்தியக்காரன்!

மறுபடியும் மறுபடியும் அதிர்வெடிகள், மத்தாப்புகள்!
 புத்தாண்டுப் பொழுது சிரித்துக் கொண்டு வருகிறது.
 அதன் வரவுக்காக எல்லோருமே காத்திருக்கின்றனர்.

4

இரவோடிவாக விழித்திருந்ததால் கண்கள் எரி
 வெடுக்கின்றன.

காகங்கள் கரைந்துகொண்டு விரைந்து செல்கின்றன.
 கோழிகள் குடிசையை விட்டுக் கக்கரித்துக் குதிக்கி
 கின்றன.

ஐனதா எழுந்து தலையைச் சொறித்துக்கொண்டு,
 படுத்த பாயிலேயே ஏங்கிப்போய் இருக்கிறாள். புத்தாண்
 டுத் திருநாளில் எல்லோருமே புத்தாடை அணிந்துகொண்
 டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு முன் இந்தக் கோலத்தில் எப்
 படி நிற்பது என்று ஏங்கக்கூடிய வயதில் அவள் இல்லை.
 ஏதோ ஒன்றுமில்லாத ஒன்றைப் பற்றிய இனம் தெரியாத
 ஏக்கந்தான் அது!

மகன் புரட்சி, அவசர அவசரமாக எழுந்து முற்றத்
 திற்கு வருகிறான்.

குழந்தை சுரதாவின் ஜலம் தோய்ந்த சட்டையைக்
 கழற்றிக் கொண்டே நவமணியும் முற்றத்திற்கு வருகிறாள்.
 அந்தச் சீவனின் பஞ்சடைந்த கண்களுக்கு முன்னால், என்
 சப்தநாடிகளும் ஓடுங்குகின்றன. தோள் மூட்டுப் புறமாக
 வாய் கிழித்து நிற்கும் சட்டையைத் தாவணிச் சேலையால்
 மூடிக் கொண்டு அவள் முற்றத்தில் தன் அருமை மகளின்
 முகத்தைப் பார்த்தபடி நிற்கிறாளே அந்த நிலை!

பட்டுத் துணிகளின் உராய்வு எனக்குக் கேட்கிறது.
 எங்கே கேட்கிறது? தலைநிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். அடுத்த
 வீட்டு வரோணிக்கா தன் நான்கு குழந்தையும் நடத்
 திக்கொண்டு ஒழுங்கை ஓரமாகப் போகிறாள்.

மாதா கோவிலில் மணியோசை கேட்கிறது.

புத்தாண்டுத் திருநாளின் பூசைப் பலியைக் காண்பதற்காக அவர்கள் போகிறார்கள்.

அந்தத் திசையையே பார்த்தபடி நவமணி ஏங்கிப் போய் நிற்கிறாள். 'தான் ஒரு இலட்சிய எழுத்தாளனின் மனைவி' என்பதை ஒரு கணம் மறந்துவிட்டுத்தான் அப்படி நிற்கிறாளோ!

புத்தாண்டுத் தேவனின் ஒளிக் கிரணங்கள் உலகில் நன்றாக வேருன்றிவிட்டன.

காலக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு வந்த எனக்குக் காப்பி தயாராக இருக்கிறது.

நவமணியின் மாமி முறையான ஒருத்தி பருத்தித்துறைப் பிரதேசத்திலிருந்து இனமாக அனுப்பிவைத்த பனங்கட்டி முடியும் தறுவாய்க்கு வந்துவிட்டது. இருந்தும் இன்னொரு பேணி காப்பி குடிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையே பிறக்கிறது. ஆனாலும் பேராசை கூடாது!

அடுப்பங்கரைப் பக்கம் சுரதா அடம்பிடித்து அழும் குரல் கேட்கிறது. காப்பிக்குச் சீனி போட்டுக் கலக்கித் தரும்படி அவள் அடம்பிடிக்கிறாள். கடந்த ஒரு மாத காலம் இப்படியே குடித்து வந்தவளுக்கு இன்று மட்டும் புதிதாக ஒன்று வேண்டுமாம்!

நவமணியின் சீற்றத்திற்கும் முறைப்புக்கும் முன்னால் என்னால் அங்கிருக்க முடியவில்லை.

எழுந்து, வெளியே வருகிறேன்.

எதிர்த்தாற்போல கலாமன்றம் வாசகசாலை கண்ணுக்குத்தெரிகிறது. வாசகசாலைக்குள் செல்கிறேன். அப்போது தான் தினசரியைப் போட்டு விட்டுப் பத்திரிகைப் பையன் போகிறான். உள்ளே யாருமேயில்லை.

“பத்திரிகைகளையும், பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றும். நாட்டின் சகல மாணவர்களின் கல்வியும் அரசாங்கக் கண்காணிப்பின் கீழ்வரும். கலைஞர்களுக்

கெல்லாம் மான்யம் வழங்கப்படும், பத்திரிகை எழுத்தாளர்களுக்குச் சட்டபூர்வமான சம்பளம் வரையறுக்கப்படும்.....”

இதற்குமேல் என்னால் அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தியைப் படிக்க முடியவில்லை. கண்களில் கண்ணீர்த் திரைகள் மூடி நிற்கின்றன. மனம் உணர்ச்சியால் விம்முகிறது. அப்படியே மடித்துக் கொண்டு வீடு நோக்கி ஓடி வருகிறேன்.

“நவமணி, நவமணி!”

என் அங்கலாய்ப்புக் கேட்டு நவமணி ஓடி வருகிறாள்.

அமைதியற்றிருக்கும் அவள் மனதிற்குச் சாந்தி தேட அந்தச் செய்தியைப் படிக்கிறேன்.

அவள் கண்களில் தோன்றும் ஒளியை நியிர்ந்து பார்க்கிறேன். கண்களிலே நீர் நிரர்சியபடி அவள் மரமாக நிற்கிறாள்.

“நவமணி!”

பத்திரிகை படித்துமுடிந்ததும் ஆசையோடு அவளை அழைக்கிறேன்.

என் குரல் கேட்ட பின்புதான் அவள் கய நிலைக்கு வருகிறாள்.

“நீங்க சொன்னீங்களை, அதிகம் பிள்ளை பெறுகிறவர்களுக்குத் தங்க மெடல் என்றும், விழா என்றும், அப்படி இங்கேயும் வந்து விட்டதே!”

உற்சாகத்தோடு இதைக் கேட்டுவிட்டு, அவள் தலையைத் தாழப் போட்டுக் கொள்கிறாள்.

“ஆமா வந்து விடும்; சீக்கிரம் வந்துவிடும்; இன்னும் பத்தாண்டுகளில் வந்துவிடும்!”

இவ்வார்த்தையை நான் முடிப்பதற்கிடையில் “பத்து ஆண்டுகளா?” என்று ஏக்கத்தோடு கேட்டவள் அப்படியே மயக்கம் போட்டுச் சரிந்து போகிறாள்.

நல்ல காலம்! நான் அவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டேன்.

“புரட்சி, புரட்சி!”

என் அழைப்புக் குரல் கேட்டு ஓடி வளுகிறான்.

“தண்ணீர் கொண்டு வா!”

என் உத்தரவு கேட்டு உள்ளே ஓடுகிறான்.

நவமணி மயங்கிப் போய் என் மடியில் கிடக்கிறான்.

என் மடி மீது அவனைக் கிடக்க வைத்து எத்தனை காலம்!

யத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு, தன்னால் பிள்ளைப் பிபற்று ‘மெடல்’ வாங்க முடியாதே என்று ஏங்கிப்போய்விட்டான்.

— பைத்தியக்காரி இப்போதிருந்தே பெற்றுக்கொண்டே இரு! யார் வேண்டா மென்கிறார்கள்? பத்தாண்டுக்கு முன் செத்தா போய் விடுவாய்?

தண்ணீர்

விடி வெள்ளி முனைத்து விட்டது. சேரியின் ஜனங்கள் ஒருவர் இருவராக கிணற்றை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

சரியாகப் பொழுது உதயத்திற்குப் புது நீர் அள்ளிப் பொங்கிவிட வேண்டும் என்பதுதான் முதல் நாளையத் திட்டம்.

உலகத்து அமைதியை — இருளின் சூன்யத்தை — கிழித்துக் கொண்டு மனிதக் குரல்கள் கிணற்றண்டை இருந்து குமைந்தெழுந்தன. நிர்மலமான வானத்திலே மின்னிக் கொண்டிருந்த வெள்ளித் துண்டுகள், உதயகாலத்து ஒளிக் கதிர்களின் வருகையைக் கண்டு ஒளி இழந்துவந்தன. மாரி அம்மன் கோயிலின் மணியோசை கணீரென்று காதிൽ கேட்டது.

மூப்பன் சின்னனை இன்னமும் காணவில்லை. மூப்பன் சின்னனின் வருகைக்காக அந்த மனிதர்கள் காத்திருந்தார்கள்.

“அண்ணை, விடியப்போகுது. உதயத்திற்குப் பொங்கல் உலை மூட்டவேண்டமா?”

பக்கத்தே இருந்த முருகனை இடித்து, கணபதி கேட்டான். முருகன் தான் சின்னனின் இடத்தைப் பூர்த்தி செய்பவன். அந்த அதிகாரக் அவனுக்குத்தான் உண்டு. இந்த

அதிகாரத்தை அவனிடம் யாருமே தூக்கிக் கொடுக்க வில்லை; வழக்கில் வந்துவிட்ட சம்பிரதாயம்!

“கணபதி, இதைன்ன கதை? மூப்பர் இல்லாத இடத் தே நான் இந்தப்பெரிய காரியத்தைச் செய்யலாமோ? ஏதாவது சின்னக் காரியமா இருந்தாப் பறவாயில்லை; நான் செய்திடலாம். இந்தப் பெரிய காரியத்தை மூப்பர் இல்லாமல் நாம செய்திடலாமா? உன் மண்டையிலே என்ன களிமண்ணை வைச்சிருக்கே?”

முருகன் சற்றுக் கோபமாகவே பதில் கொடுத்தான்.

“ஆமா, ஆமா! இருபது வருஷமா அந்த மனிதன் திட்டமிட்டு இப்பத்தான் ஒரு வழியாப் பாதி முடிஞ்சிருக்கு. மற்ற பாதியும் யடிய எததனை நாளாகுமோ? இப்பேர்ப்பட்ட பெரிய காரியத்தை மூப்பர் இல்லாமே நாம செய்திடறது நல்லா இல்லை தந்தப்பி. விடிஞ்சாலும் விடியட்டும். சின்னான் வந்துதான் பொங்கல் பாணை வைக்கணும்!”

கூன் விழுந்த ஒரு தொங்குதசைக் கிழம் தனது வாய் முறைப்பாட்டை சொல்லி முடித்துவிட்டது.

“எடி ஆத்தே! விடியப்போகுது, இப்படியிருந்தா எப்பத்தான் உலை ஏத்திப் பொங்குறது? விடிஞ்சாப் புதுக்கிணத்துப் பொங்கலெண்ணு சேமக் காலம் தட்டிச் சேரிக்கு அறிவிச்சிட்டு, சும்மா பிடிச்சவைச்ச பின்னையாராட்டமா ஒக்காந்திட்டியளே, லச்சணமாத்தான் இருக்கு!”

மற்றவர்கள் மேல் வசை புராணம் பாடிக்கொண்டு, மூப்பனின் மனைவி சீதேவி புதுச்சட்டி, புதுப்பாணை இத்தியாதிகளுடன், சுமார் பதினைந்து பெண்களோடு அணிவகுத்து வந்து சேர்ந்தாள்.

“ஏன் சீதேவி ஆச்சி, மூப்பரை இன்னும் காளையில்லை? நாங்க எப்பட்டு நேரமா அவருக்காகக் காத்திருக்கிறம்? நீ எங்க மேல் சீறி விழுறியே!”

சீதேவியை ஒரு மடங்கு மடக்கிவிட்டு. முருகன், குறைபாக வைத்திருந்த புகையிலைச் சுருட்டை, குச்சியைக் கிழித்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

“என்னது? இன்னும் இங்கே வந்து சேரலையா? நான்கண் விழிச்சுப் பாக்கும்போது வெறும் பாய்தானே கிடந்தது! கிணத்தடிக்குத்தான் போயிட்டுத்தெண்டு நினைச்சு நான் வர்றன்.....”

சீதேவி அலுத்துக் கொண்டே பதில் சொன்னாள். எல்லோரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“ம்... சரி, அது எங்கேயாச்சும் காசு பிரிக்கப் போயிருக்கும். முருகண்ணே! நீ தண்ணியைக் கிள்ளன்! உலையை மூட்டிக் கொதிக்க வைப்பம். அதுவும் வந்துடும். வந்து அரியைப் போட்டும்.” சீதேவி முருகனை ஏவினாள்.

“என்ன சீதேவி, நீ கூடவா இப்படிச் சொல்லுற? முதல் முதல்லை மூப்பர் தண்ணியைத் தொடாமே நான் தொடலாமா? நான் அப்பிடித் தொடுவேன்னு நீ நினைச்சிட்ட. நான் தொடமாட்டன்; மூப்பர் தண்ணியைத் தொடமட்டும் நாம யாருமே தொடமாட்டம்.”

முருகனின் பதிலைக் கேட்டதும் சீதேவியின் மார்பு பெருமையால் விம்மியது. அந்த மக்கள், தன் கணவனிடம் வைத்திருக்கும் பெருமதிப்பை அவள் இப்போதுதான் நேராகப் பார்க்கிறாள். இதுவரையிலே கணவன் பட்ட பாட்டுக்கெல்லாம் சரியான பலன் கிடைத்திருக்கிறது என்பதை எண்ணி அவள் பூரித்தாள். அறிவறிந்த காலம் தொட்டு இன்று வரை அவள் பட்ட பாட்டுக் கெல்லாம் பரிபூரண பலனை இப்போதுதான் அவள் கண்டாள்.

2

பருத்தித்துறைப் பகுதியில், துன்னலை என்ற சீராமத்தின் ஒதுக்குப்புறமாக சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் பல தலைமுறைகளாக மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு வாழ்ந்துவரு

கின்றன. அந்தக் குடும்பங்களின் அபிமானத்திற்கு உரிய வந்தான் மூப்பன் சின்னன்.

அந்தப் பகுதியின் ஏகச் சக்கராதிபதி முடியரசர் கந்தர். முடியரசுக்கந்தர் என்றால் எந்த மனிதர்களுக்குமே தெரியாமல் இருக்காது. அத்தனை தூரத்திற்கு அவர் புகழ் பரவி இருக்கிறது. அந்த மனிதருக்குத்தான் அந்தக் கிராமத்தின் பாதிப் பகுதிக்குமேல் சொந்தம். இத்தனை சொத்தும் அந்த மனிதருக்கு எப்படி வந்தது என்பதற்குப் பல நியாயங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன.

“முதாதையர் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய சொத்து.”

“வெள்ளைக்காரத் துரைமார்கள், அவர் பாட்டனாரான முடியரசு சொக்கலிங்கனுக்கு அன்புக் காணிக்கையாக உபயம் கொடுத்த சொத்து.”

“சிங்கள மன்னர்களும், தமிழ் ராசாக்களும் சண்டை செய்யும்போது தமிழ் ராசாக்களைக் காட்டிக் கொடுத்த தனல் கிடைத்த பரிசு.”

இப்படி யெல்லாம் பலர் பலவிதமாகக் கூறிக் கொள்கின்றனர். எது எப்படி இருந்தாலும் அவர் பணக்காரர்; நிலப்பிரபு; முடி அரசு பரம்பரை. அவ்வளவுதான்!

அந்த ஐம்பது குடும்பங்களும் அவர் நிலபுலங்களிலே தொண்டு துரவு செய்யும் அடிமைகள்; அவரையே நம்பி வாழும் ஜீவன்கள்.

முடியரசரின் பரம்பரை, எப்படி முடியரசு பரம்பரையாக வந்ததோ, அதே போலத்தான் மூப்பன் சின்னன் பரம்பரையும்.

மூப்பன் சின்னனின் அப்பன், மூப்பன் கணபதி; மூப்பன் கணபதியின் அப்பன், மூப்பன் ஆறுமுகன்; மூப்பன் ஆறுமுக

னின் அப்பன், மூப்பன் சித்தன்; இப்படியே..... .. நீண்ட
மூப்பன் பரம்பரை!

முடியரசரின் கட்டளையை எடுத்துச் சென்று சேரிக்குள்
நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும் அதிகாரம் மூப்பன் பரம்
பரைக்குத்தான் உரித்தானது. அதனால் மூப்பன் குடும்பத்
திற்கும் சேரியில் பெருமதிப்பு.

முடியரசுக் கந்தர் மேஜராகிவிட்ட அதே காலத்தில்
மூப்பன் சின்னனும் கடுக்கண்டுவிட்டான். முடியரசரின்
ஏவலுக்கெல்லாம் வளைந்து கொடுத்து, அடிமையாக—
சொன்னதைச் செய்யும் நாய்ச்சுட்டியாக — அவன் இருந்
தான். ஆனாலும் இடையிடையே மனத்தின் ஆழத்திலே
ஒரு சரிவு ஏற்பட்டு வருவது அவனுக்கு இலேசாகத் தென்
பட்டது.

முடியரசரின் தங்கைக்கு திருக்கல்யாணம் நடந்தது.
பத்து மைலுக்கு அப்பாலுள்ள மணமகனின் வீடு செல்வ
தற்கு ஒழுங்குகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

காணி பூமி, நகை நட்டு, வீடு வாசல், ரொக்கம், இத்தி
யாதி சீர் வரிசைகளுடன், மூன்று குடிமைகளையும் அனுப்பி
வைக்க வேண்டும். இது தொன்றுதொட்டு வந்த சம்பிர
தாயம்.

பல காலம் தொடர்ந்து முடியரசரின் குடும்பத்தில்
ஆண் வாரிசுகளே வந்தபடியால், சீர் வரிசை முறை விடு
பட்டே இருந்தது. இப்போது பெண் வாரிசு வந்துவிட்டமை
யால், அந்த முறையை மீண்டும் அமுல் நடத்த வேண்டி
இருந்தது.

நாள் நட்சத்திரம் பார்த்து, எல்லோரும் புறப்பட்டு
விட்டார்கள். மூன்று குடிமைகளைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்க
ளுடன் அனுப்பிவைக்கும் பொறுப்புக்கு நியமிக்கப்பட்ட
மூப்பன் சின்னன், வெறுங்கையுடன் நின்றுகொண்டி
ருந்தான்.

“டேய் சின்னான்! எங்கேடா அவங்கள்?”

“வந்து..... வந்து.....”

“என்னடா? வந்து வந்து.....?”

“சீதனமாக எங்கட ஆக்களை அனுப்ப எனக்கு இஷ்டமில்லை.....”

“டேய் சின்னான்!”

“.....”

“என்னடா சொன்னாய்? நன்றிகெட்ட நாய்; கொழுப்பு வைச்சிட்டுதடா உனக்குச் கொழுப்பு. என் உப்பைத் திண்டிட்டு என்னையே எதிர்த்திருய்?”

முடியரசரின் ஓங்கிய கரங்கள், சின்னனின் சர்வாங்கத்தையும் ஆலிங்கனம் செய்தன. முகத்தில், மார்பில், அடிவயிற்றில் ...

சின்னனின் முறுகிய உடம்பு எத்தனைதான் வீறுகொண்டாலும், அவனால் கைதூக்க முடியவில்லை. சினம் அடங்கும் வரையிலே. புயம் உழைவெடுக்கும் வரையிலே, வீரல்கள் நிறைத்துப் போகும் வரையிலே முடியரசார் அடித்துத் தீர்த்துவிட்டார். சின்னன் பற்களை நெருடிக்கொண்டு மரமாக நின்றான்.

கண்களிலே கனல், உடலிலே நடுக்கம், மீசையிலே துடிப்பு, குரலிலே கோரல். இந்த நிலையிலே முடியரசர் ஆவேசம் வந்தவரைப் போல் நின்றார். என்னதான் ஆவேசம் வந்தவராக நடந்து கொண்டாலும், சம்பந்தி வீட்டாரால் வந்த கேலிச் சிரிப்பை ஈடுசெய்ய அவரால் முடியவில்லை.

“பேசிய பேச்சையும், முறையான சீர் வரிசையையும் நிறைவேற்ற முடியாவிட்டால் செல்லடும்!”

இப்படிச் சம்பந்தி வீட்டார் கிண்டல் செய்தார்கள். அத்துடன், “எங்களின் ஊராய் இருந்தா, இந்தமாதிரி நடக்குமா, அடிமை நாய் வாய் வீச்சுக் காட்டுமா?” என்றும் குண்டு வீட்டார்கள்.

ஆத்திரம் மீறிப்போகவே வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டி, துண்டையும் உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு சேரியை நோக்கி ஓடினர் முடியரசர்.

“டேய்! கந்தா, முருகா, கறுத்தான்!! நீங்க மூண்டு பேரும் வாறியனா இல்லையா?

சேரிக்கு நடுவே நின்று, கண்ணில் பட்ட மூவரையும் தெரிவு செய்து முடியரசர் கத்தினார்.

அவர்கள் எதுவுமே பேசவில்லை. தலை கவிழ்ந்தபடி நின்றார்கள். முடியரசருக்குத் தாங்க முடியவில்லை. முகம் சிவக்க ஆத்திரமாகக் கத்தினார்.

“மூப்பர் சின்னார் சொல்லாம நாம வரமுடியாது...”

முகத்தில் அடித்தாற் போன்று முருகன் பதில் சொன்னான்.

இப்போது முடியரசாருக்கு உலகமே சுழன்றது. கைகள் துடித்தன. உடலெல்லாம் ஆத்திரத்தால் வியர்த்தது. அந்த மூவரையும் பிழிந்துவிட வேண்டுமென்று அவருக்குப் பட்டது. தன்னர் தனியாக நிற்கும் தன்னை நினைக்க அவருக்குப் பயமாகவும் இருந்தது.

“முருகா, என் மானத்தையும் மரியாதையையும் காப்பாத்தடா! நீ தான் என்னைக் கை தூக்கிவிட்டா. சம்பந்தி வீட்டார் என்னை மதிக்கச் செய்யடா. முருகா! உன்னை மூப்பனுக்கிறேன். என்னைக் காப்பாத்தடா!”

முடியரசாரின் நயமான இந்த வேண்டுகோளுக்கு முரு

சன் மசிந்து கொடுக்கவில்லை. தலையைக் குனிந்து கொண்டு அவன் நடந்தான்.

மற்ற இருவரும் அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றார்கள்.

பனிக் காலத்து மொட்டை மரமாக முடியரசார் அசையாது நின்றார்.

3

நீண்ட முப்பது வருடங்கள்!

முடியரசாருக்கும் கிழடு தட்டி விட்டது. முப்பன் சின்னையும் கிழவனாகிவிட்டான். சேரியுக் சற்று மாறித்தான் வந்தது.

இந்த முப்பது வருட காலத்தில் அந்தச் சேரியையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டார் முடியரசார். சில குடிசைகளுக்குத் தீ முட்டியது, பல குடும்பங்களை வெளியேற்றியது ஆகிய பல கைங்கரியங்களைச் செய்து தீர்த்துவிட்டார். இத்தனையையும்விட அவர் செய்த ஒரு நல்ல காரியம், தன்னுடைய நிலத்தில் இருந்த—அந்தச் சேரிக்கு ஒரே ஜீவாமுதமாக இருந்த—குடிதண்ணீர்க் கிணற்றை முடி, அதன்மீது ஒரு வைரவர் கோயில் அமைத்து வைத்ததுதான்! இத்தனையையும் செய்துவிட்டாலும், அந்த மனிதப் பூச்சிகளின் ஒத்துழைப்பில்லாமல் அவர் செல்வம் பெருக்க முடியாமல் இருந்ததை இரண்டொரு வருடங்களுக்குள் உணர்ந்துவிட்டார். அதற்காக அந்தப் பழைய முறையை விட்டுக் கொடுத்துவிட்டார். நல்ல காலமாக அவரின் வாரிசுகளும் ஆண்களாகவே வந்து சேர்ந்தனர்.

முப்பன் சின்னனுக்கு நீண்ட காலமாகவே மனத்திலே ஓர் ஆசை ஒட்டி வளர்ந்துவிட்டது. சேரியின் குடிதண்ணீர்க் கஷ்டத்தை நீக்க, ஒரு கிணறு வெட்டிவிட வேண்டுமென்ற பேரவா!

சுமார் அரை மைல் தூரத்திலுள்ள மாரி அம்மன் கோயில் கிணற்றுக்குச் சென்று, ஐயரின் வரவுக்காகக் காத்து ஏங்கி இருக்கும் பெண்களைப் பார்க்கும் போது மூப்பன் சின்னான், கூனிக் குறுகிப்போய் விடுவான்.

சுயேச்சையாக-சுதந்தரமாக-அம்மன் கோயில் கிணற்றிலும் தண்ணீர் எடுக்க முடிந்தால்தானே! ஐயர் வரும் வரையில் தூங்கி வழிந்து, ஐயர் வந்து மனம் வைத்து தண்ணீர் அள்ளி இறைத்தால்தான் உண்டு. இல்லையென்றால் மாலைவரையில் காத்திருந்து யாராவது உயர் ஜாதிக்காரர் வருகிறார்களா என்று பார்த்து அவர்களிடம் மன்றாடித் தண்ணீர் இறைப்பிக்கவேண்டும். இரண்டும் இல்லையென்றால் ஒன்றுமே கிடையாது!

“கெட்ட நாய்கள், கொழுப்புப் பிடித்த பயல்கள், நன்றாக அனுபவிக்கட்டும்!” என்று தனக்குள் கூறி அந்த மனிதர்களின் துன்பத்திலே இன்பமடைந்து கொள்வார் முடியரசர்.

“இந்தக் கட்டை மண்ணிலே போவதற்கிடையில் ஒரு கிணறு தோண்டி அதிலே தண்ணீர் எடுத்து.....”

இந்த இலட்சியம் மட்டுந்தான் மூப்பன் சின்னானின் வாழ்வின் எல்லாமாக இருந்தது.

ஆனால் நிலம் வேண்டுமே!

சேரியை அடுத்தாற்போல், முடியரசரின் மேட்டு நிலத்திற்குப் பக்கவாட்டில், ஒரு மண் திடல் நீண்டகாலமாகக் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது.

முடியரசரின் நிலம் என்றார்கள் சிலர். சேரி தொடங்கிய காலத்தில், முதலில் வந்த அடிமைக்கு உபயமாக யாரோ எழுதிக் கொடுத்த துண்டு என்றார்கள் பலர். ஆனால் கடைசியில் அந்த நிலத்தின் இரகசியத்தைச் சின்னான் அறிந்துவிட்டான்.

முடியரசின் குடும்ப வைரி பிறகர் சிவசிதம்பரத்தின் உதவியால் முடிக்குரிய நிலம் என்று அறிந்ததோடு, அரசினரிடம் நிலத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு கிணற்று வெட்டையும் தொடங்கிவிட்டான்.

முடியரசர் கோட்டுக்கும் கச்சேரிக்குமாகப் பறந்து திரிந்தார். ஆனால் தன்னுடைய நிலம் என்பதை நிரூபிக்க அவரால் முடியவில்லை.

இரண்டாவது தடவையாகவும் ஜாதி கெட்டவர்களிடம் தோற்றுப் போய்விட்ட கொடுமையை அவர் எப்படித் தான் சகித்துக் கொண்டாரோ!

மேல்மட்ட நிலப்பகுதி தாண்டி, கிரவல் மங்கி தென்பட்டு மறைந்து, கருங்கல் பாறைகள் உடைத்து எடுக்கப்பட்டு, கசிவு கழிவு வந்து இன்னமும் தண்ணீரைக் காணவில்லை. நாற்பது அடிக்கு மேல் வெட்டப்பட்டும் ஊற்றுக் கண் திறக்கவேயில்லை.

சேரியில் உள்ள அத்தனை ஜீவன்களுடைய ஐந்து மாத உழைப்பு! ஐயோ தென்படவில்லை! அந்தப் பகுதியிலே தண்ணீர் காணமுடியாமல் கைவிடப்பட்ட கிணறுகள் மிகப் பல. ஜனங்கள் வயிறு நெருப்பாய் எரிந்தது. முடியரசரின் பெருமூச்சு வெப்பம் நிலத்தை ஊடுருவிச் சென்று கங்கா தேவியைச் சுட்டுப் பொசுக்கிவிட்டதோ! முப்பன் சின்னன் அழாக் குறையாக வாடி வதங்கினான். இருந்தாலும் ஒரு நம்பிக்கை.

‘தண்ணீர் இல்லை; ஊற்றுக்கள் இல்லை’ என்ற பேச்சு அடிபட அடிபட முடியரசார் பூரித்துப் போனார். அம்மன் கோயிலுக்கு மடை பரவி அடிஷேஷம் செய்து குளுத்தி வைத்து ஆடு பனியும் தருவதாகப் பேரம் பேசிக்கொண்டார். கடைசியில் ஒருநாள் அந்த அம்மான் ஆச்சி முடியரசாரை ஏமாற்றியே விட்டான்.

முடியரசரின் உடல் ஒடிந்தது; உள்ளம் நெருப்பாய் எரிந்தது. “பிச்சத் தேவதையே! அருளற்ற சடமே! உன் சந்திரானத்தில் இனி அடி எடுத்து வைக்கமாட்டேன்.” என்று சபதமேற்றுக்கொண்டார்.

சேரி பொலிவுற்றது. எல்லோரும் எக்களிப்போடு ஆர்ப்பரித்தார்கள். கசிவுக்குழியிலே விரலைக் குத்தி, முதலாவது ஊற்றுக்கண்ணைத் திறந்துவிடும் போது, மூப்பன் சின்னனின் உடல் ஜில்லிட்டுவிட்டது. அந்தக்ஷண வேளை அவன் பெற்ற இன்பம் இந்த வையகமே கண்டிராது.

“ஒருத்தரும் வாயிலே தண்ணீரை விடவேண்டாம். நாளைப் பொழுது உதயத்திலே பொங்கிப்படைச்ச இரத்தப் பளி கொடுத்து, பூமாதேவியின் ரை வயித்தைக் கொடைஞ்ச குத்தத்துக்காக அவளின் மன்னிப்புக் கேட்டதற்கு அப்புறந்தான் யாராச்சும் தண்ணியைக் குடிக்கவேணும்!”

எத்தனை நாள் ஆசையானாலும் மூப்பன் சின்னனின் இந்த உத்தரவுக்கு மீறி யாருக்குமே நடக்கத் துணிவில்லை. சின்னன் முன் எல்லோரும் வாய் பொத்தி, சிரம் தாழ்த்தி நின்றார்கள்.

4

சின்னனுக்குப் படுக்கை கொள்ளவில்லை. நாளையை எண்ணிப் பார்த்து அவன் பூரித்தான். பட்ட பாட்டுக்கெல்லாம் கிடைத்த பலன் அவனை வாலிபனுக்கியது. என்றாலும் மனதில் எங்கோ ஒரு மூலையில்— தொட்டுப்பார்க்க முடியாத ஒரு இடத்தில்— பீதி உணர்வு தோற்றுவது போலவும் இருந்தது. “முடியரசன் இன்னும் என்ன செய்வானோ?” என்ற ஏக்கம் மண்டையிலே சிதானமாகப் படிந்திருந்தது.

ஆனாலும் இன்பமான அந்த நிகையிலே எல்லாம் ஆங்காங்கே ஒதுங்கி நின்றுவிட்டன. பின்னையல்லாது மலடாகி விட்ட துன்பம், அந்தத் துன்பத்திலே மூழ்கி இழைத்துப்

போய்விட்ட மனைவி சீதேவியின் சோகம் எதுவுமே அந்த மனசுக்குள் இல்லாது, மனசு வெட்ட வெளியாகி, அந்த வெளியிலே பாய்ந்து வரும் ஒரு இன்ப வெள்ளத்தை மட்டும்தான் பார்த்து நின்றது.

சற்று அசதியாக வந்தது. அதற்குள் அவன் துடித்து எழுந்துவிட்டான். அந்தச் சொற்ப வேளைக்குள் மனதிலே மசிய நிறமாக, கனவுபோல, சில காட்சிகள் படமெடுத்தாடின.

அழுகிப்போன பிணங்கள், எலும்புக் கூடுகள், நச்சுப் பாம்புகள், மலம் சேர்க்கும் வாளிகள், நிணங்கள், தசைகள் இப்படியே கிணற்றுக்குள் கொட்டப்படுவதைப் போன்ற கனவு! மங்கலான காட்சிகள்! மனசு நமைச்சலெடுத்து எரிந்தது; அதற்கு மேல் இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டே மூப்பன் சின்னான் கிணற்றை நோக்கி நடந்தான்.

விடிவெள்ளி முளைக்க இன்னும் வெகுநேரம் இருந்தது. ஆந்தைகளின் அலறல், கோட்டான்களின் கமறல், விவனவால்களின் வக்கணம் இத்தனையும் அமைதியின் ஊடே தெளிவாகக் கேட்டது.

மூப்பன் சின்னான் கிணற்றைக் கிட்டிவிட்டான். கிணற்றண்டை மனித நடமாட்டம் இருப்பதுபோல ஓர் உணர்வு, வெயிலுக்காகக் கிணற்றை மூடி வைத்திருந்த மர அடுக்கின் வாயில் புறமிருந்து யாரோ தாவிக்கூதித்து மேலேறி ஓடுவதுபோல ஒரு காட்சி தெரிந்தது. புகையில் தெரிந்த உருவம், இருளின் கோரமான வேறு சில உருவங்களுடன் ஒன்று சேர்ந்து ஓடுவதைப் போல இருந்தது.

சின்னான் திடுக்கிட்டுப் போனான். வெறும் பிரமை என்று ஒரு கணம் எண்ணினான். பூமாதேவியின் கணங்களின் தவிப்பு என்ற முடிவுதான் அவன் மனசில் மேலோங்கி நின்றது.

“அம்மா பூமித்தாயே! எங்களை மன்னிச்சிடம்மா.” என்று கூறி நிலத்தைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டே சூச்சியைக் கிழித்து வெளிச்சத்தை வருவித்துக் கொண்டு, கிணற்றின் வளைவுப் படிக்கட்டில் இறங்கினான்.

5

நன்றாக விடிந்துவிட்டது. கீழ்வானத்தின் கருமேகப் புருவத்தில் சூரிய கிரகணங்கள் பளிச்சிட்டு மின்னின.

எல்லோர் முகத்திலும் கவலை; மூப்பன் சின்னானைக் காணாததன் வேதனை!

“பொழுது முகத்துப் பொங்கல் வெறும்கனவாய் முடிந்துவிட்டதே” என்ற ஏமாற்றம் அவர்களின் வாய்களை அடைத்துவிட்டது.

திடீரென்று—

யாரோ ஒரு பையன் கிணற்று ஆழத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். முருகன், கிணற்றுள் இருட்டின் மென் திரையை ஊடுருவிப் பார்த்தான். கீழே யாரோ மனிதனைப் போன்று.....? முருகன் உற்றுப் பார்த்தான்; கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்த்தான்.

“ஐயோ!”

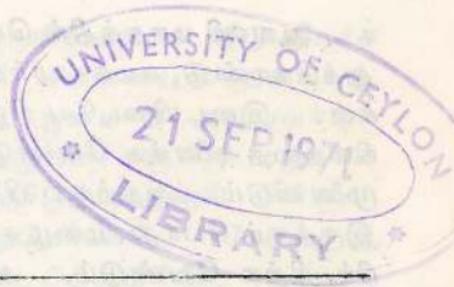
முருகனின் அவலக் குரல் கேட்டு எல்லோரும் மலைத்து விட்டார்கள். முருகன் கிணற்றின் படிக்கட்டில் தாவிக்கூதித்தான். எல்லோரும் உள்ளே தாவினார்கள். அங்கே அவர்கள் கண்டது மூப்பன் சின்னானின் வெறும் பிணத்தை! செத்துப்போன கட்டையை!

கரங்கம் போன்ற கிணற்றின் ஆழத்திலிருந்து மனிதக் குரல்கள் குமைந்து எதிரொலித்தன. மூப்பன் சின்னானின் இடது மணிக் கட்டிலே கடித்துப் பிய்க்கப்பட்ட சதைத்

துண்டொன்று தொங்கி நின்றது. அவனுடைய வாயிலே
இரத்தம் காய்ந்து வரண்டு போயிருந்தது. அவனின் வலக்
கைச் சுட்டுவிரலிலே இரத்தம் தோய்ந்து சிவப்பாக இருந்
தது. கிணற்றின் அடிப்பாகச் சுவரிலே, பொளிந்துவிடப்
பட்ட கற்பாறையிலே சிவப்பாக ஏதோ கிறுக்கப்பட்டிரு
ந்தது.

அங்கே இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டிருந்த எழுத்துக்
கள் —

நஞ்சு.

கொடும்பாவி

வாழ்க்கையிலே நடப்பவைகள் எல்லாம் மனதிலே நிற்பதில்லை. குறிப்பிடக்கூடிய ஒன்றே இரண்டோ சம்பவங்கள் அடிமனதோடு ஒட்டிப்போய் நின்றிடுகின்றன. அநேக சம்பவங்கள் மனதின் விரிம்பிலே சில நாள் நின்றிட்டு, அதற்கப்புறம் மெதுவாக நகர்ந்துபோய் விடுகின்றன.

இந்த நியதி எனக்குமட்டும் விதிவிலக்காக இருக்கமுடியுமா? இதற்குட்பட்ட கொடும்பாவிச் சின்னான் என்மனதிலே ஒட்டிப்போய்க் கிடக்கிறான்.

சின்னானை நினைக்கும் போது அவனின் பெண்வேடம், தேர்ப்பாடையிலே வளர்த்தப்பட்டிருக்கும் வைக்கோற்பாவை, இளவட்டங்களின் தலையிலே சுந்தியிருக்கும் 'கிச்சின் லைட்டு' எல்லாமே சேர்ந்து மனக்கண் முன் வந்துவிடுகின்றன.

மரத்தாலான நான்கு சிள்ளுகளின் மேல், தேர்ப்போலப் பாடை கட்டி, அதன் நட்டுக்கு நடுவே ஆடை அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்ட வைக்கோற்பாவையை வைத்து, அதற்கு நீறிட்டு, பொட்டிட்டு, புனிதப்படுத்தி, வீதி வீதியாக, வீடு வீடாக இழுத்துச் சென்று, அதைச் சுற்றி மாரடித்து, ஒப்பாரி வைத்துக் கட்டியமும் ஒரு காட்சியை இப்போது தத்ருபமாகச் செய்து காட்டினால் "இப்படியுமொரு பைத்தியகாரத்தனமா!" என்ற எண்ணம் ஏற்படும்.

ஆவணி மாதத்தில் நெல்வயல்களின் விதைப்பை முடித்துக்கொண்டு, கமக்காரர்கள் மழைக்காகக் காத்திருப்பார்கள். இடையிடையே சிறு அளவில் மழை பெய்து புழுதி நிலத்தை நனைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நெல்மணி முளைவிடும். அதற்குப் பின் மூன்றிலை, நான்கிலைப் பயிராக இருக்கும் போது, மழை சற்று அதிகமாகி நிலமட்டத்தோடு நீர் நிற்க வேண்டும். அதற்கு மேல் மழை அதிகரித்து பயிர் வட்டுவரை நீர் பெருகி நிற்க வேண்டும். அப்போது தான் கமக்காரர்கள் பூரண சாந்தியடைவார்கள். சில வேளைகளில் வானம் எல்லோரையுமே ஏமாற்றிவிடும்.

ஊரில் கொடுமைகள் அதிகரித்தது தான் மழை பெய்யாததற்குக் காரணமென்ற நம்பிக்கை ஊர்ஜிதமாகும் போது, கொடும்பாவி கட்டி அழுது அந்தக் கொடும்பாவியைச் சுடலைவரை இட்டுச் சென்று சாம்பலாக்கி, காடுமாத்தி, கருமாதியும் செய்துவிட்டார்களானால் மழை வந்துவிடுமாம்.

ஊரில் உள்ள கொடுமைகளை மொத்தமாகத் திரட்டி, அதற்கு கொடும்பாவி என்ற உருவம் கொடுத்து, அந்தக் கொடுமைகள் சுட்டெரிக்கப்படும் போது.....

கயிறு போன்ற உடற் கட்டுடைய சின்னான் இயல்பான நீண்ட தலைமுடியை நடு வகிடுவைத்து வாரி, அள்ளுகொண்டை போட்டுக் கொள்வானாயின், இப்போதைய நாகரிக யுவதி, கறுப்பு வலைக்குள் சிகையைத் தொங்கவிட்டுத் தூக்கி நிமிர்த்தியிருப்பது போலவே இருக்கும்.

முகத்துக்கு முத்து வெள்ளையும், கண் முருத்துக்கு குங்கும மசியும் தடவிக் கொண்டு, காதுக்கடுக்கனுக்குப் பதிலாக காக்காப் பொன் — நெருப்பு வர்த்தித் தொங்கட்டானும் அணிந்து கொண்டு, சின்னான் ஒயிலாகக் கைவீசி நடந்து வந்து, ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்குவானாயின் அவனின் குரலுக்கும், தனக்குக்கும், நாடகைத் தனத்திற்கும் நடுகொடுக்க யாருக்கு முடியும்?

கொடும்பாளி எட்டுப் பத்து நாட்களாக வீடு வீடாக இழுத்து வரப்பட்டு, இறுதியில் சுடையை வந்தடையும். இந்த எட்டுப் பத்து நாட்களும் ஆள்மாறி அழுவர்கள் பலர் வருவார்கள். முதல் நாள் அழுவர்களுக்கு மறுநாள் தொண்டை அடைத்துப் போய்விடும். ஆனால் சின்னன் மட்டும் தொடர்ச்சியாக அழுதுகொண்டே போவான். அவனுக்குத் தொண்டை அடைப்பதுமில்லை; அலுப்பு சலிப்பு வருவதுமில்லை.

இந்தக் காலத்தையப் பெண்களுக்கு புதுப்புது வித கொண்டை கட்டிக் கொள்வதில் அலாதி ஆசை! ஒவ்வொரு கொண்டை அமைப்பும் தங்கள் கைபட்டு புதுசுபுதிசான மோஸ்தர் அடைகிறது என்பதனால் பெருமை! சின்னனின் கொடும்பாளிக் கொண்டை வகைகளைக் கண்ணால் பார்ப்பவர்கள் இக்காலக் கொண்டைகள் புதிசென ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டார்கள்.

ஒரு நாள் சின்னன் குதிரைவால் போல மயிரை உச்சிக்குச் சமீபமாகப் பிடித்துத் துணியால் முடிச்சப் போட்டுக் கொள்வான்.

இன்னொரு நாள் கரப்ப போல வரும்படி செய்து கொள்வான்.

வேறொரு நாள் திருகணை போல வைத்துக் கொள்வான்.

அதற்கு மறுநாள் திருகி முறுக்கி வளைத்து அநாயாசமாகச் செருகிக் கொள்வான்.

கண்ணாடி நைலோன் சேலை உடுத்திக்கொள்வதில் இக்காலப்பெண்களுக்கு பெருமை. தங்களுக்காகவே இச்சேலை புதுமையாகத் தயாரிக்கப்பட்டதாக இவர்கள் நினைப்பு.

அப்போது சின்னன் நார்ப்பட்டுச் சேலையை உடுத்திக் கொண்டிருப்பான். இந்தக் கிளாஸ் நைலோன் அந்த

நார்ப்பட்டின் தரத்திற்கும், காசாக் கச்சுக்கும் எம்மாத்திரம்.

சின்னன் குரலெடுத்து அழுதால் மெதுமெதுப்புக் காணாத உள்ளங்களும் கனிந்து கரைந்துவிடும். சண்ணீர் வடித்தவர்களும் உண்டு. அவனுக்காக வானமும் இரங்கி விடுகிறது.

கதிரவேற்பிள்ளைக் கமக்காரலின் நிலத்தில் பல்லாண்டு காலமாக சாகுபடி செய்தவர்களெல்லாம் இந்தத் தடவை வெறுங்கையோடு நின்றனர்.

தூக்குமரக் காட்டுச் சுடலையினிருந்து முக்கிராப்பிட்டி தாண்டி, மாட்டொழுங்கை வரையில் விரிந்து கிடக்கும் நிலப்பரப்பு கதிரவேற்பிள்ளையினுடையது. இந்தப் பகுதியில், சொல்லப்பட்ட காணிக்காரர் என்று பெயரெடுத்தவர் கதிரவேற்பிள்ளை ஒருவரேதான்! அவருடைய நிலத்தை நம்பி சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் வாழ்வு நடாத்தி வருகின்றன. சுடலை வயிரவர் கோயிலில் நட்புவமேளம் அடித்துவிட்ட ஒரு குற்றத்திற்காக கதிரவேற்பிள்ளைக்கும் இந்தக் குடும்பத்தினருக்கும் அபிப்பிராய பேதம் வளர்ந்து வந்து கடையில் அத்தனை உயிர்களினதும் வாழ்க்கையையே அடித்துவிட்டது.

கோவில் தகராறிலிருந்து கதிரவேற்பிள்ளைக்கு வந்து விட்ட கோபமோ மிகவும் பொல்லாததாகிவிட்டது. இதனால் அவர் நிலத்தையே இம்முறை மலடாக வைத்துவிட்டார். குத்தகைக்காரர்களையே நிலத்தில் காலடி வைக்காமல் தடுத்து நிறுத்திவிட்டார். வருடா வருடம் பச்சைப்பசேலென்று கிடக்கும் நிலப்பரப்பு இம்முறை புழுதிபட்டு கோர்வை படர்ந்து மலடாகிக் கிடக்கிறது.

நடுநிலையானவர்கள் சிலர் பேசிப் பார்த்தார்கள்.

கதிரவேற்பிள்ளை யாராவது பேசுவதற்கே அனுமதி மறுத்துவிட்டார்.

அதிகாலையோடு மாட்டொழுங்கை வீதி நீளத்திற்கு நின்று உதித்துவரும் சூரிய ஒளிக்கூடாகக் கண்களைப் புதைத்துக் கொண்டு, அந்தப் புழுதிநிலத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிடும் விவசாயிகளைப் பார்க்கும் போது மனித உணர்ச்சியுள்ளவர்களின் நெஞ்சுகளே வெடித்துப் போய்விடும். பூமித்தாயின் நெஞ்சைக் கிழித்துக் கிழித்துப் பழகிப் போய்விட்ட அந்த மனிதர்களின் கரங்கள் தினவெடுத்துத் துடிப்பதை ஒரு தடவையேனும் கவிஞர்களால் பார்க்க முடிந்தால் கதிரவேற்பிள்ளையின் குடும்பத்தையே அறம்பாடி வீழ்த்தி விட்டிருப்பார்கள்.

முகம் வற்றிச் சுருங்கிப் போய் பிரேதக்களை எடுக்க வயற்பரப்பின் பெரும் வரம்புகளில் நடந்துசென்று, பெருமூச்சுகளால் அந்த மண்ணையே சுருக்கிக்கொண்டிருந்த பெண்களை, ஊத்தைச் சீலை போர்த்தப்பட்ட எலும்புக் கட்டைகளை உருவகப்படுத்தித் தங்கள் இலக்கியங்களைச் செறிவுபடுத்தக்கூடிய இலக்கியப் பேராசான்கள் அந்தப் பூமியில் பிறக்கவேயில்லை. இரண்டொரு இலக்கியப் பிள்ளைப்பூச்சிகள் தான் ஊருக்குள் பேருடனும் புகழுடனும் இருந்தார்கள். அவர்கள் காசுக்காக எழுதுவார்கள். தசை நாரர்களின் இழிந்த உணர்ச்சிகளுக்குத் தெய்வீகத்தன்மை தருவதற்கு - தங்கள் மனப்பசிக்குத் தீனி போட்டு முடிந்துவிட்டால் மயங்கித் தூங்கிப் போய்விடுவார்கள். சேணமிட்ட குதிரை நேராகப் பார்த்துக் கொண்டு ஓடுகிறது. அதற்குப் பக்கப்பார்வை தேவையில்லை.

இந்த ஆண்டு கொடும்பாவிக்கு அழுவதில் யாருக்

குமே உற்சாகமிருக்கவில்லை. உள்ளூர் விவசாயிகளில் பாதிக்குப் பக்கமான பேர்கள் வாழ்வின்றித் தவிக்கும் போது மற்றவர்களுக்கு மட்டும் மழை என்ன வேண்டியிருக்கிறது? இருந்தும் சொற்ப பேருக்காக உலகத்தில் எல்லோருமே கஷ்டத்திற்குள்ளாவதா? என்ற பெரிய மனசு, கொடும்பாவிக்கு அழுதுதான் தீரவேண்டுமென்ற முடிவையே ஏற்படுத்திற்று. தங்களின் கொடும்பாவிக்கூக்குரலுக்கு வருண பகவான் வந்திறங்கி விடுவார் என்பதில் அவர்களுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை!

கொடும்பாவி கட்டப்பட்டுவிட்டது. முத்துமாரி அம்மன் கோவிலிலிருந்து தொடக்க விழா நடத்த நாளும் குறிப்பிட்டாயிற்று. அழகைக்காரர்களெல்லாம் தங்களைத் தடல்புடல் படுத்திக்கொண்டபோது சின்னான் மட்டும் வீட்டோடு ஒட்டிப் போய்க் கிடந்தான்.

பெண்சாதியா, பிள்ளையா, தாயா, தகப்பனா? எதுவுமேயில்லாத அந்தத் தனிக் கட்டையை இந்தக் கொடும்பாவிக்காகத் தேடுவதைத் தவிர வேறெப்போது அவசரப்பட்டுத் தேடப் போகிறார்கள்?

‘சின்னான் அழ மறுக்கிறான்’ என்ற செய்தி ஊருக்குள் பரவவே எல்லோரும் அசந்து போய்விட்டனர். இந்தக் காரியத்திற்குக் கச்சை கட்டிக்கொண்டு முன்னுக்கு நிற்கும் சின்னான், இப்படிப் பிகு பண்ணியது எல்லோரையுமே அசந்தபோக வைத்துவிட்டது.

“சின்னானில்லாத கொடும்பாவியும் ஒரு கொடும்பாவியே!” என்று மொத்தமாக எல்லோருமே கூறிக் கொண்டனர்.

ஒரு நாள் ஊரே திரண்டுபோய்ச் சின்னானின் குடினைச் சுற்றிவிட்டது. நிலத்தை இழந்துவிட்டவர்கள் கூடப் பெரிய மனசு வைத்து வந்து வற்புறுத்துவதைப் பார்க்க சின்னானுக்குத் தன்னாலேயே மனது கரைந்துவிட்டது.

சின்னான் ஒப்புக்கொண்டு விட்டான்.

எல்லோருக்கும் உற்சாகம் பிறந்தது; பழையபடி தடல்புடலும் வந்துவிட்டது.

முத்துமாரி அம்மனுக்குப் பலி கொடுத்து, சம்பீர தாயங்கள் முடிந்து, கொடும்பாவி புறப்பட்டபோது சின்னான் இரண்டு தடவை குரல் வைத்தான். அதற்கப் புறம் அவன் உற்சாகங்குன்றி ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

இரண்டாம் நாளும் இரண்டு குரல். மூன்றாம் நாளும் இரண்டோ மூன்றோ குரல்.

நான்காம் நாளும் அப்படி.

ஐந்தாம் நாள், ஆறாம் நாள், கடைசியாக ஏழாவது நாள்

இன்று கொடும்பாவி தகனம் செய்யப்படுவதாக முடிவு.

காலையிலிருந்து வானமும் இருண்டு கிடக்கிறது.

மாலையானபோது காற்றும் உறங்கி அடிவானமும் மின்னி முழங்கி வந்தது.

இரவு, மணி பன்னிரண்டுக்கு மேல்!

கடலைக்குப் போகும் வழியில், தென்னந்தோப்பில் இருப்பது கதிரவேற்பிள்ளையின் வீடு.

கதிரவேற்பிள்ளையின் வீட்டிற்குப் போவோமா விடுவோமா என்பதில், கொடும்பாவிக்காரர்களிடையே இப்போதுதான் அபிப்பிராய பேதம் நிலவத் தொடங்கியது. 'போவதில்லை' என்ற அபிப்பிராயம் ஆரம்பத்தில் மேலோங்கித்தான் நின்றது. ஆனால் 'ஊருக்கெல்லாம் பொதுவான காரியத்தில் ஒதுக்கல் கூடாது' என்ற

பொது நீதி, பொதுவில் இழையோடவே, கடைசியில் போகத்தான் வேண்டுமென்பது முடிவாயிற்று. ஆனாலும், சின்னூலை இந்த முடிவை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவன் பிடிவாதஞ் செய்தான். பலர் பலவிதமாகச் சொல்லிப்பார்த்தும் சின்னூலை மனசை மாற்ற முடியவில்லை.

அவன் மட்டும் ஏன் இப்படிப் பிடிவாதமாக நிற்கிறான்?

பலரிடையே இது பெருங் கேள்வியாக நின்றாலும், அதை எதிர்த்து முடிவான முடிவை ஏற்படுத்த யாருக்குத் துணிவில்லை. கடைசியில் ஒரு நடுவான முடிவை எல்லோருமே ஏற்றுக்கொண்டனர். எல்லோருமே ஏற்றுக்கொண்ட முடிவுகூட, அவனைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. ஆயினும் அரை மனதோடு அதை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டான்.

“உள்ளே போகாமல் வீட்டுப் படலை யோரமாக நின்று அழுவது” என்ற முடிவுக்கமைய, கொடும்பாளி கதிரவேற்பிள்ளையின் தலைவாயில் முன்பாக நிறுத்தப்பட்டது.

கதிரவேற்பிள்ளையின் வீட்டுப் படலை மூடியே கிடக்கிறது. யாருமே படலையைத் திறக்கவில்லை.

அரை மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. உள்ளே மனித நடமாட்டம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனால் கொடும்பாளிக்காகப் படலைக்கு வருபவர்களை மட்டும் காரணம்!

கதிரவேற்பிள்ளை வீட்டுக்குடும்ப எண்ணிக்கை, பேரப்பிள்ளைகள் கூடிப் பதினநான்கு. இந்தப் பதினநான்கில் ஒன்றுதன்னும் படலையோரம் வரவில்லை. இரும்புக் கதவு இறுக்கி மூடப்பட்டிருக்கிறது.

அரை மணிவரை அழுதுதீர்த்த பின் எல்லோருக்குமே அலுப்பும் கோபமும் வந்துவிட்டது.

சின்னான் அழுகரவில் கலந்துகொள்ளாமல் ஒதுங்கி நிற்கிறான். கதிரவேற்பிள்ளை இப்படிச் செய்வாரென்று அவனுக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தது. இந்த அழுகைக் காரர்கள் நிச்சயமாகத் தோற்றுப் போவார்கள் என்று அடிமனதுக்குள் அவனுக்கு நினைப்புத் தோன்றி வந்தது.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டே போகிறது.

சின்னனுக்கு மனசு கருவத் தொடங்கிவிட்டது.

“இந்த அற்பன் படலையைத் திறக்காமல் பிடிவாதம் செய்கிறானே!” என்ற ஏக்க நிலையிலிருந்து “கதவு திறக்காமல் இருக்க இவனால் முடியுமா?” என்ற கேள்வி ரூபமான கொந்தளிப்பு மேலோங்கிக் கொண்டே வந்தது.

அலுத்துப் போனவர்கள் பாடையை இழுத்துக் கொண்டு தங்கள் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராகி விட்டார்கள்.

சின்னனுக்கு உடலெல்லாம் வெடவெடக்கிறது. கோபக் கொதிப்பேறிய இரத்தம் சிரசுவரை ஏறிச் செல்லவே, அவன் முகம் சிவந்து இரத்தம்போலாகி விட்டது.

கொடும்பாவிப் பாடைக்கு முன்னால் சின்னான் தானிப் பாய்ந்து ‘மளார் மளா’ரென்று நெஞ்சில் குத்தி அழத் தொடங்கிவிட்டான்.

அவனை ஆவேசம் கவ்விப் பிடித்திருக்க வேண்டும். சின்னன் கொடும்பாவிப் பாடையை ஓடி ஓடி வலம் வந்து விட்டான்.

எல்லோருமே திகைத்துப் போய்விட்டார்கள்.

சின்னான் இப்படி என்றுமே நடந்ததில்லை.

தன்னத் தனியாக அவன் இப்படிச் செய்கிறான்.

“கோரக் கொடும்பாவி.....”

இப்படி ஆரம்பித்த அவனின் குரல் எங்கெல்லாமோ சுற்றிச் சுழன்று நாதக் கனல் கக்குகிறது.

பணக்காரர்களின் அசுத்த நினைவுகளைச் சின்னான் சொல்லாமல் சொல்கிறான்!

“நிலத்தை உடையவனே நீசனாய்ப் போயிட்டாயே.....”

நாதக் கனல் மேலெழுந்து சுடர் விட்டுத் தனது நாக்குகளைக் காட்டி நெளிந்து லளிதமிடுகிறது.

கதிரவேற்பிள்ளையின் வாழ்க்கையிலே வந்துபோய் விட்ட கர்ணகரூர்ச் செயல்களைச் சின்னான் குத்திக் கிழிக்கிறான்!

“பஞ்சத்தை இழைத்தவனே, பழிகாரப் பானியனே, கொடும்பாவி கட்டியல்லோ உன்னை.....”

நாதக்கனல் ஆகாச வெளியெங்கும் நிறைந்து நிறைவாகிப் பொலிந்து, தனது தீ நாக்குகளை அங்குமிங்குமாகத் துழாவி மனிதர்களைத் தழுவிக் கொள்ளத் துடியாய்த் துடித்துக் கோரமடைகிறது... ..

சின்னனுக்கு ஆவேசமா?

கதிரவேற்பிள்ளையின் இரும்புப் படலை படாரென்று திறக்கப்பட்டது.

முன்னே கதிரவேற்பிள்ளை, அவருக்குப் பின்னால் அவரின் குடும்பத்தின் பரிவாரங்கள்!

“டேய் நாய்ப்பயல்களே, நாய்க்குப் பிறந்த பிண்டங்
ளே.....!”

கதிரவேற்பிள்ளை, விரிசடைக் கடவுளாகத் தலையை
உயர்த்தி அசைத்து, உடம்பை உலுப்பிப் போர்க்குரல்
புரிகிறார்.

சின்னனின் ஆவேசக் கோலம் இன்னும் உக்கிரமடை
கிறது.

படலையைத் தாண்டிக்கொண்டு பாய்ந்தோடி வந்த
கதிரவேற்பிள்ளைக்கு உடல் நடுங்கித் தலை சுழன்று,
கால்கள் தடம்புரண்டு போக, அவர் தரையை நோக்கிச்
சரிந்து போகிறார்.

பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் பெருங்
குரல் வைத்து அவரைத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு உள்
ளே போகின்றனர்.

வழக்கமாக அவருக்கு வரும் இரத்தக் கொதிப்பு
வந்துவிட்டது.

கதிரவேற்பிள்ளையின் நிலைக்குப் பரிதாபப்பட்ட
சிலர் உள்ளே போக முயற்சிக்கின்றனர். அவர்களின் முயற்சி
வெற்றிபெறவில்லை. சின்னன் வழிமறித்துக்
கொண்டு.....

சின்னனுக்கு மயக்கம் வந்துவிட்டது.

முகமெல்லாம் வியர்த்துக்கொட்ட, தலையைச் சுழற்றி
அவன் அப்படியே இருந்த இடத்தில் சரிந்துவிட்டான்.

சின்னனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு காற்றுவர எல்
லோருமே ஒத்துழைக்கின்றனர்.

வானத்திலே இடி கேட்கிறது.

‘சோ’வென்று கொட்டிய மழையின் குளுகுளுப்பில்
சின்னன் உணர்வு பெற்றுவிட்டான்.

அவசர அவசரமாகக் கொடும்பாவி தூக்குமரக் காட்டுச் சுடலையை நோக்கி இழுத்துக்கொண்டு செல்லப்படுகிறது.

கின்னன் பாடைக்குப் பின்னே அசந்து தளர்ந்து நடந்து போகிறான்.

மழை தொடர்ந்து பெய்துகொண்டே இருக்கிறது.

கொடும்பாவியைத் தகனஞ் செய்து சாம்பலை எடுத்துக்கடலில் கொட்டிவிட்டு, அந்த மனிதக் கட்டைகளெல்லாம் திரும்பும்போது விடிவெள்ளி காலித்துவிட்டது.

மழை ஓய்ந்து போயிற்று.

கதிரவேற்பிள்ளையின் புழுதி நிலம் புதுவெள்ளத்தால் தெம்பிப் போய்க் கிடக்கிறது.

எல்லோருமே மலடாகிக் கிடக்கும் அந்த நிலப் பரப்பில் கண்களை இலயிக்க விட்டுக்கொண்டு நடந்து செல்கின்றனர்.

கொட்டிக் கிடக்கும் மழைநீர், மலட்டுத் தரையில் பயனற்றுக் கிடக்கிறதே! அந்த நிலை அவர்களின் ஈரல் குலைகளை உலுப்பிவிட்டிருக்க வேண்டும்.

கூனிக் குறுகிக் கொண்டு அவர்கள் நடந்து வருகிறார்கள்.

குடியிருப்புப் பகுதிக்கு அவர்கள் வந்தபோது கதிரவேற்பிள்ளை வீட்டில் மனிதக்குரல்களின் பிரலாபம் வாணை நோக்கித் தாவிக்கொண்டிருந்தது.

தேய்வ பரம்பரை

தூங்கிவழிந்து கொண்டிருந்த பேதுரு திடுக்கிட்டுக் கொண்டே தன்னை நிதானமாக்கிக் கொள்கிறான். கயிறு மிகவும் பாரமாகி அம்மிக் கொண்டே இருக்கிறது. இருந்தாற்போல் ஏற்பட்ட இந்த அழுக்கம் எப்பொழுதும் ஏற்படுவதில்லை. ஆசை அருமையாக எப்போதாவது ஒரு நாள் ஏற்படுகின்றது. பேதுருவின் ஐம்பது வருட அனுபவத்தில் ஐந்தோ, ஆறு தடவைகள்!

கடல் ஜீவகளையற்றுக் கிடக்கிறது. ஆனாலும் அது பெருமூச்சு விடுகின்றது. கடற் பரப்பெங்கும் ஊமை வெளிச்சம். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் பருவம் வந்தது. அந்தப் பருவ நிலா தேய்ந்து போக எண்ணிக்கொண்டு, தன்னைத் தானே தின்று கொண்டிருக்கிறதோ!

கூதல் பிடுங்கித் தின்கிறது. போதாக்குறைக்கு அடிவானமும் இடித்து மின்னுகிறது. வானத்திலே ஒரு வெள்ளித் துண்டுகூட இல்லை. கருமேகப் போர்வைக்குள் அவை புதைந்துகொண்டு கிடக்கின்றன.

பேதுரு வாழ்வுக்காகச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறான். கயிற்றோடு சேர்ந்து வந்த தண்ணீரை அனைந்தும், இரூல்ப் பருக்கைகளை வளைத்து வளைத்துக் குத்தி அதன் வாற்புறத்தைக் கழுவக் கடலை அலசியும் அவனின் கைத் தசைகள் கருங்கி விறைத்துப் போய்விட்டன.

கருக்கல் வேளையிலிருந்து பேதுரு காத்துக் கிடக்கிறான். இத்தனை வேளைவரை ஒரு பூச்சியாவது, புழுவாவது! ஆனால் இப்போது மட்டும் இப்படி ஒன்று வந்து அம்மிக் கொண்டே தங்கி நிற்கிறது.

வலக்கரத்தை முன் நீட்டி, இடக் கரத்தைக் கயிற்றின் பின்புறமாக உருவித் தயார் செய்துகொள்கிறான் பேதுரு. அவன் நெஞ்சு அடித்துக் கொள்கிறது. தூண்டியை இரையாக எடுத்துள்ளது, கருங்கண்ணிப் பாறையோ, கொடுவாவோ? அல்லது கற்பனைக்கப்பாற்பட்ட பெரும் மீனோ?

பேதுருவுக்கு மனசு நிழலாட்டமாடுகிறது. நேற்றுக் காலை அவன் வீட்டிலே தூண்டில் அரிப்பான் சரிபார்க்கும் போது, பேரன்முறையான பீற்றர் படித்துக் காட்டிய ஒரு கதையை அவன் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறான். அந்தக் கதையிலே வந்த சந்தியாக்கோவின் தூண்டியில் அகப்பட்ட பெருமீனைப் பற்றிய நினைப்பு அவனுக்கு வருகிறது. அந்த மீனோடு போராடுவதற்காக சந்தியாக்கோ தன்னைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டதைப் போலெல்லாம் கிழவன் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொள்கிறான். சந்தியாக்கோவுக்குக் கிடைத்த அந்த மீனைத் தனது தூண்டியில் மாட்டி வைத்துக் கொண்டு கிழவன் பேருவகைப்படுவதான அறிகுறிகள் தோன்றுகிறது.

தூண்டி இன்னமும் அம்மலாகவே இருக்கின்றது. அதில் துடிப்போ, துள்ளலோ, அரிப்போ எதுவுமே இல்லை. மெதுவாகத் தூண்டியைப் பிடித்து உயர்த்தி மீனுக்கு உணர்ச்சியை வரச்செய்கிறான்.

“ம்.....ராசாத்தி... ..ம்”

பேதுரு தன்னிலே பேசிக்கொள்கிறான். தூண்டிலில் வெறும் அம்மலைத் தவிர உயிரையே காணோம்!

பேதுரு பொச்சுக் கொட்டிக் கொள்கிறான். மனதில் ஆசையோடு சேர்ந்துகொண்டு நமைச்சல் வருகின்றது.

எங்கோ இருந்து குளிர் காற்று சுழன்று வருகின்றது. உலகத்தின் குளிர் எல்லாவற்றையும் அது அந்தக் கிழவன் மேல் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டுப் போய்விடுகின்றது. கிழவனின் பற்கள் ஒன்றையொன்று முட்டி மோதிக்கொள்கின்றன.

வெதும்பிய இருட்டில் கிடக்கும் கடற்பரப்பைப் பேதுரு நோக்குகிறான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை மனித நடமாட்டமே இல்லை.

மறுபடியும் காற்றுச் சுழன்று வருகின்றது. கடலின் பெருமூச்சுகள் சற்றுப் பலமாகக் கேட்கின்றன. நீண்ட தூரம் ஓடிவிட்ட பந்தயக் குதிரையின் அவசர அவசிய பெருமூச்சுகளைப்போல கடல் மூச்சு விடுகின்றது. அலை மேட்டில் ஏறியும், அலைப் பள்ளத்தில் சரிந்தும் நடனமாடும் பேதுருவின் சிறு தோணி, காற்றின் சுழற்சிக்குள் தடுமாறித் தன்னைத்தானே சுதாரித்துக் கொள்கிறது.

அந்தத் தோணி வலுவில் கவிழ்ந்துவிடக் கூடியதா? பேதுருவுக்கு அதுகிடைத்து முப்பதுவருடங்கள். அலெக்சன் சான்டர் அதை அவனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தான். அது ஒரே முழு மரத்தில் கோதி எடுக்கப்பட்டது. 'ஆசினீர்' என்று கூறப்படும் ஒருசாதிப் பலாமரத்தில் கோதப்பட்டது. இப்படி ஒரே மரமாகக் கிடைப்பது மிகவும் துர்லபந்தான். ஒன்றோ, இரண்டோ பேர்களுக்குத்தான் இந்த அதிர்ஷ்டம் கிடைக்கிறது. வள்ளத்துள் தண்ணீரே கோலிப்போய் விட்டாலும், ஆசினீர் வள்ளம் கடலுக்கடியில் தாழ்ந்துவிடவே மாட்டாது. நீர்மட்டத்திற்கு மேல் அது அமிழ்ந்துவிடுவதில்லை. நீரைத் தன் வயிற்றில் அடைத்துக்கொண்டு, அது துணிச்சலாகப் பிடிவாதம் செய்துகொண்டு தண்ணீர் மட்டத்தோடு நின்றும். இதனால் இதற்கு மிகவும் கிராக்கி. எந்த விலை கொடுத்தும் கடலோடிகள் இந்த வள்ளத்தை வாங்கத் தயாராக இருப்பார்கள்.

பேதுரு இந்த வள்ளத்தை வாங்கியபோது - இந்த வள்ளங் கிடைத்தபோது, ஊரில் எல்லோருமே ஆச்சரியப்பட்டார்கள். கரைவலைக்காரருக்கும், விடுவலைக்காரருக்கும், கொண்டோடி வலைக்காரருக்கும், கொட்டு வலைக்காரருக்கும், களங்கண்டி வலைக்காரருக்கும், தூண்டிவலைக்காரருக்கும், படகுவலைக்காரருக்கும் கிடைக்காத ஆசினீர் வள்ளம் பேதுருவுக்குமட்டும் கிடைத்துவிட்டால்... ..?

அந்தத் தோணிக்குப் பேதுரு அதிபதியாக வந்த காலத்தில் அவன் நெஞ்ச நிமிர்ந்துகொண்டுதான் நடந்தான். தூண்டில் கயிறுகளை இரைப் பெட்டிக்குள் போட்டுத் தோளில் கிடக்கும் மரக்கோலுக்கும், சவனுக்கும் மேல் தொங்கவைத்து, அவன் நடக்கும் கம்பீரமான நடையைப் பார்த்து “தூ! வெட்கங் கெட்டது!” என்று மறைவினிருந்து காறி உமிழ்பவர்களைப் பேதுருவால் முதலிற் காணமுடியவில்லை. தோணி வந்து பத்துநாட்களுக்குள் இவர்கள் வெளிச்சத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

“கும்பா, தோணிக்கு நீ எத்தனை பவுண் குடுத்தனி!”

ஞாயிற்றுக்கிழமை கோவிலினிருந்து வரும்பொழுது, பேதுருவின் ‘கும்பா’ சலமோன் இப்படிக் கேட்டான்.

கும்பா என்றால் அதற்கு மதாசாரப்படி மைத்துனனை விடவும் நெருக்கமான மைத்துனத் தொடர்பு. குடும்பத்தில் நடக்கும் நன்மையிலோ தீமையிலோ எதிலுமே பங்குதான். ஆனால் பேதுருவுக்குக் கிடைத்த சலமோன் கும்பாவுக்கோ, இந்தத் தொடர்புகளை விட அதிகமாகவுந்தொடர்பு இருந்தது. தொழிலிலும் இறுக்கம் இருந்தது.

சலமோனையும், பேதுருவையும் தவிர வேறு எவருக்கு மே தூண்டில் தொழில் வராது. தூண்டியைப் போட்டுவிட்டுத் தூங்கி வழியும் இந்தத் தொழிலால் ஆனை, சேனை வந்துவிடுவதுமில்லை. அதிகப்பட்டால் ஐந்து. பரவாயில்லை யானால் இரண்டு. அவ்வளவுதான். மாதத்தில் ஒரு தடவை

யேனும் இந்த அதிகப்பாடு வந்துதான் போகும். பாஷையூர் கல்லுக் கடலைக் கடந்து கொழும்புத் துறைப் பரவைக் கடலையுந் தாண்டி, அப்பால் கௌதாரி முனையை நோக்கிச் சென்று ஆத்துவாய்க்கால் வரை சென்றால் கொடுவாயோ, விளைமீனோ நிச்சயம் கிடைக்கும். ஆனால் அதுவரை தோணியைத் தாங்கிவலித்துச் செல்ல வேண்டுமே! சலமோனுடன் பேதுரு ஜோடி சேர்ந்துவிட்டால், என்ருவது ஒருநாள் சலமோனின் தோணியை வலித்துக்கொண்டு கௌதாரி முனைவரை போய்விடுவார்கள். மறுநாள் இருவருக்கும் நிச்சயமாகக் கண்கள் கிறங்கிப் போகும்! தலைமுழுக வேண்டும் போலத் தோன்றும். கள்ளுக் கடையிலிருந்து வரும் போது தலையில் எண்ணெயும், கையில் போத்தலும் தாங்கிக்கொண்டே வந்து சேர்வார்கள். சலமோனுடன் கழித்து விட்ட இன்பமான நாட்களைப் பேதுருவால் எப்போதுமே மறந்துவிட முடியவில்லை. இத்தனை மகிழ்வுக்குரிய நண்பன் சலமோன் ஆசிரிர்ந்த தோணியின் விலையைக் கேட்கிறான். தன் உதிரத்தில் பிறந்த கத்தரினுக்குப் பெயர்கூட்டித் தலை தொட்டுக் கும்பாவாக வருவது பவுசுக்குறைவென்று எல்லோருமே கருதிவிட்ட போது, சலமோன் வந்து கும்பாவாகி பேதுருவின் பெருமதிப்பைப் பேணினான். அவன் தோணியின் விலையைக் கேட்கிறான். உள்ளத்தை மறைத்துவிடப் பேதுருவுக்கு முடியவேயில்லை.

“முண்டு பவுஸ்தான் குடுத்தான். மிச்சம் அந்தச் சட்டம்பிப் பொடியன் போட்டு வாங்கித்தந்தது கும்பா!”

எந்தவித ஒளிவு மறைவுமின்றிப் பேதுரு கூறிவிட்டான்.

“கும்பா, நான் சொல்லிற்றெண்டு குறைநினையாதை. அந்த சட்டம்பியிட்டை, நீ இப்படியெல்லாம் வேண்டிற்று சரியில்லை. ஏதோ யோசிச்சுச் செய். குமர்ப் பிள்ளையை வைச்சிருக்கிறாள்”

மிகவும் நாசுக்காகச் சலமோன் பேசி விட்டான். அதில் அவனுக்கொரு திருப்தி, நீண்ட நேரம் பேதுருவோ, சல

மோனோ பேசவில்லை. சலமோனின் சந்தி வந்தது. அவன் போய்விட்டான். பேதுருவின் தலையில் பெரியதொரு பாரத்தைத் 'தொம்' என்று போட்டுவிட்டு சலமோன் போய்விட்டான். அனுபவித்ததெல்லாம் பேதுரு!

தோணியின் அணியப்புறமாக ஒரு கோணம் அழுக்கி விடப்பட்டு, முன் கோணச் சாக்குக் கிடக்கிறது. மழைக்கும், கூதலுக்கும், வெயிலுக்கும் அதுதான் பேதுருவுக்குத் துணைவனாக விற்கிறது. அது தொலைவில் கிடக்கிறது. சமதரையிலே கிடக்கும் பல்லாங் குழிகளுக்குள் மழைத்துளி விழுந்து ஓசை கிளப்புவதைப் போல, கடலின் பரப்புக்கு மேல் அந்த ஓசை பரந்து கேட்கிறது. வெகு தொலைக்கப் பால் தெரிந்த வெளிச்சக் கட்டையின் ஒளிக்கீறல் மழைத் திரைக்கப்பால் மறைந்து போயிற்று. தொலைவிலிருந்த காற்றிலே கரைந்து வருவது கடற்புறக்களின் கதறல். மழைத்துளிகளின் மிருகத் திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு அவை எங்கோ பறந்து செல்கின்றன.

அம்மிக்கொண்டு கிடந்த தூண்டி இப்போது சிறிது நகரத் தொடங்குகிறது. வலக் கரத்தையும், தலையையும் முன் நீட்டிக்கொண்டு பேதுரு தூண்டியைத் தைக்கவைக்கத் தயாராகின்றான். அட! அதற்குள் அது மறுபடியும் நிதானமாக அழுக்கிக்கொண்டு நின்றிவிட்டது. பேதுரு நாக்கை மேல்முரசு விளிம்பில் படியவைத்துக் கீழ் நோக்கி விடுவித்துப் பொச்சுக் கொட்டிக் கொள்கிறான்.

தலையிலிருந்து மழைநீர் சொட்டி வழிகிறது.

கீழ்வானக் கோடியிலே மின்னல் கோடிட்டு விளையாடுகிறது. அதன் ஒளியிலே தூண்டிக் கயிறு வெகுதூரம் வரை நீண்டு நியிர்ந்து நிற்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. நிச்சயம் அது ஒரு பெருமீனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

பேதுருவின் முதுகுக்குப் பின்னால் மழைத்துளிகளின் ஓசையைக் கிழித்துக்கொண்டு சலசலப்புக் கேட்கிறது.

பேதுரு திரும்புகிறான். சற்றுத்தூரத்திற்கப்பால் பெரு முர லொன்று பாய்ந்துகொண்டு வருகின்றது. அது நேராகப் பேதுருவை நோக்கியே வருகின்றது. இன்னும் இரண்டொரு பாய்ச்சலில் அது பேதுருவின் முதுகிலே ஓய்வு கண்டுவிடப் போகின்றது. அதன் கூர்மையான அலகு முதுகை ஊடறுத்துக் கொண்டு நெஞ்சு வரை போகவில்லது. இப்படிச் செத்துப் போனவர்களைப் பேதுரு நேரிலே யேபார்த்திருக்கிறான். கடினவேளைக்குள் பேதுரு நிதானித்துக்கொள்கிறான். மடக்கென மடக்கிச் சுருண்டு தோணி வங்குக்குள் சரிந்து போகிறான்.

பேதுருவின் உயிர் மயிரிழையில் தப்பிவிட்டது.

முரல் அவன் முதுகுக்கு மேலால் மருவிக் கொண்டு; தோணிக்குக் குறுக்காகப் பாய்ந்து, கிழக்காக விழுந்து மறுபடியும் பாய்ந்து செல்கிறது.

பேதுரு நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

ஆ! அந்த மீன் எத்தனை பெரியது!

அந்தப் பெருமீனுக்குப் பயந்து ஒடுங்கிய சிறிய தேரை மீன்கள் துள்ளிப் பாய்ந்து தோணி வங்கில் அடித்து மோ திக்கொண்டு, கடலிற் புரண்டு போவது நன்றாகத் தெரிகிறது. இந்த மீன்களின் பயந்தாங்கொள்வித் தனத்தைப் பார்த்துப் பேதுரு மனத்திற்குள் சிரித்துக் கொள்கிறான்.

மழை தேய்ந்து கொண்டுவிட்டது.

தன் இறகுகளை மடக்கிக் கொண்டு அது கடற் பரப்புக்கு மேல் போவது மிகவும் ஒழுங்குபடத் தெரிகின்றது. அது செல்லும் ஓசை தொலையாகிச் செத்து மடிந்து போகிறது.

நீண்டதொரு பெருமூச்சு, சுவாச உறுப்புக்களை வீங்க வைத்துக்கொண்டு வருகின்றது.

“ம்..... ராசாத்தி..... ஒருக்கா”

அம்மிப்போய் நின்றுவிட்ட அந்த மீனை உற்சாகப் படுத்த முயற்சி நடக்கிறது. சுயிறு மெதுமெதுவாகப் பின் னோக்கி நகர்ச்சதப்படுகின்றது. எடுத்த இரை பறிக்கப் படுகிறது என்று மீனுக்குத் தெரிய வைத்துவிட்டால், இரையை அப்படியே மென்று விழுங்கிவிட்டு மீன் திருப்தியுடன் உறைநோக்கிப் போகத் தொடங்கிவிடும் என்பது பேதுருவின் வினைப்பு. கடலின் அடியில் தாளம் புற்களுக்கு நடுவே வெள்ளையாகக் கிடக்கும் இருல் பொருத்திய தூண்டித் தலைப்பும் அதைக் கவனி நிற்கும் வினைமீனும் அவன் கண்களுக்குத் தெரியின்றது. மிசவும் மிருதுவான அந்த இரைத் தலைப்பை ஏன் இன்னும் தின்ன மறுக்கிறது? என்பது போன்ற வினோதமான கேள்வி ஒன்றும் மனதுக்குள் முளைத்து நிற்கிறது.

“ம் ரசாத்தி... இழை இழு ..”

சுயிற்றை மேலும் கீழுமாக தாழ்த்தி உயர்த்திக்கொண்டே மீனை உற்சாகப்படுத்துகிறான். இந்த உற்சாக உணர்வுக்கு மீன் அடிபணிந்துவிட்டதோ? சுயிறு இலேசாகப் பின் னோக்கிக் கனத்து ச்சுண்டித் துடிக்கிறது. பேதுருவுக்கு இப்போது நெஞ்சு பலமாக அடித்துக்கொள்கிறது. விட்டுக் கொடுப்பதற்காகக் சுயிற்றைத் தயாராக உருவி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இக்காலத்துத் தங்கூசி என்றால் தாலகவே வழக்கி நகர்ந்து கொள்ளும். இது பழைய சுயிறு. கன்னங்கறுத்த வைரித்த முறுக்குநூல்! அது விசைப்பாக நிற்கிறது. ஏன் தான் இந்தப்பழைய சுயிற்றுடன் அவன் மாரடிக்கிறானே? எல்லாத் தூண்டிக்காரரும் நவீன தங்கூசி நூலை ஏற்றுக்கொள்ள பேதுருவுக்கு மட்டும் பழைமையின் மேல் இத்தனை ஆசை. இந்தக் சுயிற்றில் எத்தனை மீன்களை அவன் பிடித்திருக்கிறான். இப்போது மட்டும் என்ன வந்துவிட்டது!

மீனுக்கு வெறி வந்துவிட்டது?

பேதுரு மீண்டும் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்கிறான். பலங்கொண்ட பசுவொன்று புல்லை மோப்பம் பிடித்து பலங்கொண்டு இழுந்துச் செல்வதைப் போன்றுதான் உணர்வு தெரிகின்றது.

கைகளை முன் நீட்டியபடி இருந்தவன் வெடுக்கென்று தூண்டியதைத் தைக்க வைக்கிறான். எங்கோ ஒரு கல்லு மலையிற் சிக்கிவிட்டது போன்ற நிலைக்குப்பின், கயிறு தன்னாலேயே இழுபட்டுச் செல்கிறது. கைகளோடு கயிறு உராய்ந்து கொண்டு போகும் ஓசையும் கேட்கிறது.

“ஓமோம்! சும்மா கிட ராசாத்தி...”

அவன் பலமாகவே பேசிக்கொள்கிறான். நிர்மானுஷ்யமான அந்தப் பிரதேசத்தில் இப்படிப் பேசிக்கொள்வதில் என்ன வெட்கமிருக்கிறது?

பேதுரு இப்போது மீனோடு போராடக் தொடங்கி விட்டான். அது அங்குமிங்குமாக ஓடியோடி அவனுடன் கண்ணாமூச்சி விளையாடுகின்றது. ஆனாலும் அவன் தன்பக்கமாகவே மீனைத் திருப்பிவிட்டான். அந்தச் சண்டியன் மீன் அடங்கி வருகிறது.

பாதிக்குமேல் கயிறு வளிக்கப்பட்டு விட்டது. மீனும் உக்கிரத்தோடு போராடியும் அதனால் மனிதனை வெல்ல முடியவில்லை. இரண்டு தடவைகளில் மீன் மேலெழுந்து புரண்டு நெளிகிறது. அதன் வெளித் தோற்றம் இருட்டில் தெரிகிறது. வெள்ளிக் காசு போல கெவரடித்து மினுங்கும் நீர்க்கிழிப்பின் நடுவே, மீன் களைத்துப் போய்ப் புரண்டு நெளிந்து வருகின்றது. ஆனாலும் அதற்கு வெறிதான் பிடித்திருக்கிறது.

இப்படி வெறிபிடித்த எத்தனை அப்பன் மீன்களை அவன் பார்த்திருக்கிறான்; மடக்கியிருக்கிறான்.

கடந்த வருடம் நத்தார்ப் பண்டிகைக்கு முதல் நாளும் இப்படி ஒரு திருக்கை அகப்பட்டுக்கொண்டு தனது அசுர

பலத்தையெல்லாம் காட்டித்தான் தீர்த்தது. இருந்தும் பேதுருவை வென்றுவிட அதனால் முடியவில்லை. கடைசியில் தனது அயோக்கியத் தனத்தையும் அது காட்டியது. வாலே வளைத்துத் திருப்பி தனது வலிய முள்ளைப் பேதுருவின் மணிக்கட்டில் பாயவைத்து விட்டது.

இதனால் பேதுரு எத்தனை காலம் சீக்காகப் படுத்திருந்தான்.

பேதுரு தண்ணீருக்கு மேலாக மீனைத் தூக்கி எடுக்கும் போது, அது தன் கடைசிப் பலத்தையெல்லாம் காட்டித் தீர்த்தது. இந்தக் கடைசி வேளை தோற்றுப் போய்விட்டால் வாழ்க்கையே தோல்விதான். என்ன செய்யலாம்? பேதுரு அனுபவசாலியாயிற்றே!

அணியப்புறமாக மீனை இழுத்துப் போட்டு விட்டு பேதுரு சும்பீரமாக நிமிர்ந்து முதுகை நேர்படுத்திக் கொண்டு பெருமையோடு கடலைச் சுற்றிப் பார்க்கிறான். இப்போது கூதலோ, குளிரோ எதுவுமேயில்லை.

மீன் சிறகடித்துத் தோணியைத் தாக்கும் ஓசை மிகவும் அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. வெளியுலகப் பவன அறக்கத்தைத் தாங்க முடியாது அதன் சுவாசப்பை பொருமிப்புடைப்பதனால் அது துடித்துத் துடித்துச் சாகிறதோ!

தலையைத் தாழ்த்திப் பேதுரு ஒரு தடவை மீனைப் பார்த்துக் கொண்டு 'வினை மீன் தானா?' என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்கிறான். இரைத் தலைப்பை மீன்கள் தொட்டபோதே மீன்களின் இனத்தைக் கண்டுவிடவல்ல பேதுருவை இந்த வினை மீன் மட்டும் ஏமாற்றிவிட்டது. வினை மீனாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று அவன் நினைக்கக்கூட இல்லை.

பேதுரு கூடையிலிருந்த மடிப்பெட்டியைத் திறந்து ஒரு சுருட்டை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டு நெருப்

புப் பெட்டியில் குச்சைக் கிழிக்கிறான். அது மின்னி வெடித்து மங்கிப் போகிறது. ஒன்று, இரண்டு, மூன்றென்று குச்சி மருந்துகள் சிதைந்து போகின்றன. கடைசியாக ஒன்று பற்றிக்கொள்கிறது.

கீழ்வானம் வெளுத்துவரும்போது பேதுருவின் தோணி கரைப்புறத்தை நோக்கி நகர்ந்து வருகிறது. வங்கின் நடுவே மரக்கோலை ஊன்றித் தனது வேட்டியை எடுத்துப் பாயாக உயரக் கட்டி வேட்டியின் தலைப்புக் களைப் பிடித்தபடி பேதுரு ஆசனத்தட்டில் உட்கார்ந்து இருக்கின்றான். அச்சுக்கானுக்குப் பதிலாகப் பாய்ச் சீலையைத்தான் சரித்து வளைத்து, தோணிக்கு வழிகாட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

உதயகால ஒளிப்படர்வுக்கு முன்னால் தோற்றுப் போய்ச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் பட்டணத்து வெளிச்சக் கீறல்கள் சமீபித்துக்கொண்டு வருகின்றன. இன்று இரவு நடுஜாமத்தில் திருச்சுதன் மனிதனாக வருகிறார். இடையர்கள் மத்தியில் தோன்றும் அவரை ஆரவாரித்து வர வேற்க, இன்றே ஊருக்குள் மத்தாப்புகள் வெடிக்கத் தொடங்கிவிட்டன.

ஊர்க்கரையில் இருந்து விடப்படும் மத்தாப்பு வாணங்களின் வர்ண ஜாலங்கள் பேதுருவின் கண்களுக்கு அழகாக இருக்கின்றன. அதை ரசித்து மகிழ்வது சிறு பிள்ளை தனந்தான். ஆலுலும் கிழவன் ரசித்துத்தான் மகிழ்கிறான். யாரோ சிறுவர்கள் இப்படி மத்தாப்பு விடுகிறார்கள். அந்தச் சிறுவர் கூட்டம் பேதுருவின் மனக் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது.

துன்ப நினைவுகள் அவனுக்கு முன்னால் அணிவகுத்து வருகின்றன. அவைகள் மிகவும் கொடுமையானவை.

அலக்சாண்டர் துண்டிச் சுடுகாட்டு மடத்தில் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டுதான் செத்துப்போனானோ? அவன் முகத்தில் ஏன் அந்த இரத்தக் கண்டல்!

பேதுருவின் மகளை அந்தத் தாழ்ந்த சாதிக்காரர் சட்டர்பி கட்டிக்கொண்டு வாழும் நிலைக்கு இடந்தராமல் அவன் அடித்துக் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம்! பாவம், அவன் மட்டும் பேதுருவுக்கு ஆசினீர்த்தோணி வாங்கிக் கொடுத்துத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால்!

கன்னியாகக் கிடந்த மகள் கத்தரீன் ஒருநாள் பிரசவித்து விட்ட காட்சி.....

உலகமறியாத அந்தச் சின்னக் குழந்தையின் கமறல்! அதற்குப்பின்.....?

கொலைகாரர்களான ஊரின் சம்மாட்டிகள் அவன் முன்னே வருகிறார்கள்.

இரவோடிரவாக அந்தப் பெண்கள் கூடி கத்தரீனைக் கன்னியாகவே வைத்துவிட்டார்களாம்! கொலைகாரிகள்!

பைத்தியமாகிச் செத்துப்போய்விட்ட அருமை மகள் கத்தரீன் அவனுக்கு முன்னால் சடைவிரி கோலமாக நிற்கிறாள். அவளின் மார்பை மூடிக் கிடக்கும் சட்டையைத் தாய்மையின் ஊற்று தெப்பமாக நனைய வைத்திருக்கிறது.

ஓடா-- விழுந்த பல்லும் அரும்பு மீசையுமாக தூக்குக் கயிற்றுக்குள் தலையைச் சொருகிக்கொண்டு அலெக்ஸாண்டர் நிற்கிறான்.

பாயோடு சேர்த்துச் சுருட்டப்பட்ட நிலையிலே ஒரு சடலம் தோணியொன்றுக்குள் வைத்துக் கடலை நோக்கி இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

மறுநாள் ஊரெல்லாம் நத்தார்ப் பண்டிகையைக் கொண்டாடியபோது பச்சையுடம்போடு கத்தறீனும், சொல்லிக்கொள்ளவே முடியாத நிலையில் அவனும்.....

தூர்ப்பாக்கியமான அந்த நாட்களை மறைத்துக் கொண்டு காலப்படுக்கைக்கு எத்தனையோ ஆயிரம் நாட்கள் போய்விட்டன. ஆனாலும் அந்த நாட்கள்.....

சாதியின் கறையைத் துடைப்பதற்காக அந்தச் சாமவேளையில் பாயால் சுருட்டப்பட்ட அந்த முண்டத்தை கடலை நோக்கி எடுத்துச் சென்ற அந்த மனிதர்கள், ஊரின் முன்னோடிகளாக நிற்கும் கொடுமையைப் பேதுரு நினைத்துப் பார்க்கிறான். மனசு கறுவிக் கொள்கிறது.

“பத்தகா உறுவா, பத்தகா உறுவா, பயினொரு உறுவா, தார் பயினொரு உறுவா, பத்தமுக்கா உறுவா”

“பயினொரு உறுவா, பயினொரரை உறுவா”

கடற் கரையிலே அமளி துமளியாக விற்பனை நடக்கிறது.

படகுக்காரர்கள் மீன் மீனாக விற்றுத் தள்ளுகிறார்கள். பாச்சு வலைக்காரர்களும் விடுவலைக்காரர்களும் குறைந்த வர்களில்லை. களங்கண்டிக்காரர்களோ... அப்பாடா!

பேதுரு கூடையோடு தனித்து நிற்கிறான்.

இம்முறை நத்தார்ப் பண்டிகையை மிகவும் விசேஷமான எடுபிடிசுளுடன் நடத்துவதற்கு ஊரில் ஏற்பாடு. நாத்திகர்கள் பரவி, “கர்த்தர் என்றொருவர் மனிதனாகவே பிறக்கவில்லை” என்று நாத்தடிக்கக் கூறுகிறார்கள் என்பதற்காக, அதற்கு எதிர்ப்பிரசாரத்திற்கு, மறுநாள் இரவு நாட்டுக்கூத்தும் கூட!

முக்கியஸ்தர்கள் பொதுத் தண்டலுக்காக மீன் சேர்க்க வந்திருக்கிறார்கள். பேதுருவின் நினைவிலே அவர்களில் பலர் கொலைகாரர்கள்!

நிரையிலே பொதுத் தண்டல் கூடை நீட்டப்பட்டு வருகிறது. யேசுவின் திருநாமத்தினாலே கூடை நிறைந்து கொண்டு வருகிறது. சம்மாட்டிகள் எல்லாரும் பார்த்தும் பாராமலும் அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள்.

தண்டல்காரர்கள் பேதுருவைச் சமீபித்து வருகிறார்கள். பேதுருவுக்கு எதுசெய்யவும் தெரியாத நிலை. மனச்சலனத்தோடு அவன் தன் கூடையைப் பார்க்கிறான். கூடையின் அடிப்பாகத்தை நிரப்பியபடி ஒரே ஒரு மீன்-சண்டித்தனம் செய்த அந்த வினைமீன் தான்.

கூடை பேதுருவுக்கு நேராக நீட்டப்படுகிறது. கொலைகாரர்கள் கூடையை நீட்டுகிறார்கள்.

‘கடவுளுக்காகவா, கொலைகாரர்களுக்காகவா?’ இந்த ஒரேயொரு கேள்விதான் முன்னே நிற்கிறது. கூடைக்குள் கையை வைத்து வினைமீனை அநாயாசமாகத் தூக்கிப் பொதுக் கூடைக்குள் வீசினான் பேதுரு.

மனத்திலே தெளிவுதான் இருந்தது.

பொதுத் தண்டல் மீன் விற்பனைக்காக கொட்டப்படுகிறது. மீனை வளைத்து நிற்கும் கூட்டத்தோடு பேதுருவும் நிற்கிறான்.

அவன் அந்த மீன் குவியலுக்குள் தனது சண்டியன் மீனையே அடையாளமாகப் பார்க்கிறான். அதைப்போல உருவத்தில் எத்தனையோ கிடக்கின்றன. ஆனாலும் அதை அவனால் அடையாளம் காணமுடிகிறது.

நீண்ட நேரப் பிரசவ வேதனைக்குப் பின் பிறந்த குழந்தை அது. அடையாளமா தெரியாமல் போய்விடும்?

பேதுருவின் கண்களிலே நீர் முட்டி நிற்கிறது.

அந்த மீனுக்காக அவன் அனுதாபப்படுகிறான்? கூறல் தொடங்கவில்லை.

இத்தனை தொகை மீனுக்கு சரியான குறிப்பிவிருந்து தான் முதற்கூறல் தொடங்க வேண்டும். கூறல்க்காரி சிறிசான மீன் ஒன்றால் கும்பலை விரிவுபடுத்திக் கொள்கிறாள்..

கர்த்தருக்காகக் கொடுக்கப்பட்டவை அத்தனையும் பெருமீன்கள்!

கூட்டத்தில் அண்ணாவியாரின் தலை நீளமாகத் தெரிகிறது. அவனுக்குப் பெயர் சவிரியான்.

“அண்ணாவியாருக்கு ஒரு மீன் கொடு!” இப்படி ஒரு குரல்!

“அண்ணாவியார் நீங்க ஒன்று எடுங்க!” இப்படி வேறொரு குரல்.

அண்ணாவியார் குனிந்து ஒரு மீனை எடுக்கிறார். அந்த மீன் ...

அது பேதுருவின் சண்டியன் மீன். அவன் புனித யேசுவுக்காகக் கொடுத்த ஒரே ஒரு காணிக்கை!

பேதுருவின் நெஞ்சு தீய்ந்து போகிறது. பேதுருவுக்கு, அண்ணாவியாக நிற்கும் சவிரியானும் கொலைகாரனே!

பேதுருவின் உடல் வெடவெடக்கிறது. “தெய்வத்தின் பரம்பரையில் சவிரியானுமா?” இப்படி ஒரு கேள்வி பேதுருவுக்கு எழவில்லை, அது எழ நேரமுமில்லை.

சுழற்றிவந்த கிறுக்கத்திற்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் பேதுரு சோர்ந்து போகிறான்.

பேதுருவின் உடல் மீன் குவியலை நோக்கிச் சரிந்து வருகிறது. மரணச் சரிவுக்கு அவன் போய்விட்டானா? உலகத்தின் அந்தத்திற்கப்பால் கர்த்தர் பேதுருவின் வரவுக்காகக் காத்திருக்கிறாரா? ★

மானம்

“ஓ! மானங்கெட்டவளே!”

காறி உமிழ்ந்து விட்டு, வாயிற்படி ஏறி உள்ளே சென்றார் சற்குணர்.

சற்குணரின் வீட்டு வாயிலுக்கு நேராக, ஆசனக் கோவில் சுவக்கலைச் சுற்றுமதிவின் திரும்புமுனையிலே மானங்கெட்ட நிலையிலே கிடக்கிறான் மதலி.

கறுத்த மதமதப்பான அவளின் உடல் லளிதமாகத் துவண்டு கிடக்கிறது. கன்னங்கரிய நீண்ட கூந்தல் வழிந்துபோய் மார்பின் சதைக் கோளங்களை மூடிக்கொண்டு கிடக்கிறது. அந்தக்கரியஉடலைச் சுற்றிவளைத்து மூடிக்கிடந்த ‘நைலோன்’ சேலைக்கூடாக, அந்த உடலின் பூரிப்பெல்லாம் அப்பட்டமாகத் தெரிகிறது.

மதலி மானங்கெட்டுப்போய்க் கிடக்கிறான். குடி வெறியில் அவள் இப்படிக்கிடப்பதற்காக யாரும் கவலைப்படவில்லை. மானங்கெட்டுப்போய் இப்படிக்கிடக்கிறாளே என்பதற்காகத்தான் எல்லோரும் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு போகிறார்கள்.

மாலை ஆறு மணியிலிருந்து பத்து மணி வரை அவள் இந்த நிலையிலேயே கிடக்கிறான். சற்றுக் தொலைவில் இருந்து வந்த தெருவிளக்கின் ஒளிக் கீற்றுக்கள், அவள் உடலின் மென்மைக்குப் பால் ஊற்றி வழிய வைக்கின்றன.

இடையிடையே மதலி பிதற்றிக் கொள்கிறான். மார்பை அழுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நெஞ்சுக்குள் குமட்டுகிறான். சற்றுமுன் குமட்டியதால் கடைவாயில் வழிந்தோடிய வானீர்ப் பசையின் நெடி தென்னங் கள்ளின் புனித வாசனையோடு சங்கமமாகி வருகிறது.

“ஏனடி அம்மா சிங்கார நாச்சிகள்! டியே... நான் நைலோன் உடுத்தா உங்களுக்கென்னடி...? டி, போய் முடைஞ்சு குடுத்தியளேடி—? என் குடும்பம் போச்சா! வேசையன்! ஐயோ..... ஐயய்யோ.....”

மதலி வாய் பிதற்றுக்கிறான். வார்த்தைகளில் தெளிவு இல்லாவிட்டாலும் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய அளவுக்குத் தெளிவாக இருக்கிறது.

அந்த வீதியின் தென் திசைத்திரும்புமுனைக்கு அப்பால், கடற்கரை வீதியில் பொலீஸ் நிஜையம் இருக்கிறது. மணி பத்துக்கு மேலாகிவிட்டதால் ரோந்து சுற்றும் பொலிசார் வந்துகொண்டிருக்கும் ஓசை கேட்கிறது. சப்பாத்துக்கள் குரல் வைக்க இருவர் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

காறி உமிழ்ந்துவிட்டு அப்போதுதான் உள்ளே சென்ற சற்குணரின் குரல் வீதி வரையில் கேட்கிறது.

“நீர் போய் வெளியில பாருமன்! அண்டைக்கு நைலோன் சேலை குடுத்தீரே பாவமெண்டு, அதை உடுத்திக் கொண்டு அவள் கிடக்கிற கிடையைப் போய் பாருமன்! செத்தையில் கிடக்கிறதுகளை மெத்தையில் வைத்தால் அதுகள் மெத்தையை விட்டுவிட்டு, செத்தைக்குள்ளே தான் போய்க் கிடக்கும்! வெளியிலே போய்ப்பாரும், மதலி கிடக்கிற கோலத்தை! சீ! மானங்கெட்டவன்!”

சற்குணரின் இந்தக் குரலுக்குப்பின் அவரின் மனைவிலுார்த்து வெளியே வந்து தலையை மெதுவாக வீதிப்புறம் நீட்டுகிறான். மதலிக்கு மிகவும் சமீபமாகப் பொலிசார்

வந்து விட்டனர். இருந்தும் அதற்கிடையில் அவளின் பருந்துக் கண்கள் மதலியின் அங்கமெல்லாம் வட்டமிட்டு விட்டன. அவள் கண்டுவிட்ட ஆமை தலையைச் சுருக்கிக் கொள்வது போல் அவள் தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொள்கிறாள்.

மதலியின் முகத்திலே இப்போது ரோசலேற்றின் வட்ட ஒளித் திரணை படுகிறது. போலிசார் அவளை அடையாளம் கண்டு கொள்கின்றனர். தொடர்ந்து அவளின் அங்கமெல்லாம் வட்ட வெளிச்சத்தை ஊடுருவ விடுகின்றனர். 'நைலோன்' சேலைக் கூடாக அவளின் அங்க வெளிகளில் ஊர்ந்துவரும் வெளிச்சம், நின்று குறி இருகிறது. வெகு நேரம் அவர்கள் ஒளிக்கிரணையை ஊடுருவ விடுகிறார்கள். ஒளிப் பிழம்பின் நாக்குகளையும் மிஞ்சிக்கொண்டு அந்தக் காக்கிச் சட்டை மனிதர்களின் மானசீக நாட்குகள் மதலியின் அங்கம் முழுவதையும் சுவைக்கின்றன. யாரும் பார்த்து விடுவார்களோ என்ற எண்ணமே அற்று அவர்கள் அசந்துபோய் நிற்கின்றனர்.

இப்படி விதியிலே விழுந்து கிடப்பது சட்டவிரோதம் தான். ஆனாலும் அப்படி விழுந்து கிடப்பது அந்த மனிதர்களின் திருவுளச் சம்மதமோ என்னவோ!

அந்த மனிதச் சட்டைகள் எதையோ பேசி நகைத்துக்கொள்கின்றன.

அல்லாக்காகக் கிடந்த மதலி முனங்கிக்கொண்டு பக்கவாட்டில் சரிகிறாள். அந்த மனிதர்களில் ஒருவன் தனது கைப் பொல்லை நீட்டி, அவளின் தோள்ப் பக்கத்துக் திரட்சியில் நெருடி நடிக்கிறான். திரும்பவும் அவளை நிமிர்ந்து படுக்கவைக்க எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை போலும்! அந்த முயற்சி சற்று அசுரத்தனம் அடைகிறது. ஆனாலும் தோற்றுப் போய்விடுகிறது. அநாயாசமாகக் கரத்தை மடக்கி அந்த நெருடலைத் தட்டிவிட்டு மதலி மேலும் சரிந்து போகிறாள்.

சற்று வேளைக்குள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு அந்த மனிதர்கள் நகர்ந்து செல்கின்றனர்.

மதலியை அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். தெரியும் என்று சொல்வதை விட 'மதலி அவர்களுக்கு ரொம்பவும் வேண்டியவள்' என்றே சொல்லிவிடலாம். பாவம், அவளைச் சட்டவரம்புக்குள் உட்படுத்த அவர்களுக்கு எப்படி முடியும்?

அல்லாமலும் இப்பொழுது அவளைத் தொந்தரவு செய்யப்போனால் தன் துயிலைக் கெடுத்துவிட்ட குற்றத்திற்காக ஊரையே திரட்டி, "நானும் தானே வரி கட்டுகிறேன். ஒரு நோய் நொடியிலே ரோட்டிலை கிடக்கக் கூடாதோ?" என்று நியாயம் கேட்பாள்; வலுச் சண்டைக்குப் போவாள். இந்தத் தலையிடையையும் தூங்கிக் கொண்டு அவளை 'லாக்கப்'பில் போட்டுவிட்டால் அவளுக்காகப் பிணை கொடுத்து விடுவீர்களா துணிபவன் யாருமே இருக்கமாட்டான். அவளுக்குக் கணவன் என்று ஒருவன் இருக்கிறான். ஒரு சோதாப் பயல்! அவன்கூட மதலியின் தயவில்தானே வாழ்கிறான்!

மதலேனா என்பது தான் அவளின் முழுப் பெயர். ஆனாலும் அவளை 'மதலி' என்றே எல்லோரும் அழைக்கிறார்கள். ஏனெனில் அவள் தோட்டி மரியானின் மனைவி.

தோட்டிகளின் பதிவுப் பெயர்களை 'வேட்டுக் கொத்தின்று' அப்படியே அழைப்பது அந்தப்பகுதிச் சம்பிரதாயமல்ல. 'மதலேனா' என்பதை 'மதலி' என்றும், 'மரியாம்பிள்ளை' என்பதை 'மரியான்' என்றும் தான் அழைப்பார்கள். 'பெரிசிலிருந்து சிறுகபோக' எல்லோருக்கும் இரத்த வழியால் வந்த உரிமை அது!

யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தின் இதயத்தில் இருந்து தென்மேற்குப் புறமாக, கடற்கரை எல்லைக்கோட்டைத் தொட்டபடி ஒரு சேரி இருக்கிறது. அதற்குப் பெயர்

‘திட்டி’. இந்தத் திட்டியை ஒரு தடவை பார்ச்சாதவை கண்களில்!

சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் வரையில் அங்கே பெரு வாழ்வு வாழ்கிறார்கள். தண்ணீர் வசதி, வீட்டுவசதி, சுகாதார வசதி எல்லாம் பிரமாதம்! பிரமாதம்!!

தென்புறத்தே கடல், ஏனைய முப்புறங்களும் ‘மாட மாளிகைகள், கூடகோபுரங்கள்’, வான்புறமும் கோவிற்ப சிகரங்கள்!

சீமான் சீமாட்டிகள், மைனர் மைனிகள், எல்லோருமே சுற்றிவர வாழ்கிறார்கள். ஆனால், அந்த ஐம்பது தோட்டிக் குடும்பத்தினரும் வாழும் வாழ்வு மட்டுந்தான் பெருவாழ்வு!

ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை பாராளுமன்றத் தேர்தல் வரும். வேட்டு வேட்டைக்காக அபேட்சகர்கள் காலடி எடுத்து வைப்பார்கள். மூன்றாண்டுக்கு ஒரு தடவை நகரசபைத் தேர்தல் வரும். அப்போதும் ‘பரிசுத்தவான்’களின் காலடிபட்டு அந்தத் திட்டி மண் புனிதமடையும். அதன்பின் வேற்று மனிதத் தலைகளையே அந்தப் பிரதேசத்தில் காண முடியாது. சண்டை சச்சரவு என்று ‘சாக்கிச் சட்டைகள்’ அடிக்கடி வந்துபோகும். அவ்வளவுதான்.

“எமக்கு வீட்டுவசதி வேண்டும், மனித உரிமைகள் வேண்டும்” என்று பல தடவைகளில் அந்த மனிதப் பூச்சிகள் கோரிக்கை போட்டதுண்டு.

“பிள்ளைகளே, நீங்கள் யேசுவின் குழந்தைகள். மனித வாழ்வின் தற்காலிக வசதிகளுக்காக நீங்கள் கிளர்ச்சி செய்யக் கூடாது; நித்தியமான மோட்ச வீடு உங்களுக்காகவே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அநித்தியமான சுகபோகங்களுக்கு ஆசைப் படுவீர்களானால் நித்திய பாக்கியம் சொரியும் மோட்ச ராஜ்ய மாளிகையை நீங்கள் இழக்க நேரிடும்!” என்று அந்த ஜீவன்களின் கிளர்ச்சி முனைகளை மெல்லும் பாதிரிமர்கள் முறித்துவிடுவார்கள்.

மதலி தோட்டி மரியானின் மனைவி. அவளை மரியானின் மனைவி என்று சொல்வதைவிட, அவளின் கணவன் மரியான் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தமானதாகும்.

மரியானின் வருவாய் அவனுக்கே பற்றாக்குறை. அதனால் மதலியுடன் ஒட்டிக்கொண்டே வாழ்ந்தான்.

மதலிக்கு இப்போது வயசு முப்பதுதான். மரியானுக்கு நாற்பத்தைந்துக்கு மேலாகிறது. சின்ன வயசில் இருந்தே மதலிக்கு இறுக்கமான உடற்கட்டு. அத்துடன் அவள் தாயாகவும் இல்லை. அதனால் அவள் மொழுமொழுப்பாக இருக்கிறாள்.

மரியானின் சோதாத்தனத்தால் மதலி மட்டும் தலை நீட்டிக்கொண்டு, அகங்கார வாழ்வு வாழ்கிறாள் என்று கூறிவிட முடியாது. சின்ன வயதிலிருந்தே மதலிக்கு வாய்க்கிறாள்! அவளின் அப்பன் ஊரில் 'சண்டியனாய்' இருந்தானே என்னவோ!

அந்தப் பகுதியில் ஆண்களைப் போல் பெண்களும் மது அருந்துகிறார்கள். அவர்களுள் மதலி சற்று அதிகம். தென்னங்கள் என்றால் ஒன்றுக்கு மூன்றாக குடித்து விடுவாள். அப்படி எப்போதாவது குடித்துவிட்டாளானால் அந்தத் திட்டிக்கே 'அல்லி'யாகிவிடுவாள்.

மரியான் எழுந்து வேலைக்குப் புறப்படும் அதிகாலையிலேயே, அவளைத் தொடர்ந்து மதலியும் கடற்கரை மீன் வாடிக்குப் போய்விடுவாள். மொத்த வியாபாரிகளுக்கும், சில்லரை வியாபாரிகளுக்கும் மதலி செல்லப்பிள்ளை! சில்லரை வியாபாரிகளுக்காக மீன் கூடைகளைக் கறிக்கடை வரை சுமந்து செல்வாள். அவளுக்கு அங்கெல்லாம் நல்ல கிராக்கி. இரட்டை மடங்கு சுமப்பதற்கு உடற்பலம் இருக்கிறது! நடுப் பொழுதுக் கிடையில் எப்படியும் ஐந்து ரூபாய் சம்பாதித்துவிடுவாள். அதற்கப்புறம் திட்டியின் மையத்திலுள்ள மர நிழலுக்கு வருவாள். பந்தயம் வைத்து 'தாயம்' போடு

வாள். விண்ணாதி விண்ணார்களை யெல்லாம் 'மண்டகௌவ' வைத்துவிட்டு, ரூபா ஒன்றோ இரண்டோ தட்டிவிடுவாள். மொத்தத்தில் ஏழு ரூபா சம்பாதித்துவிடுவாள். அதற்குப் பின் ஊர்க் கோடியிலுள்ள கந்தனின் கள்ளுக்கடையில் மதலியைப் பார்க்கலாம். ஒன்றிரண்டு 'தென்னை' அடித்து விட்டு, மரியானுக்காகக் கடையில் ஒரு போத்தலுடன் திரும்புவாள். வரும்போது சின்னக் கடை மீன் பகுதியைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்து சேருவாள். அதற்கப்புறம் தான் சமையலோ சாப்பாடோ! இடையில் எங்காவது இரண்டு வடை சடித்துக் கொள்வாள்.

மதலியின் குடிசைக்குள் நாட்டுக் கூத்துப் பாடல் கேட்டு மென்றால் உள்ளே சமையல் நடக்கிறது என்பது தான் அர்த்தம். வாய்க்கு வந்தவையெல்லாம் பாடிக்கொண்டு, அவள் சமையல் வேலை செய்வது ஒரு அலாதியான ரசனையாக இருக்கும். இது குபேர வாழ்வு என்ற நினைப்பில் அவள் இறுமாப்புக் கொள்வாள்.

திட்டியில் நல்லது கெட்டது வந்தால் மதலியிடம் ஆலோசனை கேட்பதுமுண்டு. சர்ச்சைகள் ஏற்படும் சமயத்தில் மதலியிடமே தீர்ப்புக் கேட்க வருவார்கள்.

சமீபத்தில் 'நோஞ்சி' அந்தோனியின் மனைவி சனிசியாள், யாரோ ஒருவனுடன் சோரம் போய்விட்டதால் மதலியிடம் வழக்கு வந்திருந்தது.

"அந்தோனி நோஞ்சிப்பயல். அவள் செய்ததில் என்ன தப்பு?" என்ற அடிப்படையின் அர்த்தம் தொனிக்கும் படி கேள்வி கேட்டு எல்லோரையும் திணறடித்து விட்டாள்.

யாராவது ஒருத்தன் குடிபோதையில் வந்து மனைவியை அடித்தால், மறுநாட் காலை "ஏனடி நீ இண்டைக்குக் குடிச்சிட்டு வந்து இந்த மடையனை உதையடி" என்று மனைவியை ஏவுவாள்.

எவனாவது ஒருத்தன், மனைவி இருக்க மற்றவன் மனைவியைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றுவிட்டால், இழுபட்டவளின் கணவனை ஏவி, இழுத்தவனின் மனைவியின் கையைப் பிடித்திழுத்துச் செய்துவிடுவான்.

இப்படி மதலி, ஒருவித வாழ்க்கை முறையை அந்தத் திட்டி மனிதர்கள் அனுஷ்டிக்க வித்திட்டு வைத்தமையால், இன்று அந்தப் பகுதி தனக்கெனவே ஒரு பண்பாட்டை வளர்த்துக் கொண்டு விட்டது.

இரண்டு நாளைக்கு முன் மதலியின் குடிசைக்குள் 'ஆனைப்புரளி' 'குதிரைப் புரளி' நடந்து விட்டது.

சற்குணரின் மனைவி லூர்த்துவிடம் இனாமாக வாங்கி வந்த பழைய 'நைலோன்' சேலையை உடுத்திக் கொண்டு மதலி வெளியே போய் வந்தான். மறுநாள் தோட்டி வேலைக்காக மரியான் போயிருந்த வீடொன்றில், நிரந்தர நைலோன் 'மெனி'ச் சிங்காரிகள் கூடிக்கொண்டு மரியானைக் கிண்டல் செய்தார்கள்.

மதலி நைலோன் உடுத்திக்கொண்டு அலங்கார நடையடை நடந்ததை, நடந்தே காட்டினான் ஒருத்தி. அந்த நைலோனுக்குள் மதலி எப்படி இருந்தான் என்பதை 'நைசா'க்க்குத்திக் காட்டினான் இன்னொருத்தி.

இதற்கு மேல் மரியானால் பொறுக்கவே முடியவில்லை. மதலியைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி எறிந்தாலும் தீராத அளவுக்கு ஏற்பட்ட ஆத்திர உணர்ச்சியுடன் வீட்டுக்கு வந்தவன், பல மணிநேரம் மதத்துத் துடித்த கரத்தை, மதலியின் முதுகிலே ஒங்கி ஒய்வுகாண வைத்தான்.

மதலியின் நீண்ட கூந்தலைப் பிடித்துத் திருகி, இழுத்த, உதைத்து "வேசை, குச்சக்காரி, தேவடியான்" என்றெல்லாம் திட்டியும் தீர்த்தான்.

திட்டியின் முதுகிலே குந்தியிருந்த அந்தக் குடிசைக்குள், ஒரு பெரும் போரே தொடங்கிவிட்டது. பாளை சட்டி

கள் நொறுங்கின. பேணி வகையருக்கள் வீழுந்தடித்து உருண்டன.

இப்படி ஒரு தாக்குதலை மதலி எதிர்பார்க்கவில்லை. அவளுக்கு முதலில் மரணபயமே வந்துவிட்டது. மரியான் எப்போதுமே இப்படி வரம்பு மீறி நடந்ததில்லை. சற்று வேளை பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்துப் பார்த்தாள். மரியான் ஓய்ந்து போவதாகக் காணும்!

மதலி சேனையை வரிந்து கட்டினாள்.

மனதுக்குள் கறுவி, முனகிக் கொண்டு எதிர்த் தாக்குதலுக்குத் தயாரானாள்.

மதலியின் கரங்கள் மரியானின் உடலிலே முட்டிமோதி-

மதலி, பத்தினிப் பெண்ணுக்கு ஒவ்வாததைச் செய்து விட்டாள்!

ஆணைப் போர்; குதிரைப் போர்!

மதலிக்கு பிரச்சனை அற்றுப் போகும் வரையில் அடித்து வீழ்த்தி விட்டு, வீட்டைவிட்டுப் போய்விட்ட மரியானை இரண்டு நாள் வரையில் காணவில்லை.

இரண்டு நாட்களாக மரியானைத் தேடி மூலை முடுக் கெல்லாம் அலைந்துவிட்ட மதலிக்கு, இப்போது ஏக்கமே வந்துவிட்டது. தான் செய்தது 'தவறு' என்ற எண்ணம் உருக்கொண்டு, மலையளவாகப் பரிணமித்து, இராட்சஸ வடிவமாக மாறி, கோரப் பற்களைக் காட்டித் தன் ஆண் மாரித் தனத்தையே சாகடித்துக் கொண்டிருப்பதாக உணர்வு தட்டிக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு நாட்களாக ஆலைச்சள்; பட்டினி! கடைசியாக, இன்று வெறுமனே கிடந்த வயிற்றை நிரப்பி விட்டதெல்லாம் தென்னங்கள் ளுத்தான்.

“என்னை ராசா!..... என்னை ராசா! நான் உன்னை அடிச்சுப் போட்டன்..... பாலை தீவு அந்தோரியாராணை நான் உன்னை அடிக்க மாட்டனணை ராசா... ! ராசா! நீ வீட்டை வாணை ராசா.....!”

இப்போது மதலியின் பிதற்றல் திசை திரும்புகிறது. காணாமற் போன மரியானைத் தேடிப்பிடித்து வீட்டுக்கு வரும்படி அழைப்பதாகக் கனவுதான் காண்கிறாளே!

மானம் இழந்து போய் அலங்கோலமாக, இரவிரவாகப் பிதற்றிக் கொண்டு கிடந்த மதலியைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டு, இரவின் போர்வைக்குள் கிடந்த உலகம் இப்போது அப்போர்வையை நீக்கிக் கொண்டு விழிக் கிறது.

காகங்கள், குருவிகள் குரல் வைத்துப் பறந்து செல்கின்றன.

பூமித்தாயின் நெஞ்சிலே அகரத்தனமாக உருண்டு சென்ற தோட்டி வண்டிகளின் ஓசை கேட்டு, மதலி கண் விழித்துப் பார்க்கிறாள். வீதியில் போய்க் கொண்டிருந்த வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு செல்பவன் தன்கணவன் என்ற பிரமை தட்டி, வெருண்டெழுந்து பார்க்கிறாள். சற்றுத் தொலைவில் வெளிச்சத்தின் கீழ் அந்த வண்டி போகும் போது கவனித்துப் பார்க்கிறாள். அந்த மனிதன் வேறு!

அங்குமிங்குமிருந்து கோவில் திருந்தாதி டங்காரங்கள் எழுகின்றன. உடையைச் சரிப்படுத்தி, கூந்தலை அள்ளி முடிந்துகொண்டு எழுந்திருக்கக்கைகளை நிலத்தில் குத்தி நிமிரும் போது, எங்கோ கிணற்று வானி அடிப்பட்டு, தூலா மோதி அதிர்ந்து, அதைத் தொடர்ந்து 'தொபீர்' என்ற ஓசையும் கிளம்புகிறது.

மதலியின் நெஞ்சு துள்ளி, பகீரென்று விதைத்துப்
படபடக்கிறது.

ஓசையின் திக்கை உணர்வதற்கிடையில் சற்குணர்
விட்டுப் பக்கம் அவலச் சூரல் —

கணப் பொழுதில் வாயிற்படி தாண்டி நடைசால்
வழியே ஓடி, கோடிப்புறம் திரும்பி, கிணற்று வாயில்
வரை வந்துவிட்டாள், மதலி.

“ஐயோ லூர்த்து; ஐயோ லூர்த்து!”

“ஐயோ அம்மா, அம்மா...!”

வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு சற்குணரும், அவர்
சிறு குழந்தையும் சதறுகின்றனர்.

கிணற்று ஆடுகாலுக்குப் பக்கமாகவுள்ள முனிசிப்பல்
கம்பத்தின் வெளிச்சம் பகல் போல எரிந்து கொண்டு
இருக்கிறது.

கிணற்றை எட்டிப் பார்க்கும் மதலியின் கண்களுக்கு
உள்ளே ஒரு ஜீவன் உயிருக்காகப் போராடி அங்கலாய்ப்
பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. நிமிர்ந்து துலாக் கொண்
டையைப் பார்க்கிறாள். துலாக்கொண்டையின் வடக்
கயிறு அறுந்து போய், துலா மொட்டையாக நிற்கிறது.

சற்குணர் மனம் குமைந்து சதறிக் கொண்டு பற்றுக்
கோடிக்காக அங்குமிங்கும் அலைகிறாரே தவிர, எதையும்
உருப்படியாக அவரால் செய்ய முடியவில்லை.

கூண வேகைக்கிடையில், உள்ளே கிடந்து உயிருக்குப்
போராடிய சற்குணரின் மனைவி லூர்த்துவுக்கு, ஒருபற்றுக்
கொடி கிடைத்து விட்டது.

மதலி பிறந்த மேனியாக நிற்கிறாள்! கிணற்றுள்
குனிந்து, தொப்புக்கட்டில் வயிற்றைப் புதைத்துக்
கொண்டு நிற்கிறாள்.

நீண்ட கருங் கூந்தல் முதுகால் வழிந்து அவளின் திரண்ட மார்பகங்களை மூடி நிற்கின்றன.

‘ஆத்திரத்திற்குச் சாத்திரமில்லை!’ மானங்கெட்டுப் போய்ப் பிறந்த மேலியுடன் நிற்கும் மதலியுடன் சேர்ந்து குனிந்துகொண்டு, ‘லூர்த்து, சீலையைப் பிடி! சீலையைப் பிடி லூர்த்து!’ என்று சற்குணர் கத்துகிறார்.

நிர்வாண மதலியையும், சற்குணரையும் சனங்கள் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர்.

தட்டித்தவறிப் படிக்கற்களில் காலடி வைத்துக் கொண்டு வெளியேறி வந்த லூர்த்து, எட்டித்தாவிச் சற்குணரின் கரங்களைப் பற்றுகிறான். சேலையின் கையை விட்டு விட்டு, சற்குணர் லூர்த்துவை வாரிப் பிடிக்கும் போது, லூர்த்துவின் பாரச் சுமை மதலியின் சேலையி லிருந்து விடுபட, எதனாலோ கால் இடறுப்பட்டு மதலி தலை குத்திட்ட நிலையில்.....! ஐயோ..! கிணற்றுள் சரிந்து போகிறான்.

மதலியுடன் சேர்ந்து கொண்டு அந்தச் சேலையும் போகிறது!

மதலிக்குப் பற்றுக் கொடி?

அது கிடைக்கவில்லை!

லூர்த்து மரமாக நிற்கிறான்.

கண்ணாடிப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருட் களைப் போல, நனைந்து உடலோடு ஒட்டிக்கிடக்கும் சேலைக்கூடாக, அவளின் அங்கமெம் லாம் தெரிகிறது; நிர்வாணக் கோலம் தெரிகிறது. ஆனால் அந்தச் சேலையை மட்டும் கழற்றக் கூடாது! மானம் என்னாவது?

மானங்கெட்ட மதலி, கிணற்றுக்குள் உயிருக்காகப் போராடுகிறான்! மானம் ‘கெடாத’ லூர்த்து, வெளியே மரமாக நிற்கிறான்!

தாளுண்ட தீர்

புதி, பட்டினி, நித்திரை, இவைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் நேரமில்லாமல், ஓய்வுக்காகத் தூண்டும் மனத்தைக் கட்டிப் பேர்ட்டுவிட்டு, சுமார் ஒருமாத காலம் தேர்தல் காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தோம்.

முன்பெல்லாம் தேர்தல் வருவதுண்டு. இரண்டு அல்லது மூன்று பேர்கள் போட்டியிடுவார்கள். எல்லோரும் அந்தப் பகுதியின் காணிச் சொந்தக்காரர்களாக இருப்பார்கள். ஒவ்வொருவரும் தன்தன் காணிகளில் குடியிருப்பவர்களுையே தங்கள் தங்கள் வாக்காளர்களாகக் கருதிக்கொண்டு, அந்த அடிப்படையிலேயே வேலை செய்து தேர்தலை நடத்தி முடித்துவிடுவார்கள். யார் யார் அதிகப்படியான பேர்களை தங்கள் காணிகளில் குடியிருத்தியும், தங்கள் நிலங்களில் வேலைவாங்கியும் வருகிறார்களோ அவர்களே வெல்வார்கள். இதுதான் நடைமுறையாகவும் இருந்து வந்தது.

அபேட்சகர்கள் ஜனங்கள் மத்தியில் வருவதில்லை. அவர்களுக்குப் பதிலாக, அவர்களின் சிஷ்யப்பிள்ளைகள் தாம் அந்தந்தப் பகுதிக்கு மக்களிடம் அனுப்பப்படுவார்கள். அவர்கள் அந்தந்தப் பகுதிகளுக்குப் போய் எல்லோரையும் ஓர் இடத்தில் அழைத்து, “எல்லோரும் ஒழுங்காக வேர்ட்டு செய்யப் போய்விட வேண்டும்” என்று அதட்டி முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு, நான்கு கொடிகளை எடுத்து, கிராமத்தின் நான்கு எல்லையிலும் உயரக்கட்டி, “அத்தனை

வாக்குகளும் தங்களுடையவை” என்று ‘சீல்’ வைத்து விட்டுப் போய்விடுவார்கள்.

நாற்புறமும் கொடியேற்றி விட்டுப் போனதன் மேல், தேர்தலுக்கு முதல் நாள் இரவு, ஊருக்குள் வருவார்கள். சாக்குக் கணக்கில் சாராயப் போத்தல்கள் வந்துசேரும். தலைக்கு ஒரு போத்தல் வீதம் கொடுக்கப் படும். அன்றிரவெல்லாம் ஊரே ஏகக் களேபரமாக இருக்கும். காலையானதும் சிலர் வாக்குச் சாவடிக்கு வருவார்கள்; பலர் தலைதூக்க முடியாமல் வீட்டோடு கிடந்து விடுவார்கள். அந்தக் கடைசி இரவின் பெரு விருந்து நல்லதையும் செய்யும்; கெட்டதையும் செய்யும்!

இந்த லட்சணத்தில் தான் அந்தப் பகுதி மக்களின் தேர்தல் நடந்து முடியும். இந்தத் தடவை இந்த நிலையில் பெருமளவு மாற்றம் வந்திருந்தது.

ஐந்தாண்டுகளாக அந்தப் பகுதியில் அமைந்திருந்த விவசாயச் சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக ஓர் அபேட்சகரும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்.

பெரும் பணக்காரர்களும், காணிச் சொந்தக்காரரும், ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களும் போட்டிகளில் நிற்கும் வழக்கம் மாறி, ஒரு சாதாரண பேர்வழி போட்டிக்கு வரும் கொடுமையை அவர்களால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. தங்கமணி என்ற அந்த அபேட்சகரைத் தடுத்து நிறுத்திவிட அவர்கள் தலையால் நடந்து பார்த்தார்கள்.

அந்தத் தொகுதியில் நான்கு அபேட்சகர்கள் போட்டியிட்டார்கள். தங்கராசாவை எழுத்தினிடும் முயற்சியில் ஏனைய மூவரும் ஒன்றுபட்டுவிட்டார்கள். பாராளுமன்றத்தை எட்டிப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற அந்த மூவரின் ஆசையும் ஒரே ஆசையாகி, “எப்படியும் இந்த அற்பப் பயலைத் தடுத்து நிறுத்திவிடவேண்டும்” என்ற அளவுக்குக் குறுகிவிட்டது.

ஆரம்பத்தில் அந்தப் பகுதி விவசாயிகளுக்கும், ஓடுக் கப்பட்ட மக்களுக்கும் மனம் நிறைந்த பீதியாகத்தான் இருந்தது.

“வழக்கமில்லா வழக்கம்.”

“குடிமுழுக்கிப் போயிடும்.”

“கோழி கத்திக் குஞ்சைக் காட்டிக் குடுத்தமாதிரி.”

இப்படியெல்லாம் சொல்லி, பயப்பிராத்தியில் மூழ்கித் திணறினர். ஆனால் நாள் ஆக ஆக, இந்த நிலை சற்று மாறி வந்தது. தேசத்தின் பல இடங்களில், உலகத்தின் பல பகுதிகளில் விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் பெற்றுவரும் வெற்றிகளைக் கேட்டுத் தெரியும்போது அவர்களுக்குத் தெம்பும் உறுதியும் தன்னாலேயே வந்துவிட்டன. இப்போதுதான் வாக்குச் சீட்டுகளின் பெருமதிப்பையும் அவர்களால் நன்கு கணிக்க முடிந்தது. ஒவ்வொருவரும் கச்சை கட்டிக்கொண்டு தாங்களாகவே நிதி திரட்டுவதிலும் இறங்கிவிட்டார்கள்.

2

‘உடையார்தோட்டம்’ என்ற ஒரு பகுதிக்கு நான் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்டேன். அந்தக் குட்கிராமத்தில் சுமார் இருநூறு குடிகள் வசித்து வந்தார்கள். அத்தனை பேர்களும் விவசாயக் கூலிகள். பாதி இரவிலேயே எழுந்து தோட்டத்துக்குப் போவார்கள். தண்ணீர் பாய்ச்ச, வரம்பு கட்ட, வாய்க்கால் அமைச்ச, உரம் பரவ, களை பிடுங்க என்று இப்படி எத்தனையோ விதத்தில் அவர்கள் உழைத்தார்கள்.

காலமெல்லாம் நிலத்தோடு கிடந்து செத்து, நெல்லாக, கிழங்காக, காயாகக் கூலியைப் பெற்றுக் கொண்டு, குடிசைக்குத் திரும்பும் அவர்களுக்குச் சுகத்தைப் பற்றி,

சுகாதாரத்தைப் பற்றி, ஓய்வைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு நேரமேது? சில வேளை, கூலி பெறும் அன்று 'இடும்பன், விருந்து தான்!

அவர்கள் குடியிருக்கும் 'உடையார் வளவு' என்ற பிரதேசம் அவர்களுக்குச் சொந்தமானதல்ல. அந்த ஊரின் நாட்டாண்மைக்காரர்—பழைய உடையாருடையது. சுமார் மூன்று ஏக்கர் விஸ்தீரணமிருக்கும். அந்த நிலத்தில்தான் அந்த இருநூறு குடும்பங்களும் குடிக்கட்டி வாழ்ந்தார்கள்.

உடையாரின் பேரன் சோமசுந்தரம் தான் இப்போது தனித்து, தங்கராசாவுடன் போட்டியில் நிற்கிறார். ஏனைய இருவரின் பலமும் இப்போது சோமசுந்தரத்துக்குச் சேர்ந்துவிட்டதனால் அவருக்கு அசுரபலம்! ஆகையினால்தான் விவசாயக் கூலிகளான அத்தனை பேர்களையும் திரட்டவும், அப்போதைக்கப்போது வர்க்க போதம் கொடுக்கவும், நடப்பு நாட்டாண்மைகளுக்கு உடனுக்குடன் சட்டரீதியாக நடவடிக்கை எடுக்கவும், ஒழுங்கு முறைப்படி வாக்காளர் ஜாபிதா தயாரித்து வாக்குகளைக் கொண்டுவரத் தொண்டர்கள் திரட்டவும், அவர்களுக்குப் பயிற்சி தரவும் வேண்டிய சகல பொறுப்புக்களும் என் மீது விடப்பட்டன. அப்போதைக்கப்போது பல இடங்களுக்குச் சென்று கூட்டங்களில் பேசினாலும், எனக்கென விடப்பட்ட பொறுப்பு உடையார் வளவு தான்! எனது தகுதிக்குமிஞ்சிய பொறுப்புத்தான். ஆனாலும் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

ஊருக்குள் சென்று, நான் முதலாவது வேலையை ஆரம்பித்தபோது, ஊரின் கோடியிலே இருக்கும் வயிரவர் கோவிலுக்குப் பக்கமான ஒரு குடிசையை ஒதுக்கிக் காரியாலயமாக்கித் தந்தார்கள். எனது வாழ்க்கையே அந்த ஒருமாத காலத்தில் காரியாலயத்தோடுதான் கழிந்தது. பத்து மைல்களுக்கப்பால் உள்ள எனது வீட்டை நினைத்துக் பார்க்கக் கூட என்னால் முடியவில்லை.

காரியாலயத்திற்குச் சற்றுத் தெற்குப் புறமாக, வயிரவர் கோவில் வெளியின் எல்லையோடு ஒரு குடிசை இருந்தது. அதைக் 'குடிசை' என்று சொல்லமுடியாது. அதே போல எடுத்த எடுப்பிலே 'வீடு' என்றும் கூறி விடமுடியாது. வீட்டின் அந்தஸ்திற்கு வருமான வுக்குச் சற்று உயரமாக இருந்த அது, காரியாலயத்தின் முன்பக்கமாக இருந்தது. சற்றுக் கண்ணை அகல வீதி னால் அந்த வீட்டில் இருப்பவர்களைப் பார்த்துவிடலாம். இரண்டிற்கும் இடையே உள்ளது ஒரு சிறு வெளிப் பிரதேசம் மட்டுந்தான்.

அந்த வீட்டில் யாரும் அதிகமாக இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு பெண் அடிக்கடி முற்றத் துக்கு வந்து போவாள். தலை கவிழ்ந்தபடி அவள் வரு வாள், போவாள். அதனால் அவளை அடையாளம் காண முடியவில்லை. ஒரு தடவை அவள் முகத்தை நான் தெளி வாகப் பார்த்தேன். அவளை எங்கோ பார்த்ததாக ஞாப கம். ஒரு தடவை மட்டுமல்ல, அடிக்கடி பார்த்த அந்த ஞாபகம் மனதோடு ஒட்டிக்கொண்டு உணர்வுக் குக் கட்டுப்படாமல் இருந்தது. மனதின் ஆழத்திலே காலப்புழுதியால் மூடுண்டு கிடந்த அந்த உருவ அமைப்பை, நான் துருவித் துருவித் தேடினேன். காலப் புழுதி சற்று நெகிழ்ந்து கொடுக்கவே, அவளை இனங் கண்டு கொண்டேன்.

பட்டணத்தில் நான் இருந்த காலத்தில், பொண்ணம் மாள் மில்லுக்கு முன்னால் அங்காடி வியாபாரம் செய்து, கடைசியில் நடேசன் என்ற காவாளிப்பயல் ஒருவனுடன் சேர்ந்து ஒடிவிட்ட விதவை அவள்! பெயர் கூட நினைவில் நிற்கிறது: சின்னம்மா.

எனக்கு அவளை நன்றாகத் தெரியும். நான் கல்யாணம் செய்த பின் பொண்ணம்மாள் மில்லில் வேலை செய்த காலத்தில், மில்லுக்கு முன்னால் இருந்து, அவள் அடித்த வாய்ஜம்புமும், செய்த ஜாலமும், இன்னும் என்னால் மறக்க முடியாதவை!

வேலை முடிந்து தொழிலாளர்கள் வீடு திரும்பும் போது தன்னுடைய கொஞ்ச மொழியால் கொஞ்சி அழைத்து, “தொழிலாளர்களாகிய நீங்கள் என்னிடம் சாப்பாடு திங்காட்டா தொழிலாளியாகிய நான் எப்பிடி வாழுறது?” என்று குறைப்பட்டு, அழகிய அன்னாசிப் பழக் கீற்றுகளையும், பிசுபிசுத்த சுண்டல் கடலையையும், ஊசிப் போன மசால் வடையையும் எத்தனை விரைவில் விற்று விடுவாள்!

இந்தக் குஷியான வாழ்வு அவளுக்கு நிலைக்கவில்லை இளவயதில் கணவனை இழந்துவிட்டதால், கன்னி கெடாதவள் என்று கணிக்கும் அளவுக்கு அவள் அழகாக - எடுப்பாக இருந்தாள். அவளை முற்றுகையிட்டவர்கள் தோற்றுப்போனது எனக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்டவள் நடேசனுடன் சேர்ந்துகொண்டு ஓடிப்போய்விட்டது ஆச்சரியந்தான்! அதற்குப் பின் இப்போதுதான் அவளைப் பார்த்தேன்.

பட்டணத்திலே அநேக இன்பக்கேளிக்கைகளை விட்டு விட்டு கிராமத்திலே அடைபட்டுக் கிடக்குமளவுக்குத் தன்னை ஒடுக்கிக்கொண்டு, ஒரு கொள்கைவாதியாகிவிட்டாளோ என்று ஐயம் எனக்கு எழுந்தது.

ஊரெல்லாம் சுற்றிவிட்டு இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் காரியாலயத்திற்கு வந்தேன். அதன் பின்னும் மூன்றுமணிவரை விழித்திருந்து வாக்களர் பட்டியல் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த மூன்று மணி வேளைக்கிடையில் இரண்டொரு கார்கள் அவள் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து போனதை நான் பார்த்தேன். இப்போது நான் அவளைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தேன். “நடேசனோடு ஓடிவிட்டதிலிருந்து வாழ்க்கையை இப்படியே சறுக்கிச் சறுக்கி ஓட்டுகிறாள்.” என்று என் மனம் முடிவு செய்தது.

சின்னம்மா கண்ணீர் வடித்தபடி என்முன்னே மெள்ள மாக நின்றாள். எனது கடுமையான வார்த்தைகளைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் அவள் விம்மிப் பொருமிக்கொண்டிருந்தாள். வெறும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக உடலைவிற்று, மனதால் அவள் செத்துக்கொண்டிருப்பதை என்னால் கணிக்க முடிந்தது. அந்தப் பகுதிக்கு நடேசனுடன் ஓடிவந்து, கடைசியில் அவனால் கைவிடப்பட்டு, நடேசனால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பணக்கார 'மைனர்'களால் பராமரிக்கப்படும் வாழ்க்கையைத் தன் வாயாலேயே சொல்லிவிட்டாள். அதைச் சொல்லும்போது அவள் வெட்கப்படவில்லை.

இப்போது அவள் சற்று இளைத்துப்போய்விட்டாள். எட்டு வருடங்கள் இடையே ஓடிவிட்டபோது அந்த இளைப்பு இயற்கையானதே! சிவப்பான அவள் உடலிலே தேஜஸ் இல்லை. முகம் சற்றுப் பொருமி, கண்கள் தாழ்ந்து, இமைகளுக்குக் கீழாக இருக்கும் புருவவட்டம் கறுத்துச் சுருங்கிப் போய், உடல் சற்று வளைந்து, தலை முடிக்கு நடுநடுவே வெண்திரை ஓடி, முன்னைவிட மாறுபாடாகத்தான் இருந்தாள். ஆனாலும் தன்னை மோகினி ஆக்கிக்கொள்ள இந்த அந்தஸ்தே போதும். அவள் அப்படி எதுவுமே செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

“சின்னம்மா, என்னவோ நானும் சொல்லிவிட்டேன். நல்லகாரியத்திற்கு நீ வாழ்ந்தால் போதும்” என்று மட்டுந்தான் என்னால் வாய்விட்டு சொல்ல முடிந்தது. அதற்கு மேல் அவள் வீட்டை விட்டு, காரியாலயத்தை நோக்கி வந்தேன்.

மனதைக் கேட்காமலே என் தலை அந்தப் பக்கமாக முறித்துத் திரும்பியது. தவண்டுபோன கொடிபோல நின்றவண்ணம், அவள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டி

ருந்தாள். அந்தப் பார்வை! ஆம்; அது மோகினிப் பார்வை! நானும் பார்த்தேன்; என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

வெயில் நெருப்பாகக் கொட்டியது. வயிரவர் கோயிலைத் தாண்டிக் காரியாலயத்துக்குள் அடியெடுத்து வைத்தேன். செல்லனும் சுப்பனும் எனக்காகக் காத்து நின்றார்கள்.

“எங்கே போயிருந்தீங்க?”

செல்லன் கேட்ட இந்தக் கேள்வியின் அர்த்தம்? எனது ஒழுக்கத்துக்குச் சவால் விடுகிறானா அவன்?

“அவள் ஒரு அங்காடி வேசை! காசக்காக அவள் எதையும் செய்வாள்? மனிதனைக் கொலை கூடச் செய்திருவாள். நயினூர்கள் வீட்டு நஞ்செல்லாம் அவளிடடை உறைஞ்சு கிடக்கு!”

செல்லனின் கேள்விக்கு நான் பதில் கூறுவதற்கிடையில், சுப்பன் நல்ல மனதோடு என்னை எச்சரிச்சுக் கொடுத்தான்.

“சரி சரி, எல்லாரும் மனிசர் தான். அது கிடக்கட்டும். என்ன விசேஷம், வேலையள் எப்படி?” என்று பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பினேன்.

தேர்தலுக்கு முதல் நாள் இரவு. முந்திய வழமைப்படி சாராயப் போத்தல்கள் இறக்குமதியாக இருக்கிறதென்று தாங்கள் அறிந்ததை அவர்கள் கூறினார்கள்.

அந்தப் பணக்காரப் பிரகஸ்பதிகள் கடைசி வேளையில் இது செய்வார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எதற்கும் நாளை ஊழியர்கள் கூட்டத்தைக் கூட்டி, நடவடிக்கை எடுப்போமென்று அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லி அனுப்பினேன்.

“அந்த விஷப்பொம்பினையைப் பற்றிக் கவனமாயிருங்க.”

விடைபெற்றுச் செல்லும்போது, செல்லன் கூறிய இந்த வார்த்தைகள் எனது பொறுப்புணர்ச்சிக்கு விடும் அடுத்த சாவாலாகவும் அமைந்திருந்தது.

மறுநாள் தேர்தல்.....

4

சரியாக எட்டடித்தது. வாக்கெடுப்பு ஆரம்பமாகிவிட்டது.

ஒவ்வொரு அபேட்சகருக்கும், ஒவ்வொரு வாக்குச் சாவடியிலும், இருவர் பிரதிநிதிகளாக இருந்து கள்ள வேட்டுக்களையும், தேர்தல் முறைக்கு முரணான செயல்களையும் தடுக்கச் சட்டத்தின் கீழ் நானும், என்னுடன் சேர்ந்து ஒரு விவசாயியும் சாவடிக்குள் ஆஜரானோம். எதிர் தரப்பினர்களிலும் இருவர் ஆஜராகி இருந்தனர்.

சரியாக எட்டு மணி ஐந்து நிமிஷத்திற்கு முதலாவது வாக்குச் சீட்டு விரியோகிக்கப்பட்டது.

வாக்குச் சீட்டை விரியோகிக்கும் குமஸ்தா வெளியிவிருந்து வந்த ஒரு வாக்காளரின் நம்பர்ச் சீட்டைப் பற்றிக் கொண்டு, ஜாபிதாவைப் பார்த்து, அந்த இலக்கத்துக்குச் சொந்தமான பெயருக்கு "வேலன் கைம்பெண் சின்னம்மா" என்று குரல் வைத்தான்.

அப்போது தான் நான் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்; ஆமாம்; அவளே தான்! முதலாவது வாக்குச் சீட்டை அவளே தான் பெற்றாள். ஆடம்பரமற்ற நிலையிலே குடும்பப் பெண் போல உடை அணிந்து, வாக்குச் சீட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு புள்ளடியிடும் கூண்டிற்குள் சென்று, அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த பென்சிலை எடுத்து வேண்டிய சின்னத்திற்குப் புள்ளடி இட்டு, சீட்டை மடித்துக்கொண்டே வெளியே வந்து, தேர்தல் அதிகாரிக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டிக்குள் திணித்துவிட்டு, அவள் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவனை நான் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எதை நினைத்துக் கொண்டாலோ கழுத்தை முறித்து அவளும் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை; மோகினிப் பார்வை! நானும் பார்த்தேன். என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

மணி ஒன்பது அடித்தது.

“தம்பிஐயா மனைவி அழகம்மா!” என்று குமாஸ்தா குரல் வைத்தான்.

அந்தப் பெண்ணைக் கவனித்தேன். முதுகோடு கரு நாகம் ஒட்டிப்போய்க் கிடந்தது போன்று, இடைவரையில் மின்னித் தொங்கிய கூந்தல் பின்னல், நீலப்புடவை, வெள்ளை ‘ஜாக்கெட்’ அந்த இலட்சணத்தில் ஒரு பெண் நின்றாள். பக்கப் பார்வைக்கு அவள் சின்னம்மாவைப் போன்று இருந்தாள்.

வாக்களித்துவிட்டு அவள் நடந்துகொண்டிருந்தாள். எந்தவித நோக்கமுமின்றி நான் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். அதே கழுத்து முறிப்பு; அதே பார்வை; மோகினிப் பார்வை! ஆமாம்; அவள் சின்னம்மாதான்! நானும் பார்த்தேன். என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

மணி பத்தரை இருக்கும்.

“பொடிசிங்கி நோனா” என்று குமாஸ்தா குரல் வைத்தான். வழக்கப்படி பார்த்தேன். சைநீனமான, கழுத்து இறக்கி வட்டமாக வெட்டப்பட்ட வெண் சட்டை, நீலக்கம்பாயம், தோளில் சிறு துவாய், இய்யாதி உடுப்பில் ஒரு சிங்களப் பெண் நின்றாள்.

குறிப்புகள் எழுதப்பட்ட எனது பட்டியலைப் பார்த்தேன். அந்தப் பேர்வழி வெளியூரில் இருப்பதாகக் குறிப்பெழுதப்பட்டிருந்தது. உள்ளூரில் முன்பே விசாரித்து

நானே எழுதிவைத்திருந்தேன். இரண்டுபட்ட மனத் தோடு நான் தலைநிமிரும்போது, அந்தப் பெண் வாக்குச் சீட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு கூண்டிற்குப் போய்விட்டாள். “ஒருவேளை வாக்களிக்க வந்திருக்கலாம்” என்று மனதுக்குள் சொல்லித் திருப்திப்பட்டுக்கொண்டு, அவள் வாக்களித்துவிட்டுப் போவதைக் கவனித்தேன். வெளியே போய்க் கொண்டிருந்த அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதே கழுத்து முறிப்பு, அதே பார்வை; மோகினிப் பார்வை!

சின்னம்மா!

நானும் பார்த்தேன். என் பார்வையும் அவள் பார்வையும் முரண்பட்டு மோதின.

இடையிடையே எத்தனையோ பேர்வழிகள் வந்தார்கள், போனார்கள். முன்னூறு வாக்குகளுக்கு மேல் பதிவாகி விட்டன.

மணி பன்னிரண்டிற்குச் சிறிது வேலை இருந்தது.

“இராச சேகரம் மகள் சாவித்திரி தேவி” என்று குமாஸ்தா இரைந்தான்.

அந்தப் பெண்ணை இமை கொட்டாது நான் பார்த்தேன். அலங்கார தேவதையாக அவள் இருந்தாள்.

அதே கழுத்து முறிப்பு, அதே பார்வை; அதே மோகினிப் பார்வை!

சின்னம்மாதான்!

இந்தத் தடவையும் நான் ஏமாந்துவிட்டேன் அப்போதுதான் எனக்கு முன்னேயிருந்த எமது போட்டிப் பிரதிநிதியைப் பார்த்தேன். வாயை அலைத் திறந்து, பற்களின் உள் பகுதிகளைக் காட்டி அங்கலாய்த்து, அந்த மனிதன் சைகை செய்து அவளுக்கு விடை கொடுத்தான்.

எனக்கு நெஞ்சம் பகீரென்றது.

“சின்னம்மா எதிரியின் கையாள்; விஷப் பூச்சி!” என்று மனதுள் கறுவிச் கொண்டு மறுபடியும் அவளின் வரவிற்காகக் காத்திருந்தேன்.

நடுவேளைப் போஜனத்திற்காக சாவடி மூடப்பட்டது. அப்போது தான் சற்று முச்சுவிடுவதற்காக வெளியே வந்தேன். வெளியே என்னைக்கண்டதும் அந்த விவசாயக் கூட்டத்தினர் ஒடோடி வந்து என்மீது குறைப்பட்டுக் கொண்டனர்.

“அந்த வேசி, எதிரிகளோடே சேர்ந்துகொண்டு நாலு முறை கள்ளத் துண்டு போட்டிட்டானே, நீ என்ன சம்பி விட்டிட்டியே!” என்று ஒரு வயோதிபர் அழாக்குறையாகப் பாய்ந்தார்.

செல்லன் மிகவும் ஆத்திரத்தோடு பேசினான். அன்று அவன் வீட்டிலிருந்து நான் வரும்போது பார்த்துவிட்டுக் கிண்டல் செய்தவனல்லவா அவன்!

அவன் பேசும்போது, எனக்கு என் மனத்தாய்மையிலேயே சந்தேகம் வந்துவிட்டது. நான் வேண்டுமென்று விட்டுவிட வில்லையே! ஆனாலும் நான் வெட்கப்பட்டேன். அந்த மனிதர்களுக்கு இருக்கும் வர்க்க உணர்விலும் எனது உணர்வு மாற்றுக் கெட்டுவிட்டதாக உள் ளுணர்வு கூறுவது போலிருந்தது.

சற்று வேளைக்குப் பின் மறுபடியும் சாவடிக்குள் புகுந்தேன். சிறிது வேளைக்குள் வாக்கெடுப்புத் தொடங்கி விட்டது. முதலாவது ஆளாக ஒரு முஸ்லிம் பெண் முக்காட்டுடன் நின்றாள்.

“ஆயிசா சகீது” என்று குமாஸ்தா இரைந்தான். அவசர அவசரமாக எழுந்து பட்டியலைப் பார்த்தேன். அதில் அந்தப் பேர்வழி ஊரில் இல்லை என்று குறிப்பிருந்தது.

குமாஸ்தாவின் கட்டிலிருந்து வாக்குச் சீட்டுக் கிழிக்கப் படுவதற்கிடையில் “இது கள்ள வோட்டு” என்று கத்தினேன். எதிரே இருந்தவர் மிரளமிரள விழித்தார்.

தேர்தல் அதிகாரி வந்தார்.

“இது கள்ள வோட்டுச் சார், முஸ்லிம் பெண்ணின் வோட்டு! இது தமிழ்ப் பெண் சார்; சின்னம்மா!” என்று மடமடவென்று பேசினேன். உள்ளே அறையில் இருந்த பெண் அதிகாரி வந்து அவளின் முக்காட்டை நீக்கினாள்.

அது சின்னம்மாவே தான்!

அவள் என்னைப் பார்த்தாள்; ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் பார்த்தாள். இப்போது அந்தப் பார்வையில்—?

எனக்கு மனது குடைந்து நடுங்குவது போலிருந்தது. ஆனாலும் ‘வர்க்கத் துரோகியைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிட்டு டோம்’ என்ற பெருமை, நடுக்கத்தையும் மிஞ்சிக் கொண்டு நின்றது.

சற்று வேளைக்குப் பின் பொலீஸ் ‘வான்’ அவளை ஏற்றிச் சென்றது. இப்போது அவள் என்னைத் தலைநிமிர்ந்து பார்க்கவேயில்லை; வெட்கப்பட்டாள்!

“ஆள் மாறாட்டம் செய்ததற்காக, பாவம், ஆறுமாதச் சிறை கிடைக்குமே!” என்று மனம் காரணம் தெரியாமல் ஏங்கியது.

மாலையில், வாக்குச்சாவடி மூடப்பட்டது. “நாளைக் காலையில் தேர்தல் முடிவு சொல்லப்படும்” என்று அறிவிக்கப்பட்டதும், ஜனங்கள் கலைந்தார்கள்.

இரவு வந்தது. தங்கள் வெற்றிக்காக ஏங்கி காரியாலயத்தில் இருந்த அத்தனை பேர்களையும் அனுப்பிவிட்டுப்

படுக்கைக்குப் போக, மணி பன்னிரண்டுக்கு மேல் ஆகி விட்டது.

தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. சின்னம்மாவின் வீட்டைப் பார்த்தேன். வீடு இருள் மண்டிக் கிடந்தது.

நன்றாக விடிந்துவிட்டது. பட்டணம் போவதற்குப் பஸ் ஏறுவதற்காக, அவசரமாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். பட்டணம் போகும் பஸ், பொலீஸ் நிலையத்திற்கு அருகே தான் நிற்கும்.

பொலீஸ் நிலையத்தைத் தாண்டும் போது சின்னம் மாவைப் பார்க்க மனசு தூண்டியது. உள்ளே சென்று அவளைப் பார்த்தேன்.

“சின்னம்மா, நீ ஏழைச் சனங்களுக்குத் துரோகம் செய்திட்டு பணக்காரங்களோடு சேர்ந்து கொண்டியே, அந்த எஜமானர்களையும் உன்னைப் பார்க்க வரவில்லையா?” என்று மெதுவாகப் கேட்டேன்.

“எனது எஜமானர்களின் சார்பில் நீங்க வந்திருக்கிறீங்களே!” என்று பட்டென்று அவள் பதில் கூறினாள்.

அவள் என்னைக் கிண்டல் செய்வதாக நான் எண்ணினேன்.

“அவங்க என்னைக் கள்ளத் துண்டு போடச் சொல்லி நிர்ப்பந்திச்சாங்க. ஐந்து துண்டுகள் போட்டேன். ஐம்பது ரூபாய்கள் சம்பாதிச்சேன். ஐம்பது ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு, அவங்களுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு, உங்களுக்கும் எனக்கும் சொந்தமான சின்னத்துக்கே நான் ஐந்து துண்டையும் போட்டேன். ஆனால், நீங்களே என்னைக் காட்டிக்குடுத்திட்டீங்க.” என்று அவள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே நான் கல்லாகச் சமைந்து விட்டேன். அவள் பேசி முடிந்ததும் தான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்

தேன். தன் மார்புச் சட்டைக்குள் கையைச் சொருகி, ஐந்து நோட்டுகளை அப்படியே இழுத்தெடுத்து, இரும்புக் கம்பியின் ஊடே நீட்டினான். “இந்தாங்க இதை எடுத்துச் செல்லுங்க. உங்க நிதிக்கு நான் முந்திக் காசு குடுக்கல்லே. என் பங்காக ஏற்றுக்கொள்ளுங்க” என்று மறுபடியும் பேசி முடித்தான்.

என் உள்ளம் விம்மியது. மயிர்க் கால்கள் புல்லரித்து, குத்திட்டு நின்றன. “சின்னம்மா” என்று மட்டும் அழைத்தேன். முச்சி முனதிக் கொண்டே அந்த வார்த்தையைப் பிரசவித்தேன்.

எனக்குத் தரப்பட்ட நேரம் முடிந்துவிட்ட தென்று பொலீஸ்காரன் ஞாபகப் படுத்தினான்.

நான் நகர்ந்தேன்.

சற்று நகர்ந்ததும், சின்னம்மாவைப் பார்த்தேன். இரும்புக் கிழுதியைப் பிடித்தபடி, சின்னம்மா என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பார்வையில் மோகினித் தன்மை இருந்ததோ என்னவோ! இப்போது இரு பார்வைகளும் பேசிக் கொள்ளவில்லை; தோழமை உணர்வுடன் தழுவிக்கொண்டன.

அசை

அப்பாடா, ஊர் எவ்வளவு மாறிப்போய் விட்டது!

என் நினைவிலிருந்து அந்தப் பழைய அமைப்பு இன்னும் அழிந்து போகவில்லை. அது அப்படியே மனசோடு ஒட்டிப் போய் நிலைத்து நிற்கிறது. இப்போதிருக்கும் அந்தச் சந்திப்பின் அமைப்போடு, என் மனசில் இருக்கும் பழைய சந்திப்பை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியவில்லை; முடியவே இல்லை.

சதா அவிந்த நெல்மணிகளைப் போட்டுக் கொறித்துக்கொண்டு தூங்கி வழிந்தபடி சாய்ந்திருப்பேனே, அந்த அரிசிக் கடைத் தூண்! இலேசாக வயிறு கடிக்கும் போதெல்லாம் ஐந்து சதம் கொடுத்து, இரண்டு வாய்ப்பனும் ஒரு தேத்தண்ணீரும் சாப்பிடுவேனே. அந்தப் புகைபிடித்த கிருதிக் கடை! அவை எதையுமே காணும்!

ஓட்டு மடம் சந்தி— இப்போது அதை அப்படிக்கூறுவதற்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது! புதுமையாக அவ்விடத்தில் ஓடு போட்டிருக்கும் நிலையா இருக்கிறது. ஒரே மாற்றம்!

‘பொன்னம்மாள்!’

—இப்படி ஒருத்தியின் பெயரைக் கூறிவிட்டால் ஓட்டு மடம் பொன்னம்மாள்’ என்ற ஞாபகம் உடனே வந்து விடாதா என்ன?

சமீப காலம் வரை இப்படி ஒரு பெயர் இருந்திருப்பதாக என்னால் துணிந்து கூற முடியவில்லை.

அந்தப் பெயர் கொண்டவன் இருந்த இடத்தில், ஒரு புல் படர்ந்த மண் மேடு மட்டும் இருக்கிறது.

அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்திலிருந்து ஐந்து சதம் கொடுத்துவிட்டு 'காரை தீவு' பஸ்ஸில் ஏறினால், அந்த ஐந்து சதத்தின் எல்லைக்கோடு ஓட்டு மடம் சந்திப்புத்தான்.

அது ஒரு நாற் சந்தி. திசைக் குறிகளில் அணுவும் விலகாமல், கிழக்கு மேற்கு, வடக்குத் தெற்கான குறுக்கு வீதிகளின் சந்திப்புத்தான் அது.

சந்திப்பிலிருந்து நேராக மேற்கு வீதியால் சற்றுத் தூரம் போனால், வலப்புறமாக ஒரு குளம் வருகிறது. அதிலிருந்து நேராகப் பார்த்தால், பாம்புபோல நெளிந்து போகும் வீதியையும், அகன்ற வயற் பரப்பையும், சற்றுத் தொலைவில் கடற் பரப்பையும், அதற்கும் அப்பால் முடிதாங்கிய இரு கீற்றுக் கோடுகளையும் காணலாம். அந்தக் கீற்றுக் கோடுகளை 'இரட்டைப் பனை' என்பார்கள்.

குளத்தையும் தாண்டி ஐம்பது யார் வீதிதூரம் போய்ப் பாருங்கள். அங்கே முதிர்ந்த நான்கைந்து பூவரசு மரங்களால் சூழப்பெற்ற ஒரு துண்டு மண்மேட்டைப் பார்ப்பீர்கள். இப்போது பச்சைப் பச்செலென்று புல் படர்ந்து, அந்த மேட்டு நிலத்தை மூடி வைத்திருக்கிறது.

அந்தத் துண்டு நிலத்தின் மேற்கெல்லையோடு ஒரு வேப்ப மரத்தையும் பார்ப்பீர்கள்.

அதுதான் பொன்னம்மாளின் வீடு; ஓட்டு மடம் பொன்னம்மாள் வாழ்ந்தாளே அந்த இடம்!

பொன்னம்மாளைப் பற்றி இப்படியெல்லாம் தெரிந்து வைத்துக்கொண்ட எனக்கு, அந்த வீட்டைப்பற்றி எல்லாம் தெரியுமா? என்பது கேட்கப்படவேண்டிய கேள்வி!

“தெரியுமாவா? நான்தானே அந்த வீட்டின் ஜீவனைச் சில வருடங்கள் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தவன்” என்று சொல்லிக் கொள்கிறேனே, போதாதா?

எனக்கு இப்போது வயதாகிவிட்டது. நான் கிழவனாகிவிட்டேன். வயசு எழுபத்தைந்துக்கு மேலாகிறதே!

அட, சின்னதிலிருந்து நோஞ்சியாகிவிட்ட நான் வேடிக்கை வேடிக்கையாக இத்தனை ஆண்டு காலம் வாழ்ந்துவிட்டேன். என்னை ‘எலும்பு மாமா’ என்று பழிப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் செத்துப்போய் சாம்பலாகி மண்ணாகிவிட்டார்கள். நான் இன்னுந்தான் வாழ்கிறேன்.

ஒவ்வொரு மனித உருவத்தின் வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொரு பொற்காலம் வந்து போகிறது என்று கூறுகிறார்கள். அப்படியானால் எனக்கும் ஒரு பொற்காலம் வந்து போயிருக்க வேண்டுமே! சிலவேளை இனிக்கூட...சை! இனியாவது பொற்காலமாவது? இன்றைக்கோ நாளைக்கோ என்றிருக்கும் எலும்புக் கூட்டுக்குப் பொற்காலமாம்; பொற்காலம்! அப்படியென்றால், அந்தப் பொற்காலம்... ஆமாம் நான் கிராப்பு வெட்டிக் கொண்டேனே அந்தக் காலம்?...

அப்போது எனக்குக் குடுமி!

ஊரில் எனது குடுமிக்குப் பெருமதிப்பு.

என் குடுமி அளவில், அங்கு பெண்களுக்குமே கிடையாது. தலையை முழுக வைத்து உலர்த்தி, குடுமி போட்டுக் கொள்வேனாகில் தலையின் பாதி அளவுக்குக் குடுமி இருக்கும். ஆனால் மயிர் மட்டும் வெண்ணெய்செம்படை; அது என் உடம்பின் நோஞ்சலால் ஏற்பட்டதல்ல. பிறந்த காலத்திலிருந்து இதே நிறந்தான்!

பதினாறு வயதில் எனக்கு ஜன்னி கண்டிருந்தது. அதி-
 லிருந்து நான் மீண்டு விட்டேன். ஏற்கனவே நராங்கலாகி-
 யிருந்த என் உடலை, ஜன்னியும் ஒரு கை பார்த்துவிட்டது.
 நான் நிரந்தரமான நராங்கலாகி விட்டேன். அத்துடன்—

அம்மா எனக்கு ஒருத்தியைக் கட்டி வைத்தாள்.
 நராங்கலடித்துப் போன உடலுக்குக் கல்யாணந்தான்
 சரியான மருந்து என்பது கிராமத்து நம்பிக்கை. புதுப்
 புனலில் திளைத்து நிமிர்ந்தால் உடலில் தெம்பு வந்து
 விடுமாம்!

ஆறே ஆறு மாதம் ஆவதற்கிடையில் எனது மனைவி
 என்னைவிட்டுப் போய்விட்டாள். போய்விட்டாள் என்று
 சொல்வதை விட, வேறொருத்தனுடன் ஓடிப் போய்விட்-
 டாள் என்றுதான் சொல்வோமே! தவிர அதனால் என்ன
 வெட்கம்! என்னில் பிரமாதமான ஒரு குறைபாடு. அதை
 யும்தான் ஒப்புக் கொள்வோமே! மனைவிதான் பகிரங்க
 மாக அதைக் காட்டிக்கொடுத்து விட்டாளே!

நான் நொஞ்சி. என்னிடம் இருப்பது வெறும் எலும்
 புக் கூடு மட்டுமே! இந்த எலும்புக் கூட்டை மஞ்சளான
 ஒரு தோல் மூடி இருக்கிறது.

ஆண்மையெல்லாம் என்னிடமிருந்து ஓடிப்போய்
 விட்டது. ஆனால் ஆண்கள் மட்டும் என்னை விட்டுவிட்டுப்
 போய்விடவில்லை. பைத்தியக்காரத்தனமான ஆண்கள்!

என் அம்மாவுக்குப் பாரமாக நான் இருந்தேன்.
 கடைசியில் என் சுமை பொறுக்க மாட்டாது அம்மாவும்
 போய்விட்டாள். எனக்கு இனி யாரிருக்கிறார்கள்?
 யாருமே இல்லை.

நொஞ்சியான எனக்கு வேலை எதுவுமில்லை. வெறு
 மனே ஊரைச் சுற்றிவிட்டு, என் தாய் விட்டுச்சென்ற
 குடிசைக்குள் சுருண்டு போய்ப் படுத்துக்கொண்டு எண்
 னாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணுவேன். ஆனை எண்ணம்,

குதிரை எண்ணம்! இவைகளையும்விட மேலான எண்ணங்கள் எத்தனையோ; எத்தனையோ!

தனிமையிலே நான் அவ்வஸ்தைப் பட்டேன். என் தனிமையைப் போக்க என்று வந்தவளே ஓடிவிட்ட பின்பு, என்னை நன்கு புரிந்துகொண்டு என் தனிமையைப் போக்க யார் ஒருத்தி வரப்போகிறாள்!

நான் மேலும் மேலும் நோஞ்சியாகி வந்தேன். அது எனக்கே நன்கு புரிந்தது.

கிராமத்தில் ஒரு மனிதன் இருந்தான். அவனை ஊருக் கெல்லாம் நன்கு தெரியும், துரையன் என்று பெயர். எங்களைப் போன்று அவனுக்கும் வயசு நாற்பதைத் தொட்டுக்கொண்டுதான் நின்றது. நான் பிறப்பதற்கு இரண்டு மாதங்கள் முந்திப் பிறந்தவன் என்று அபமா சொல்லியிருந்தான். அவனின் குணம், நடை, பாவனை எல்லாம் ஒரு மாதிரி. ஊரின் பெண்கள் வட்டாரத்தில் அவன் ராஜா. கிராமத்தில் இங்கிலீஸ் டித்தவன் அவன் தான். நாகரீகமென்றதும் அவன் தான்; கிராப்பு வெட்டிக்கொண்டவனும் அவன் தான்.

சொந்தமாக வேறு ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும், சேட்டும் சூட்டும் போட்டுக்கொண்டு, பென்னம் பெரிய மோட்டார் சைக்கிளில் 'டாம் டோம்' என்று வெடிக்க வைத்து அவன் ஓடி வரும் ஓட்டம் கண்கொள்ளாக்காட்சி.

என்னை அவன் எப்போதுமே கேலிசெய்வான்.

“இந்தா, பட்டணத்திலே ஒரு வீட்டில், நிரந்தரமானதாய் ஒரு வேலையிருக்கு, வாறியா சேத்திடுறன்” என்றுன் ஒருநாள். நான் முதலில், கேலியாகவே கருதினேன். பின்பு அவன் வற்புறுத்தவே ஜனங்கிவிட்டேன்.

அன்று இருட்டிய போது, அவன் தனது வண்டியில் ஏறும்படி எனக்குப் பணித்தான். நான் பயந்து நடுங்கினேன். குளிர் ஜூரம் வந்துவிடுமோ என்றிருந்தது. அவனின் வயிற்றோடு கைகளை வளைத்துக்கொண்டு எத்தனை மணி வேளை தான் இருந்தேனோ!

இரவோடிரவாக அந்த வீட்டிற்கு நாங்கள் வந்து விட்டோம். வீட்டு வேலைக்காகப் போகிறேன் என்றதும் நான் ஒரு மாடமாளிகையைத்தான் கற்பனை பண்ணினேன். ஆனால் வந்திருப்பதோ ஒரு சாதாரண தகரத்தாலான குடிசை! சரி வந்துவிட்டேன்; கௌரவமாக வீடு என்றுதான் கூறுவோமே! மண்ணெண்ணெய்ப் பந்தம் போல ஒரு பேணி விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. விருந்தையில் ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளுக்குப் பொக்குவாய்— அவள் கிழவி! அவள்தான் வீட்டு எஜமானியோ என்ற கேள்வி எனக்கு. கால்களை நீட்டி, வலப்புறமாக ஒரு சிறு உரலை வைத்து 'லொக், லொக்' கென்று வெற்றிலை துவைத்துக் கொண்டிருந்தவள், பொக்குவாய் கிழித்து வரவேற்றாள். வெள்ளை உடுத்தி முட்டாக்குப் போட்டிருந்தாள். பார்ப்பதற்கு முஸ்லிம் பெண்போல இருந்தாள்.

சற்று வேளைக்குப் பின்பு உள்ளே இருந்து வேறொருத்திவந்தாள்.

நெடிய உடல், சிவப்பு நிறம், வட்டக் கண்கள், சுருக்கக் கழுத்து, நடுவயசுதான் இருக்கும்.

முழுக் வைத்து உலர விட்டிருந்த கூந்தலை அப்படியே விட்டிருந்தாள். அது அவளின் முதுகோடு தழுவிவந்து, இடைதாண்டி, பின்னத்துச் சதை மேடுகளைத் தொட்டு வளைத்து நின்றது.

நடுவாக வகிடு எடுக்கப்பட்ட அவள் தலையிலே குங்குமம் கொட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. புயங்களிலே

பொங்கி நிற்கும் நீல நிறச் சட்டை அணிந்து, ஊதா நிறத்தில் சேலையும் உடுத்திக் கொண்டு ஒயிலாக நடந்து வந்தாள் அவள்.

துரை, என்னை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். எனக்கு மனசுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

உள்ளேயிருந்து தாம்பூலத் தட்டை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு சின்னப்பெண் வந்தாள். வயசுக்கு மிஞ்சிக் கொண்டு அவள் உறுப்புக்கள் வளர்ந்திருப்பது போல எனக்குப்பட்டது. 'மொத்தத்தில் மலர்ந்து பரிணமிக்கப் போகும் அழகான மலரொன்றின் இதழ் வெடித்த மொட்டாக அவள் இருந்தாள்' என்றே சொல்லி விடுவோம்! ஆனால் ஒரே ஒரு குறைபாடு. அவளின் மயிர் செம்புழுதி நிறத்தில் இருந்தது. அது எனது தலைமுடியைப் போல. அவள், அந்த செம்பட்டைக் கூந்தலுக்குக் கரிய முடிமயிரை இணைத்து முடிந்து கொண்டிருப்பது பார்ப்பதற்கு அருவருப்பாய் இருந்தது.

இரவு கரைந்து கொண்டு போயிற்று.

வீட்டில் எங்குமே சந்தடியில்லை.

கிழவியும் தூங்கிப் போய்விட்டாள்.

விருந்தையின் விளக்கும் அணைந்து போய்விட்டது.

விருந்தையின் தென் புறத்தோடு, வெறும் பலகைத் துண்டுகளால் செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு அறைக்குள் நான் படுத்திருந்தேன். எனது தலைப்புறத்தில் ஒரு பெட்டிமேல் புகைக்கோடே இல்லாத கட்டியாக மெழுகு திரி ஒன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. எனக்குப் பக்கத்து அறைக் கதவுக்குள்ளே அந்தச் சின்னப்பெண் இருந்து நிலத்தைச் சுரண்டி விட்டுக்கொண்டு தலை கவிழ்ந்திருந்தாள்.

அவள் பரிதாபமான ஒரு ஜீவனாக எனக்குப்பட்டாள்.

அவளின் செம்பட்டை மயிரோடு கூட்டுச் சேர்ந்து நின்ற கரிய முடிமயிர், அவள் மடியில் விழுந்து கிடந்தது. ஆகவும் நான்கைந்து அங்குலத்தில் மட்டும் வளர்ந்திருந்த செம்பட்டை மயிர்த் தளிர்கள் அவள் கழுத்தை மட்டும் தொட்டு நின்றன.

சற்று வேளைக்குப் பின்பு, கதவு மெதுவாக நகர்த்தப்பட்டது.

அந்த நடு வயதுப் பெண் உள்ளே வந்தாள்.

சின்னப்பெண் எழுந்து வெளியே போய்விட்டாள். அவள் மடியிலிருந்த முடிமயிர் நிலப் புழுதியில் புரண்டு கிடந்தது.

மெழுகு திரியின் ஒளி செத்துப்போய்விட்ட—

நான் புதிதான ஒரு அனுபவத்தில் சிக்கித் திணறினேன்.

என்னால் முடியவில்லை.

நான் மனைவியை ஓடவிட்டவன்; நொஞ்சி; நபுஞ்சகம்!

அந்தப் பெண் வெடுக்கென்று எழுந்து வெளியே போய்விட்டாள்.

சற்று வேளைக்குப் பின் ஏளனமான சிரிப்பொலிகள் எங்கோ கேட்டன.

நான் எங்கே வந்திருக்கிறேன்? என்ன வேலைக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறேன்?

இதெல்லாம் என்ன கேள்விகள்? இதுவரையிலுமா புரியவில்லை?

நான் மிகவும் வெட்கப்பட்டேன்!

எனக்கு ராஜ மரியாதை!

இதற்குமுன், என் வாழ்க்கையில் யாருமே இப்படி எனக்குக் கௌரவம் அளித்ததில்லை.

‘தம்பி, தம்பி’ என்று பொக்குவாய் நிறைந்து போக அழைப்பாள் கிழவி செல்லம்மாள்.

‘இந்தா பாருங்கோ’ என்று அன்பையெல்லாம் தேன் குழைத்துத் தருவாள் நடுவயதுச் சின்னம்மாள்.

‘மாமா, மாமா’ என்று சதா நச்சரித்துக் கொண்டிருப்பாள், அந்தச் சின்னப் பெண் பொன்னம்மாள்.

கிழவி செல்லம்மாளுக்கு, நடுவயதுப்பெண் சின்னம்மாள் வளர்ப்புப் பெண். சின்னப் பெண் பொன்னம்மாள், அந்த இருவருக்குமே வளர்ப்புப் பெண்.

பொன்னம்மாள் தமிழ்ப் பெண்ணே அல்ல. நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் அங்கு வாடிக்கை வைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சிங்கள முதலாளி, சிங்களக் கிராமம் ஒன்றிலிருந்து எடுத்து வந்து வேலைக்காகக் கொடுத்துவிட்டுப் போனாராம். மழுங்க வழிக்கப்பட்ட மொட்டைச்சியாக அவள் வந்தாளாம். தனக்கு யாருமே இல்லையென்று அவள் என்னிடம் வேதனையோடு பல தடவைகள் சொன்னாள்.

முதலில் நான் வெட்கப்பட்டேன். வேதனைப்பட்டேன். எல்லோருக்குமே ஆரம்ப நாட்களில் இப்படித்தான் இருக்கும். பின்பு தொழில், வாழ்வோடு ஒட்டிப்போய், ‘சரி நடப்பது நடந்தாகட்டும்’ என்ற மாதிரி ஆகிவிடும்.

என் மனதில் இருந்த நமைச்சல் உணர்ச்சி மாறி, நான் அத்தொழிலோடு ஒன்றிப் போய்விட்டேன்.

நாகரீகமாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு வந்தது. உடலும் சற்று உரத்து வருவது போல இருந்தது.

சின்னப்பெண் பொன்னம்மாள் என் தலைமுடியைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்குவாள். தனது தலைக்கு, எனது முடி மிகவும் பொருத்தம் என்ற கருத்தில் நாவில் ஜலம் ஊறக் கூறுவாள்.

ஒருநாள் நான் என் தலை முடியைக் கொய்து அவ்விடம் கொடுத்துவிட்டு, நாகரீக மனிதனாக மாறிவிட்டேன்.

பொன்னம்மாள் கண்ணுடியை எடுத்து வந்து எனக்கு முன்னால் பிடித்து வேடிக்கை காட்டுவாள்; நான் வெட்கப்படுவேன்.

எனது ஆசைகளையும் மிஞ்சிக்கொண்டு காலம் ஓடி, ஓடி, ஓடிப் போய்விட்டது.

சின்னப்பெண் பொன்னம்மாள், பொன்னம்மாளாகவே ஆகிவிட்டாள்.

‘ஓட்டுமடம் பொன்னம்மாள்’ என்ற பெயரை இப்போது அவள் பிரகடனப் படுத்தி வந்தாள். முற்றுந் துறந்த ஒருவர், பொன்னம்மாளுக்கு முன் ஒருதடவை வந்து போஸ்தான் அவர் முழுமை சிகாண்ட முனிவராக முடியும்.

“பொன்னம்மாளின் கண்வீச்சு, உடல்வீச்சு, வாய் வீச்சு இத்தனைக்கும் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடிய ஒருவன் மனிதனே அல்ல.” இப்படி எனக்கு ஒரு எண்ணம்.

என்விடம் எத்தனையோ மனிதர்கள் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டார்கள். என்னை அவர்களுக்கெல்லாம் கட்டாயம் வேண்டும்.

வாரத்துக்கு வாரம் வாடிக்கையாக ஒருத்தன்!

ஊர் தேசம் பார்க்க வந்து, ஒரே ஒரு தடவை முகம் காட்டிவிட்டுப் பிரியா விடை பெறும் வேறொருத்தன்.

சர்வ சதா என்னையே நச்சரித்துச் சுற்றித் திரியும் தொந்தி உருவம்.

அரும்பி வரும் மீசைக்குக் கரி பூசிக்கொண்டு, மிடுக்கு
நடையில் வரும் மைனர்த் தம்பி.

முட்டாக்குடன் வந்துபோகும் குல்லாக்கள்; பூணூல்
கள்; காக்கிச் சட்டைகள்...

இப்படி எத்தனையோ மனிதத் தினிசுகளை நான் சந்திக்
கிறேன். இவர்களைவிட மனிதப் பிரதிநிதிகளாக, பொது
வான கணிப்பில் யார் இருக்கிறார்கள்?

ஊர் நல்லது; மனிதர்கள் நல்லவர்கள். ஆனாலும் பொன்
னம்மாளுக்காக வயது, வேற்றுமை இன்றி எல்லோருமே
ஏங்கிச் சாகிறார்கள்.

வீட்டின் முதல்வி—பொக்குவாய் முட்டாக்குக் கிழவி
செத்துவிட்டாள்.

குடும்பத்தின் பொறுப்பான நிர்வாகி செத்துப்போய்
விட்டால், அந்த நிர்வாகம் வேறொருவரிடம் கை மாறுவதற்
கிடையில் எத்தனையோ மாற்றங்களை அந்த நிர்வாகம்
பெற்று விடும். ஆனால் அங்கு மட்டும் அப்படி ஒன்றும்
பிரமாதமாக மாறிவிடவில்லை. சின்னம்மாள், கிழவியின்
இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்டாள். சின்
னம்மாளுக்கு உடல் நிலை இப்போது சரிப்படுவதில்லை.
நோய் நொடிகள்! கட்டுபடியாக வேலைகள் ஏற்பட்டால்
ஓத்தாசைக்கு வருவாள். அவ்வளவுதான்!

பொன்னம்மாளின் பெயர் பிரசித்தமாக, ஆக, மோதும்
கிராக்கிகளுக்கு, மாதா மாதம் வெளியூரிலிருந்து புது
முகங்களைத் தேடிப்பிடித்து, எப்படியோ சமர்ளித்துக்
கொள்வதில் கிழவியைவிட, சின்னம்மாள் சமர்த்து! நீண்ட
நாட்கள் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் ஓடிவிடுபவர்கள் மேல்
சின்னம்மாள் திட்டித் தீர்ப்பாள்; காறி உமிழ்வாள்!

சின்னம்மாளுக்குப் பொன்னம்மாள் ராசாத்தி போல.
பொன்னம்மாள் மட்டும் இல்லாவிட்டால் அவள் சருகாய்ப்
பறந்துவிட வேண்டியதுதான்!

உணவு, உடை எனக்கு நிரந்தரம். இதுபோக உருப் படிக்கணக்கின் படி கமிஷனும் உண்டு.

விட்டு விருந்தையின் வாசலுக்கு நடுவே, கால்களை நீட்டிக்கொண்டு சின்னம்மாள் இருப்பாள். அவளுக்கு வலதும் இடதுமாக இரண்டு குந்துகள் உண்டு. ஏதாவது தொழில் நடந்துவிட்டால், வலப்புறக் குந்தில் இருபத்தைந்து சதநாணயமும், இடப்புறக் குந்தில் பத்துச் சதநாணயமும் இருக்கும். வலப்புறத்தான் எனக்கு. இடப்புறத்தான் பொன்னம்மாளுக்கு. பொன்னம்மாளோ நாளை, ஆசைப்பட்ட பண்டம் சாப்பிடுவதற்காக அதைப் பிரயோகித்துக் கொள்ளலாம்.

பத்துச் சதத்தை விட்டெறிந்தால், குத்தகைச்சாரக் காத்தானின் தவறணையில் இரண்டு அளவுகள் ஞக்கிடைக்கும். 'ரேஸ்ட்' கடை அண்ணாச்சியிடம் ஐந்து சதத்தை விட்டெறிந்தால், வாய்க்கு ருசியான ஆட்டிரத்த வறுவல் கிடைக்கும். அப்புறம் என்ன? இதைவிடவுமர சுகம் வேண்டுமீ! ஹாயாய் வாழ்க்கை நடத்தினேன்.

அவசரகால நிலையைச் சரி செய்வதற்காகத் தெரிவிக்கப்படும் 'எக்ஸ்ரா'க்களுக்கு, உடனுக்குடன் மொத்தமாகக் கணக்குத் தீர்த்துவிடுவாள் சின்னம்மாள்.

அவளிடம் தொழிலென்றால் தொழில்தான்!

விடிகாலையில், அவர்கள் கணக்குத் தீர்க்கப்படும் போது, நாக்கில் நீர்வடிய, சுயமரியாதையை விட்டு, நான் 'எக்ஸ்ரா'க்களைப் பார்ப்பேன். "நீ என்ன பண்ணினாய், உனக்குக் கூலி தர?" என்று வெட்கத்தை விட்டே அவர்கள் கூறுவார்கள். சின்னம்மாளிடம் நான்கேட்கவே முடியாது. அவர்களினால் அவளுக்குக் கிடைப்பதோ கமிஷன் தான். அதிலும் எனக்கு ஒரு கமிஷன் என்றால்—

மொத்தமாகப் பார்த்தால் பொன்னம்மாவினால்தானே
எனக்கு இலாபம்.

கடந்து போன மகாயுத்த காலத்தைப் பிரத்தியட்சமாக
நாம் காணுவிட்டாலும், அதன் எதிரொலிப்புக்கள் நம்மால்
பார்க்கப் பட்டவைகளே!

முதன் முதலில் பட்டாளக்காரர்களைக் கண்டால் பயம்
வருகிறது. நான்கு நாட்கள் அடுத்துக் கண்டு வந்தால்
அது ஓடிவிடுகிறது. ஊரெல்லாம் பட்டாளக்காரர்கள்
பவனி வருகிறார்கள். குழந்தைகள் கூடப் பார்க்கிறார்கள்;
சிரிக்கிறார்கள்; பேசுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களைப் பற்றிப்
பெண்கள் வட்டாரத்தில் பெரும் பீதி!

எமது வீதியில் பட்டாள வாகனங்கள் இரைந்தோடிப்
பறந்து போகும். பொன்னம்மாள் பயந்து நடுங்கிப்
போவாள். நல்ல காலம்! அந்தப் பட்டாளக்காரர்களின்
செவிகளில் பொன்னம்மாள் புகழ் படவில்லை!

பொன்னம்மாளுக்கு ஜூரம் வந்தது. அத்தோடு முக
மெல்லாம் இளைத்துவிட்டது.

அவளுக்குப் பயம் வந்து விட்டதாகக் கற்பனைபண்ணி
வேப்பிலை வேக்காடு வைத்து, முகரக் கொடுத்துப் பார்வை
பார்த்தாள், சின்னம்மாள். நோய் குறையவில்லை.

திருஷ்டி பட்டுவிட்டதாகக் கூறி, பொன்னம்மாளைப்
பிறந்த மேனியுடன் நிறுத்தி, மிளகாயை உடைத்து, தலை
யைச்சுற்றிக் தட்டிக் கழித்து, துப்பி, குளத்தில் மிளகாயை
வீசினால் அவள். அதற்கும் நோய் தீரவில்லை.

கொத்திப் பேய்க் குறைபாடு என்று, கொத்திப்
பேய்க்கு மடை பரப்பிக் கழித்து, நூலும் கட்டிப் பார்த்தாய்
விட்டது. இதுவரை நோயின் வாயையே பிடியாத பொன்

னம்மாளுக்கு இப்போது மட்டும் நோய் என்ற பெருநோய் பற்றிப் பிடித்துவிட்டது. வீட்டின் வாடிக்கைத் திருட்டு வைத்தியர், ஞானமுத்தர் கூடப் பார்த்துத் தீர்த்துவிட்டார். அவருக்குமே பிடிபடாத நோய்!

ஞானமுத்தர் வைத்தியம் பார்க்கும் நோய் வேறு! இதற்கு முன், அந்த வீட்டில் பல தடவை அவர் அந்த நோய்க்காக வந்து போய் இருக்கிறார். பச்சிலை உருண்டைகளாகக் கொடுப்பார். ஒருநாள் விட்டு மறுநாள் எல்லாமே தீர்ந்து போய்விடும்.

பொன்னம்மாள் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் தேய்ந்து கொண்டு வந்தாள்.

அழகான அவளின் இமை வட்டங்கள் கருகிச் சுருங்கி வந்தன.

செவ்வீதழ்களின் இரு கோணங்களிலும் பருக்கள் படர்ந்து, நித்திய வடுக்களாக மாறி வந்தன.

உடலெங்கும் திட்டுத் திட்டாகத் தடிப்புகள்.

நிர்மலமான நீலவானத்தின் அடிப்புறத்தே கருமேகப் புருவங்கள் விளிம்பு கட்டி நிற்பது போல உடலெங்கும்—

குறுகிய இரண்டு மாத காலத்திற்கிடையில் பொன்னம்மாள் உருமாறி விட்டாள். உப்பிட்ட பாண்டம் போல அந்த உடலின் தேஜஸ் உதிர்ந்து போய்விட்டது.

'லொக்கு லொக்'கென்று இருமவும் தொடங்கி விட்டாள், பொன்னம்மாள்.

ஆரம்பத்தில் கண்ணின்மணி போலப் பொன்னம்மாளைப் பார்த்த சின்னம்மாளுக்கு, இப்போது கசப்பு வந்து விட்டது. காரணமில்லாமல் அவள் சீறிவிழுந்தாள். இருந்தும் பொன்னம்மாள் தொழிலுக்காகத் தாக்குப் பிடிக்கிறாள்.

பொன்னம்மாளுக்காக நான் அனுதாபப்பட்டேன். இதைத் தவிர என்னால் என்னதான் செய்யமுடியும்? என்னிடம் மோதும் கிராக்கிகளுக்கெல்லாம் சாக்குப் போக்குச் சொன்னேன். பயல்கள் என்னுடையே நின்றுவிடும் பண்பைப் படித்தா வைத்திருக்கிறார்கள்! நான் ஏதோ தன்னைக் காலவாரிவிடுவதாகச் சின்னம்மாள் என்ற மீது சீழிப்பாய்ந்தாள்.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் அப்போது பேரும் புகழும் உடையது மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரி தான். அந்நாளில் அங்கே 'யேமிஸ் ஐயர்' என்று பெயர்பெற்ற வெள்ளைக்கார டாக்டர் இருந்தார். பொன்னம்மாளை, நான் அவரிடம் அழைத்துச் சென்றேன்.

மிகவும் அனுதாபத்துடன் அந்த மனிதர் பொன்னம்மாளைப் பார்த்துவிட்டு, எதை எதை யெல்லாமோ சொன்னார்.

“மாமா, இந்த வருத்தம் பொல்லாதது. நான் இனிக்கனநாள் இருக்க மாட்டன்.”

அங்கிருந்து திரும்பும் போது பொன்னம்மாள் நாக்தழ தழக்க இதைக் கூறினாள். நான் விம்மி விட்டேன்.

அதைத் தொடர்ந்து, தொழிலில் வீழ்ச்சி வந்துவிட்டது. அந்த வீட்டின் படலையைத் திறந்த நான்கைந்து பேர், அந்த வாரத்தில் படுக்கையில் வீழ்ந்துவிட்டதாக ஊரில் வதந்தி.

என்னில் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்ட சின்னம்மாளே படலைக்கு வந்து முகங்காட்டிக் கிராக்கி பிடிக்க முற்பட்டு விட்டாள். அத்தனை தூரத்திற்குத் தொழிலில் வீழ்ச்சி! அன்றாடம் வாழ்வுக்கே போதாத நிலை!

எனக்குத் தெரியாமலே என் கால்கள் என்னை ஓட்டுமடம் சந்திக்கு இழுத்து வந்து நிறுத்திவிடும். அது எனக்குப் பழக்கப்பட்ட பழக்க மல்லவா?

எத்தனையோ பேர்கள் வந்து போவார்கள்.

“என்ன மாமா ஏதாவது புதிசாக—”

இப்படி ஒருவன் கேட்டால் என்னால் பேசமுடிவதில்லை. புதிதாக ஒரு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு நான்தானே மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும்!

“ஏன் மாமா, பொன்னம்மாளுக்குச் சீக்குத் தீந்து போச்சா?”

இப்படிக்கேட்கும் முட்டாளுக்கு எப்படிப் பதில் சொல்வது!

வாடிக்கைக்காரர்களை ஏமாற்றமுடியாது. புதிய கிராக்கிகளையே பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. அதற்கும் மனசு கேட்பதில்லை. பாவம் பொன்னம்மாள்!

வீட்டின் மேற்குப்புற வேலியோடு ஒரு கடவைப்பாதை இருக்கிறது. அந்தக் கடவையில் நின்று பார்த்தால், பச்சைப் பசேலென்று நீண்ட விளைநிலப் பரப்பும், அதை அடுத்துச் சற்றுத் தொலைவில் கடற் பரப்பும் தெரியும். கண்களைச் சற்று உயர்த்தி வீசினால், சிறு கடற் பரப்பின் எல்லைக்கப்பால், இரண்டு இடங்களில் துண்டு துண்டாக தாளங்காடும், அவைகளோடு சேர்ந்துகொண்டு முடிதாங்கிய கீற்றுக் கோடுகளாக நிற்கும் இரண்டு பனைகளும் தெரியும்; எல்லோருக்குமே அந்த இரட்டைப் பனையடியைத் தெரியும். எத்தனையோ இராக்கால தேவர்கள், தேவிகள் அங்கே போகிறார்கள்; வருகிறார்கள்.

மாலை வேளையின் அடிவான ஜோதிச் செக்கரைக்காணவும், பூமியை முத்தமிடக் குனிந்துவரும் தொடுவானத்தின் ரம்மியத்தை ரசிக்கவும், மென்காற்றின் ஆலிங்கனத்திற்கு ஆசைப்பட்டும், சாய்மனைக் கட்டிலை அந்தக் கடவைக்கு நேரே இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு பொன்னம்மாள் படுத்திருப்பாள்.

இருட்டிக்கொண்டு வரும்போது நான் உள்ளே வந்தேன்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்பு பொன்னம்மாள் அந்தக் கடவையில், வேப்பமரத்தின் கீழ் படுத்திருந்தாள். கடவின் எல்லையோடு நகர்ந்து செல்லும் தோணிகளின் பாய்மரக் கீற்றுக் கோடுகளில் மனதை லயிக்க விட்டபடி அவள் கிடந்தாள்.

சற்று வேளைக்கு முன்புதான் அவள் அழுது ஓய்ந்து போயிருக்க வேண்டும். கண்கள் உப்பிப் போயிருந்தன.

“பொன்னம்மா!”

எனது அழைப்பைக் கேட்டதும் அவள் திடுக்கூற்றுக் கொண்டு எதையோ மறைக்க முயன்றதை நான் கவனித்து விட்டேன்.

“பொன்னம்மா! என்ன, அழுதாய் போலிருக்கு?”

அவள் பேசவில்லை.

“என்ன தங்கச்சி, அதை எனக்குச் சொல்லு!”

எனது வேண்டுகோளுக்கு அவள் செவியாய்த்ததைப் போல விம்மினாள்.

ஒரு தந்தையின் பரிவோடு நான் அவள் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

வீட்டில், சின்னம்மாள் இல்லையென்பது நன்கு தெரியும். காலையில் நான் வெளியே போகும்போது, யாரோ ஒரு புதியவளை அழைத்து வருவதற்காக, அவள் வெளியூருக்குப் போகும் ஏற்பாடு இருந்தது..

“மாமா... மாமா, சின்னம்மா என்னைத் திட்டிப் போட்டா... திட்டிப் போட்டா மாமா...”

மேலே பேச முடியாமல் பொன்னம்மாள் விம்மினாள்.

பகல் ஏதோ ஆணைப் புரளி நடந்திருப்பதாக ஊகித்துக் கொண்டேன். "அதுக்கென்ன பிள்ளை! அம்மாதானே பேசினு .." என்று சமாளிக்க முயன்றேன்.

"நீ என்னடி எனக்கு உழைச்சுத் தந்திட்டாய்? நீ அலைஞ்சாத்தானடி இந்த வீடு உருப்படும். அறுதலி, செத்துப் போகாலாமே கடவுளே!" இப்படி அம்மா திட்டிட்டா மாமா நான்... நான்..."

பொன்னம்மாளின் இந்த வார்த்தைகளின் தாக்கத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. சின்னம்மாளின் நாவுக் கூடாக இந்த வார்த்தைகள் வெடித்து வந்தபோது, பொன்னம்மாள் எப்படித்தான் தாங்கிக் கொண்டாளோ!

இரவு வந்தது.

பொன்னம்மாள் படுக்கைக்குப் போய்விட்டாள்.

வீட்டு வீறாந்தையில் குப்பி விளக்குமட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வீதியிலே இரைந்துவந்த மோட்டார் வாகனமொன்று படலைக்கு நேரே நிற்பது போல இருந்தது. வீதியிலே சப்பாத்துகள் உரசும் ஓசைகள் கேட்டன.

படலை இடிக்கப்பட்டது.

மனதுக்குள் எரிந்து புகைந்து கொண்டு போர்வைக்குள் சுருண்டுபோய்க் கிடந்தேன்.

என்னை யாரோ உலுப்பி அசைத்தார்கள். அது பொன்னம்மாள் தான். எழுந்துபோய்ப் படலையைத் திறக்கும்படி அவள் பணித்தாள்.

"பொன்னம்மா, வேண்டாம் பொன்னம்மா!"

பரிதாபமாக அவளை வேண்டினேன்.

அவள் கேட்கவில்லை; நச்சரித்தாள்.

நான் படலையைத் திறந்தேன்.

என் மூன்னே நான்கு பட்டாளக்காரர்கள் நின்றார்கள்.

என் உடம்பு நடுங்கியது.

ஒருவன் மட்டும் உள்ளே வந்தான்.

நான்கைந்து நீல நோட்டுக்களை என்னிடம் நீட்டினான்.

கொச்சையான தமிழில் அவன் பேசினான்.

“இங்கே இண்டைக்கு ஆள் இல்லை” என்று பலமாகக் கூறினான்.

அவன் மேலும் மேலும் என்னை நச்சரித்தான்.

“மாமா!”

உள்ளேயிருந்து பொன்னம்மாளின் அழைப்புக் குரல் வந்தது.

அவனை அப்படியே விட்டுவிட்டு நான் போனேன்.

“என்ன மாமா, யாரது?”

“பட்டாளக்காரங்கள், பொன்னம்மா.”

சற்று வேளை அவள் பேசவில்லை.

அந்தப் பட்டாளக்காரனால் என் கையில் திணிக்கப் பட்ட நோட்டுக்கள் விளக்கொளியில் தெரிந்தன. பொன்னம்மாளின் கண்கள் அதையே சுற்றிச் சுழன்றன.

“மாமா, அம்மா சாப்பாட்டுக்கே இல்லையெண்டு திட்டினா. நீ, வந்ததை விடப்பாக்கிறாயா!”

பொன்னம்மாள் மிகவும் அழுத்தந் திருத்தமாக இதைக் கூறினாள்.

“பொன்னம்மா!”

என் வாய் குளறியது.

“மாமா, போ! போய்...”

பொன்னம்மானின் கட்டளைக்குப் பணிந்து வெளியே வந்தேன். என் நெஞ்சிலே பாறாங் கல் வைத்தது போன்றிருந்தது.

என்னிடம் தனியாக ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை அந்தப் பட்டாளக்காரன் நீட்டினான்; வெளியே போய் சிகரெட் வாங்கி வரும்படி பணித்தான்.

நான் தயங்கித் தயங்கி நின்றேன்.

என்னை வெளியே அழைத்து வந்து, வாகனின் சாரதிக்குப் பக்கத்தே இருத்திவிட்டு, அவனிடம் எதையோ கூறினான். ஏனைய இருவரையும் இறக்கிவிட்டு அந்த வாகன் பறந்துசென்றது.

என் ஈரல்க்குலை விறைத்தது.

என்னை வைத்துக்கொண்டு அந்த வண்டி ஊரெல்லாம் சுற்றியது.

பென்னம் பெரிய ஒரு கடைக்குமுன் நிறுத்திவிட்டு, அவன் உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். உண்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் எதை எதையெல்லாமோ வாங்கித் தந்தான்.

மனம் உவட்டியது. ஆனாலும் நான் உண்டேன்; குடித்தேன்.

பின்பு நான் வாகனுக்குள் ஏறியதாக, எங்கோ ஓடிச் சென்றதாக, எதிலோ படுக்கவைக்கப்பட்டதாக ஞாபகம்.

நான் கண்களைத் திறந்தபோது உலகம் வெளிச்சமாக இருந்தது. நன்றாக விடிந்து வெகுநேரமாகிவிட்டது.

விரும்பாதையில் நான் கிடந்தேன்.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயற்சித்தேன். உடம்பு அசதியாக இருந்தது.

“பொன்னம்மா!”

என் அழைப்புக் குரல் வெறுமனே மடிந்துபோயிற்று. மறுபடியும் அழைத்தேன்; அதுவும் அப்படியே!

மெதுவாக எழுந்து சென்று பொன்னம்மாளின் அறைக் கதவைத் தட்டினேன். கதவு தானாகவே திறந்துகொண்டது. பொன்னம்மாள் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தாள்.

ஏக்கத்துடன் அவளை அணுகினேன்.

கண்கள் சொருகிப்போய், கடைவாயில் யூரை வழிந்து...

“பொன்னம்மா!”

நான் கத்தினேன். அவள் பேசவில்லை.

அவளின் உடையைச் சரிப்படுத்திவிட்டு வெளியே ஓடினேன்; ஞானமுத்துப் பரியாரியாரிடம் ஓடினேன்.

பரியாரி ஞானமுத்தரோடு நான் திரும்பி வரும்போது அந்த அறைக்குள் கிடந்தது பொன்னம்மாள்; வெறும் கட்டை!

அழுதேன்; கதறினேன்; துடித்தேன் என்று ஒப்புக் காக்கச் சொல்வானேன்? அடக்கமாகக் கண்ணீர் விட்டேன்

விட்டதிகாரி சின்னம்மாளும் ஊரிலில்லை. சம்பிரதாயப்படி பொன்னம்மாளை — அந்தக் கட்டையை எரிக்கப் பணம் வேண்டியிருந்தது.

பொன்னம்மாளின் தலைமாட்டில், புழுதி நிறமான தலை முடி சுருங்கிக் கிடந்தது. நான்கு 'கரன்சி' நோட்டுக்கள் இருந்தன. அதற்கும் அடுத்து ஒரு தகரக்குவளை கிடந்தது.

அந்தக் குவளைக்குள் இருந்தவை அத்தனையும் பத்துச் சத நாணயங்கள்!

எனக்கு ஒத்தாசை செய்யும் நோக்கத்தோடு, ஞான முத்துப் பரியாரியார் அதை எடுத்து நிலத்தில் கொட்டி எண்ணினார். ரூபா ஐம்பது வரையில் தேறியது.

ரூபா ஐம்பது!

ஐநூறு பத்துச் சத நாணயங்கள்!

"சின்னம்மா, ஏ சண்டாளி! 'நீ என்னடி எனக்கு உழைச்சுத்தந்தாய்?' என்று கேட்டியேடி, பொன்னம்மாள் புள்ளி விவரம் வைச்சிட்டுப் போயிருக்கிறாடி!"

இப்படி மனதுள் திட்டிக்கொண்டேன்.

எண்ணிக்கை ஐநூறு; அதற்கும்மேல் நாலு!

பொன்னம்மாளின் கட்டை எரிக்கப்பட்டதன்பின், நான் ஊரைவிட்டே கிளம்பிவிட்டேன்.

பட்டாளக்காரர்கள் தந்துவிட்டுப்போன கரன்சினோட்டுக்களில் மூன்று என் கைச் செலவுக்கு இருந்தன.

வள்ளி

வள்ளிக்கு வயது அறுபதுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது!

ஆனாலும், அவளை வள்ளிக் கிழவி என்றே, வள்ளிப் பாட்டி என்றே யாருமே அழைப்பதில்லை. அவளுக்கு முன்னால் பல்லுத் தெறிக்க 'வள்ளி' என்பார்கள்; அவள் இல்லாத இடத்தில் 'சாக்காட்டு வள்ளி' என்பார்கள்.

கூன் விழுந்து, குறுகி, கண்கள் பஞ்சடைந்து, சதை வற்றித் தொங்கலாகி, தோல் சுருங்கி, பற்களற்று உதடு தடித்து முன்தள்ளி, தலை பஞ்ச நிறமாகிப்போகும் வரையில் அவள் வாழ்ந்துவிட்டாள். இத்தனை வயதாகியும்—கிழடுதட்டியும், அந்தக் குரல் மட்டும்— வெண்கல நாதமாக— தெட்டத் தெளிவாக ஒலிக்கின்றது.

சீமான் வீட்டுக்காரர்களுக்கெல்லாம் வள்ளியிடம் பேரன்பு! வள்ளி செல்லப்பிள்ளை. அரை வேளையாவது பட்டினியே கிடக்கமாட்டாள். அவள் பட்டினிக் கிடக்க யாருமே விடமாட்டார்கள். அந்தக் கிராமத்திலுள்ள கல்லாலான வீடுகளைக் கணக்கிட்டால், சுமார் ஐம்பது வீடுகளாவது தேறும்! அப்படித்தேறிய கல்வீட்டுப் படிகளை, நாளொன்றுக்கு ஒன்று வீதம் தாண்டிச் சென்றால் அவள் வாழ்வு பக்குவமாகக் கழிந்துவிடும்! ஆமாம், வள்ளி அப்படித்தான் வாழ்ந்தாள். அதில் அவளுக்குப் பரம திருப்தி மட்டுமல்ல, பெருமையுங்கூட.

“பாட்டி, நீ இந்தக் கல் வீட்டுக்காரங்களை நம்பி எத்தனை காலம்தான் வாழப்போறாய்? உன்ரை சாவுக்கு யாருமே வந்திடமாட்டாங்க.”

— இப்படி வள்ளியின் தூரத்து உறவுப் பேரணை கிட்டிணன் அவளை ஆயிரந்தடவை எச்சரித்திருக்கிறான்.

“போதுமடா, கிட்டிணை போதும்! நீ செல்வச் சீமானாகி இந்த ஊரையே ஆளப்போறாய்! உன் பொஞ்சாதி பிள்ளையனைக் காப்பாத்த முடியாம ஆலாப்பறக்கிற நீ, என்னைச் சாக்காட்டப்போறாய்! என் கால் படாத கல்வீட்டுப்படி இருக்கா இந்த ஊரிலே? கிட்டிணை, நீ தான் பாரன். என்னைக் கண்ணாடிப் பெட்டியிலே வைச்சு, பல்லக்கிலே சொமந்துகொண்டுபோக, பணக்காரங்களெல்லாம் நான் நீ யெண்டு சண்டை போடுறதை நீ தான் இருந்து பார்த்துக் கப்போறே. ஒரு சல்லிக்காகும் எனக்காகச் செலவழிக்காம நீ தான் இருந்து பார்த்துக்கொள்வாய்!”

கிட்டிணனின் எச்சரிக்கைக்கு வள்ளி இப்படித்தான் பதில் சவால் விடுவாள். ஆயிரந்தடவை சொல்லித் தீர்த்துவிட்டாள்.

பொக்கைவாய்க்குள் வெற்றிலையைக் குதப்பி, கடைவாயால் செங்குருதி போன்று வெற்றிலைச்சாறு உமிழ்நீராய் வடிய, நெஞ்சை நிமிர்த்தி — ஆணவமாக வள்ளி இதைக் கூறும்போது அவள் குரலிலே இருக்கும் மிடுக்கும், தெளிவும், நம்பிக்கையும் யாருக்கு வரும்?

2

வள்ளி —

இந்த வள்ளியென்ற தனிப்பெயர் மாறிச் சுமார் நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. இப்போது அவளின் பெயர் சாக்காட்டு வள்ளி!

சுமார் ஐநூறு குடும்பங்கள் உள்ள அந்தப் பிரதேசத்தில் வள்ளி அவதரித்தாள். சுருட்டுக்கார அப்புக்குட்டிக்கும், சீதேவிக்கும் அவள் செல்வமகள்!

பதினாறு வது வயதில் கல்யாணம் செய்துகொண்டு, இருபதாவது வயதில் தாலியை அறுத்துவிட்டு, அதைத் தொடர்ந்து பெற்றோரையும் பறிகொடுத்துவிட்டு, ஒண்டிக்கட்டையாக வள்ளி வாழ்ந்து வந்த காலம்; பொல்லாத காலம்!

“வள்ளி, வாழற வயசு. நடந்ததெல்லாம் கனவிலே நடந்ததாக நினைச்சுக்கொண்டு புதிசாக வாழத் தொடங்குவமே!”

“வள்ளி, ஒண்டிக்கட்டையாக எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் இப்பிடி வாழப்போறாய். உறவு சொந்தமெண்டு ஆயிரமிருந்தாலும், நீ படர்ந்து பிடிக்க கொம்புக்கு ஆத்திரத்துக்கு யாரும் நிக்கமாட்டான். உனக்குப் பிடிச்ச ஒருத்தனை.....”

“ஊம் மென்று ஒரு சொல்லுச் சொல்லடி பிள்ளை. நான் பேசி முடிவு செய்யிறேன்! செல்லன்ரை மோன் அப்பையன் மூத்தவனைப் பறிகுடுத்திட்டு ஒண்டியாதான் இருக்கிறான். நான் சொன்னு அவன் தட்டிப் பேச மாட்டான். சொல்லடி வள்ளி!”

“இந்தா வள்ளி, நீ என் சிநேகிதியாயிருந்தாக்கட்டாயம் கட்டித்தான் ஆகவேணும்! என் அண்ணன் உன்னைக் கட்ட மாட்டெண்டு சொல்ல மாட்டார்! உன்னைப் பத்தி அவர் வாய் நிறைய அனுதாபப்படுறார்!”

“ஏன் வள்ளி, நீ இப்படித் தனியா வாழறாய்? உனக்கு ஒண்டும் அவசியமாகப் படவில்லையே!”

“வள்ளி, உன் உடம்பெல்லாம் தங்க நகையாய் அலங்கரிக்கிறேன். உன் பேருக்கு நிலங்கூட எழுதி வைக்கி

றன். பிறக்கும் குழந்தைக்கு என் சொத்து முழுதும் குடுக்கிறன். உன்னை என் ராஜாத்தியாட்டமா வெச்சுக் காப்பாத்துறன், ஊம் எண்டு சொல்லிடு. 'இவன் என்ன ஒரு பொஞ்சாதி பத்தாதெண்டு இரண்டு பொஞ்சாதி வைக்கப் பார்க்கிறான்' எண்டு தப்பா நினைச்சுடாதே, அவ சும்மா பேருக்கு — உலகத்துக்குச் சொல்றதுக்கு, ஆனா, நீ மட்டுந்தான் என் நெஞ்சில லச்சுமியாயிருப்பாய் நிச்சயமாகச் சொல்றன் வள்ளி; ஊம் எண்டு சொல்லிடு வள்ளி!"

இப்படி எழுந்த ஓராயிரம் கேள்விகளுக்கெல்லாம், வள்ளி ஒரே பதிலைத்தான் சொல்லி வந்தாள்!

“அவசியம் வாறபோது கட்டாயமாக நான் சொல்லுறன்.”

அப்போதைக்கப்போது ஏதோ ஆசாபாசமான உணர்ச்சிகள் — துடிப்புகள் — எண்ணச் சுழற்சிகள் வந்தும் போயும் கொண்டே இருந்தன. ஆனாலும் வள்ளி ஒழுக்க வரம்புக்கு மீறி வாழத் துணியவில்லை. ஏதோ ஒன்று — மனதோடு ஒட்டிப்போய்விட்ட ஒன்று — அவளை அப்படி வாழ வைத்தது.

இரண்டு பால்மாடுகளை வைத்துக்கொண்டு, பால் போத்தில்களுடன் மாடி வீட்டுப்படிகளில் எல்லாம் ஏறி இறங்கும் வாய்ப்பை அவள் தேடிக்கொண்டாள். அந்தச் சீமான் வீட்டார்களுக்கெல்லாம் அவள் ரொம்பவும் பிடித்துப்போய் விட்டாள்.

3

காலம் அந்தப் பகுதியில் ஒரு பொருளாதார மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டது. கிராமத்தின் மேற்குப்புறத்தில் சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் ஒதுங்கி வாழும் நிலையை, காலம் தானாகவே காட்டி வைத்தது. ஒரே உறவினர் என்று நீண்ட காலம் வாழ்ந்துவிட்ட அவர்களுக்கும்

தெரியாமல், ஆனால் பகிரங்கமாகத்தாங்களாகவே ஒதுங்கி வாழ்ந்து வந்தவர்கள், வள்ளியின் காலத்திலேயே மற்றவர்களிடமிருந்து முற்று முழுதாக விடுபட்டு, தனி ஒருவர்க்கமாகிவிட்டார்கள். அதனால் அந்தப் பகுதி 'வியாபாரி மூலை' என்ற பெயர் பெற்றுவிட்டது.

அத்தனையும் கல்வீடுகள்!

ஒருவருக்குப் பட்டணத்திலே இரும்புக் கடை. அவரைச் சுற்றி இரும்புக் கடை வைத்திலங்கம் குடும்பம் என்ற பெயர்.

மற்றவர் ஜவுளிக் கடை. அவரைச் சுற்றி ஜவுளிக் கடைச் செல்லையா குடும்பம் என்ற பெயர்.

அடுத்தவர் பலசரக்குக் கடை. அவரைச் சுற்றிப் பலசரக்குக் கடை வேலுப்பிள்ளை என்ற பெயர்.

அதற்கும் அடுத்தவர் வெளிநாட்டுப் புகையிலை வியாபாரி. அவரைச் சுற்றிப் புகையிலை ஆறுமுகம் குடும்பம் என்ற பெயர்.

இன்னொருவர் சோடாக் கம்பெனி வைத்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி சோடாச் சுப்பையா பிள்ளை குடும்பம் என்ற பெயர்.

வேறொருவர் நிலப் பிரபு. அதாவது நிலம் குத்தகைக்கு விடும் முதலாளிக் கமக்காரன். அவரைச் சுற்றி கமக்காரக் கந்தப்பு குடும்பம் என்ற பெயர்.

இப்படியே குடும்பம் குடும்பமாகப் பிரித்து, பின் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் அத்தனை கல்வீட்டுக் காரர்களும் ஒரே பந்தி போசனம், ஒரே வர்க்கம்!

கிராமத்தின், ஏகப்பட்ட உறவு என்பது விட்டுப் போய், கல்யாணம் செய்து கொள்வதிலிருந்து, கட்டடையிலே போகும் சம்பவங்கள் வரையிலே அந்த ஐம்பது

குடும்பங்களும் ஒரே வட்டத்துள் நின்றன. யாரும் பிடித்து வைக்காமலே ஏனைய குடும்பங்களும் லேரோர் வட்டமாகியே விட்டன. ஆனால் பெரிய வட்டம்; எண்ணிக்கையில் அதிகமானோரைக் கொண்ட வட்டம்!

பெரிய வட்டத்துள் நின்று புறப்பட்டு, பால் வியாபாரியாக, நூரத்து உறவு முறை சொல்லிக் கொண்டு மாடிப் படிக்களில் ஏறி இறங்கிய வள்ளியை, புதிதாக சந்தித்த ஒரு தொழிலால், அந்தச் சிறிய வட்டம், விநோதமான ஒரு பாத்திரமாக்கித் தன்னுள்ளே இழுத்துக் கொண்டது.

ஐ.ளிக் கடைச் செல்லையா பிள்ளையின் தாயார் அன்னம்மாளாச்சி, கூனிக் குறுகிய கிழம்! இரண்டு வருடங்களாக அது பாயோடு ஒட்டிக் கிடந்தது.

சுய உணர்வற்று, என்றோ செத்துப் போய்விட்ட உறவினர்களுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டு, அன்னம்மாளாச்சி கடந்த பதினைந்து நாட்களாகக் கிடக்கிறாள். மூச்சுத் திணறி, மார்பு உயர்ந்து, கண்கள் சொருகி, வாய் அகலத் திறந்துகொண்டு சாவு வரும். எல்லோரும் தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டும், கண் வாய் பொத்தத் தயாராகிக் கொண்டும் பாலை வாயிலே ஊற்று வார்கள். மறுகணம் மூச்சுத் தெளிவாகி, மார்பு பதிந்து, கண்கள் தணிந்து, வாய் மூடி அன்னம்மாளாச்சி எல்லோருக்கும் 'டிமிக்கி' கொடுத்தாள்.

இப்படி எத்தனையோ தடவைகள்!

பதினைந்து நாட்கள்! கூடியிருந்த பெண்களுக்கெல்லாம் சலிப்புத் தட்டினிட்டது. 'நூறு வயதாகியும், உலகத்துப் பந்த பாசங்களை விட்டிட்டுப் போக மனமில்லாது கிடக்குதே' என்ற முணுமுணுப்பும் கேட்டது. குடுகுடு கிழம் இப்படி ஏமாற்றிக் கொண்டேயிருந்தால் சலிப்பு வராமல் வேறென்ன வரும்?

கை ராசிக்காரர் என்று கூறிக்கொண்டு எத்தனை பேர் கிழவியின் வாய்க்குள் பால் வார்த்துப் பார்த்துவிட்டனர். அன்னம் மாளாச்சி இலேசப்பட்ட பேர்வழியல்ல. எல்லோரையும் வென்றுவிட்டு மிடுக்காகவே இருந்தாள்.

அப்போதுதான் வள்ளி வந்தாள். அன்னம் மாளாச்சியின் மேல் வள்ளிக்குப் பெருமதிப்பு. கிழத்தின் மார்பிலே கையை வைத்து - நிலைமையை அனுதாபத்தோடு நோக்கினாள். அதே வேளை அன்னம் மாளாச்சியின் மூச்சுத்திணறி, மார்பு உயர்ந்து, கண்கள் சொருகி, வாய் அகலத் திறந்து.....

“வள்ளி, கைராசிக்காரி! உன் கையாலேயே பாலை எடுத்து ஆச்சியின் வாயில் ஊற்று!”

எங்கோ இருந்து வந்த இந்தக் குரலுக்கு இயந்திரம்போலாகி, கோப்பைக்குள் இருந்த பாலைக் கரண்டியால் எடுத்து அன்னம் மாளாச்சியின் வாயில் விட்டாள் வள்ளி.

அன்னம் மாளாச்சியின் மூச்சு..... ஆமாம் நின்றுவிட்டது; நின்றே விட்டது!

வள்ளி ‘கோ’வென்று கத்தினாள். உறவெல்லாம் விட்டுப் போய்விட்ட அந்த அன்னம் மாளாச்சியின் மேல் அனுதாபப்பட்டா? அல்லது கொலைகாரி ஆகிவிட்டேனே என்பதற்காகவா?

“கிழம் சாகுதில்லையே!” என்று அலுத்துக் கொண்டவர்களைல்லாம் விழுந்தடித்துக்கொண்டு, “ஐயோபேத்தி, ஐயோ ஆச்சி எங்களை விட்டுட்டுப் போறயே, எங்க ராசாத்தி போகாதையனை” என்றெல்லாம் பிலாக்கணம் கொடுத்தார்கள்!

கண்ணீர்; ஒப்பாரி; பிரலாபம்!

முதற் குரல்கள் ஓய்ந்துகொண்டு போயின.

“வள்ளி கைராசிக்காரிதான்!”

அடுத்து இந்தக் குரல் பல கோணங்களிலுமிருந்து எழுந்தது. இது வள்ளியின் மார்பைக் குத்திக் குத்திக் கிழித்தது. அவள் இன்னும் விம்மிவிம்மி, அழுது கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்.

4

ஒன்று, அதை அடுத்து இன்னொன்று, அதற்கும் பிறகு வேறொன்று, இப்படியே வள்ளியின் கைராசி ஊர்ஜிதமாகியது. ஆரம்பகாலத்தில் பயமாகவும், நமைச்சலாகவும் இருந்த உணர்வுகள் மாறி, மனசு கல்லிப்போய் வந்தது. பாலை எடுத்து வாய்க்குள் வார்க்கும் வேளையைத் தொடர்ந்து, ஆள் காட்டி விரல், மோதிர விரல்களால் இமைகளை மருவி மூடி, உள்ளங்கையின் அடிப்பாகத்தால் நாடியை நெருடி அலகுப் பூட்டை இறுக்கி விடவும், மறு கரத்தால் பிணத்தின் இரு கரங்களையும் தூக்கி மார்புக்கு நேரே பின்னி விடவும் வள்ளி கற்றுக்கொண்டாள்.

அது ஒரு நுட்பமான கலை! எல்லோருக்குமே சலபத்தில் கைவராத ஒன்று.

புதிய தொழில் வள்ளிக்குக் கிராக்கியை உண்டுபண்ணியது. வள்ளியைக் கெட்ட நோக்கத்தோடு அணுகிய வர்களெல்லாம் இப்போது கௌரவத்துடன் அணுகினார்கள். எதற்குமே இறங்கிவராத கல்வீட்டார்களெல்லாம் சாவு வரும் நேரங்களில் வள்ளியை அணுகியே ஆக வேண்டியிருந்தது. பிரசவ வேதனை கண்டவுடன் எப்படி நாட்டு மருத்துவச்சியிடம் ஓடிச்சென்று அழைத்து வருவார்களோ, அதேபோல, வைத்தியர் கைவிட்டு மரண வேதனையானதம் வள்ளியிடம் ஓடிச்சென்று வள்ளியை அழைத்து வருவது அந்தக் கிராமத்துச் சம்பிரதாயமாகிவிட்டது.

வள்ளியின் கைராசி! அவள் போய், நோயாளியைத் தொட்டு, பாலை வார்த்ததுதான் தாமதம், மூச்சுத்திணறி, மார்பு உயர்ந்து, உண்கள் சொருகி, வாய் அகலத்திறந்து...

பண நோட்டுக்களை அள்ளி வீசிக் கொலைகளைச் செய்விப்பவர்கள் குடும்பத்துள் சாவு வருகிறது என்றவுடன், வள்ளியின் தயவைத்தான் நாடி நிற்கின்றனர், கோழைகள்!

அந்தப் பகுதியின் குடிசை வீட்டார்கள் யாருமே வள்ளியின் உதவியை நாடுவதில்லை. ஏனெனில் சாவைப் பற்றி அவர்களுக்குப் பீதி வருவதில்லை! வெளியூர்க்காரர்களே வள்ளியின் பெருமையை உணர்ந்து வாகனங்கள் கொண்டு வந்து அவளை ஏற்றிச் செல்லும்போது, இந்தக் குடிசையில் வாழ்பவர்கள் எல்லாரும் அவளை அலட்சியம் செய்வதென்றால் அவளுக்கு ஆத்திரம் வராமல் வேறென்ன வரும்?

சாஷிலும் எத்தனையோ வகையறாக்கள்! ஒவ்வொரு சாஷும் வரும்போது வள்ளிக்குப் புதிய புதிய அனுபவங்களும் வரும்!

செத்துப்போன உறவினர்களோடு பேசும் மனிதர்கள், வியாபார வீழ்ச்சியைச் சொல்லி ஏங்கும் ஜீவன்கள், பாகப்பிரிவினையைப் பற்றியே பேசிக்கொள்ளும் ஆத்மாக்கள், ஜாதீமரபு சொல்லும் அப்பாவிக்கள் இப்படி அந்தப் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போயிற்று. இத்தனை உயிர்களின் கடைசிக்காலப் பேச்சுக்களில்... ஆசா பாச உணர்வுகளில் வள்ளி தன்னை லயிக்கவிட்டதே கிடையாது.

சாக்காட்டுவது மதிப்புக்குரிய ஒரு தொழில் என்ற கண்ணோட்டத்தோடுதான் வள்ளி ஒரு கணிப்பு வைத்திருந்தாள். அந்தக் கண்ணோட்டத்தோடுதான் அவள் உயிர்

களைப் பார்த்தும் வந்தாள். ஆனால் யாரிடமிருந்தும் ஒரு சல்லிக்காசேனும் அவள் பெற்றதில்லை.

சாக்காடு முடிந்ததும், முதல் முதலாகக் குரல்வைப்பவள் வள்ளிதான். அதற்குப் பின்புதான் ஏனையோர் குரல் வைப்பார்கள். எப்படியோ இது சம்பிரதாயமாகிவிட்டது.

“நீங்கள் பாலோ பருக்கவில்லை ... பக்குவங்கள் செய்யவில்லை.....”

— வள்ளியின் இந்த முதற் குரலைத் தொடர்ந்து, சீமான் வீட்டாரின் நாகரீகப் பிரலாபங்கள் கேட்கும். ஓய்வு நேரங்களில் வள்ளியிடம் அழும் முறையையும், ஒப்பாரி வைக்கும் லயத்தையும் கற்றுக்கொண்ட ஒரு சிலர் வள்ளிக்கு விட்டுக்கொடுக்காமல் லயத்தோடு அழுவார்கள். ஆனால் வள்ளிக்கு நிகர் வள்ளியேதான்! பிரேதம் எடுத்துச் செல்லும் வரையில் பந்தலுக்குள் நின்று, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் கைகொடுத்து, பம்பரமாகச் சுழன்று மாரடித்து அழுது தீர்ப்பாள் வள்ளி.

“நீங்கள் கண்ணில் முழிக்கயில்லை..... ஐயாவடைகைக்கடனோ தீர்க்கயில்லை...” என்று வந்தோருக்கெல்லாம் ஒப்பாரியால் குறைப்படுவாள்.

உறவு-சொந்தம் என்று சொல்லக்கூடிய யாருக்குமே வராத அளவுக்கு, வள்ளி கண்ணீர் விடுவாள்— ஆறுகப் பெருக்குவாள்! எந்த உறவைக்கொண்டுதான் அவள் இப்படியெல்லாம் கண்ணீர்விட்டுத் தீர்க்கிறாளோ! இந்த நாற்பது வருடங்களில் எவ்வளவு கண்ணீர்!

5

மில் முதலாளி சுப்பையா பிள்ளையின் வீட்டு வாயிற்படியைத் தாண்டும்போது வள்ளிக்கு மயக்கமாக வந்தது.

கண்களுக்கு முன்னே ஏதோ ஒரு மஞ்சள் உலகம் தெரிவதைப் போல...

“வள்ளி!”

முதலாளி வீட்டார் எல்லோரும் ஏககாலத்தில் அழைத்தனர்.

“என்ன வள்ளி, மயக்கம் வருகிறதா?”

“தலையைச் சுற்றுகிறதா வள்ளி?”

“தண்ணீர் தரட்டுமா வள்ளி?”

எல்லோரும் கேள்வி கேட்டு அவளைத் திணறடித்தனர்.

“ஐயோ, இந்த வயசான வேளையில் படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்கினால் மயக்கம் வராமல் வேறென்னவரும்?”

நோஞ்சலான சிங்காரி, தனது கிராப்புத் தலையைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டே கூறினாள். குடும்பத்தின் சகல ரூடைய அனுதாபமும் வள்ளியைக் குளிர வைத்தது.

வள்ளி பக்குவமாகச் சிமெந்து நிலத்தில் கிடத்தப்பட்டாள். அவசர அவசரமாக அடுத்த வீட்டில் விடுமுறைக்கு வந்திருந்த டாக்டர் மாணவன் தருமலிங்கம் அழைக்கப்பட்டான்.

அந்த வீட்டில் காலடி எடுத்துவைக்கச் செய்த வள்ளியைத் தருமலிங்கம் உள்ளூக்குள் வாழ்த்தினான். அந்த வீட்டுக் கிராப்புமோகினி சரசாண்டம் அவனுக்கு மையல்! டாக்டர் கிடைப்பதென்றால் அளவுக்கும் ஆசை இருக்காதா?

‘ஸ்டிடதஸ்கோப்’ சகிதமாக தருமலிங்கம் ஓடோடி வந்தான். நெற்றியைச் சுருக்கிக் கண்களைக்கூசி, தோள்

முட்டுக்களை உயர்த்திச் சிலிர்த்து, தனக்கு மினுக்காக வைத்தியம் பார்த்தான். சரசாவும் பக்கத்திலேதான் நின்றான்.

பரிசோதனை முடிந்ததும் சரசாவின் அம்மாவை — மாமியை அடுத்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்று ஏதோ பேசினான்.

“கிழவிக்கு நோய் கெட்டது. திரும்பவும் மயக்கம் வந்தால் கிழவி செத்தே போய்விடும். ஒரு மணி நேரத்திற்குள் திரும்பவும் மயக்கம் வரலாம்.”

வள்ளியின் காதுகளுக்கு இந்த வார்த்தைகள் தெளிவாகக் கேட்டன. அவளுக்கு மனது சுள்ளிட்டது. உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

“வள்ளி, இப்போ என்ன செய்யுது?”

“கொஞ்சம் பரவாயில்லாம இருக்கு.....”

“ச்சோ... ச்சோ... மெதுவாக எழுந்திரு. அங்குமிங்குமாகத் திரிஞ்சு உடம்பை அலட்டிக்காதே! நேராய் வீட்டுக்குப் போய், ஆறுதலாகப் படுத்துத் தூங்கு வள்ளி!”

சீதேவி அம்மாள், வள்ளியை நிமிர்த்தி, அவள் உடம்பில் ஒட்டியிருந்த மண்ணைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டே அவளை ஊக்குவித்தாள்.

முண்டித் தாவிக் கொண்டு வள்ளி எழுந்திருக்க முயற்சித்தாள்; முடியவில்லை. சுயமரியாதை உணர்வு அவளை எழுப்பி வைத்தது.

வாயிற்படி வரையில் வந்து வள்ளியை வழி அனுப்பி வைத்தவிட்டு, வெளிக் கதவை மூடிக்கொண்டாள் சீதேவி அம்மாள்.

வள்ளிக்கு அழகை வந்துவிட்டது. சீதேவி அம்மானை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, அவள் தன்னுடைய தேயிலையை ஒப்புக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

“வள்ளிக்கு நோய்! ஒரு மணி நேரத்தில் செத்துப் போய் விடுவாள்” என்ற வதந்தி எங்கும் பரவிவிட்டது.

அடுத்து வந்த கல்விட்டுப் படிக்களில் கால் வைத்தாள்.

“ஏன் வள்ளி, உனக்குச் சுகமில்லையாமே? இந்தக் காலத்திலே திரியலாமோ? போ வள்ளி, போய் வீட்டிலே பக்குவமாகப் படுத்துக்கொள்ளு! சுவர் இருந்தாத்தான் வள்ளி சித்திரம் வரையலாம். போய் ஓய்வெடுத்துக்கொள்!” வாயிற் கதவின் குறுக்கே நின்றுகொண்டு, செல்லையா பிள்ளையின் மனைவி வள்ளிக்கு ஆலோசனை கூறினாள்.

வள்ளியின் உடம்பிலே நெருஞ்சி முட்கற்றையால் அடிப்பது போல இருந்தது, அந்த ஆலோசனை. கண்களிலே கண்ணீர் தேங்கத் தலைகுனிந்தபடி நடந்தாள் வள்ளி. சிறிது நேரத்துக்குப் பின், அவள் கமக்காரன் வீட்டுப் படிக்கட்டில் நின்றாள்.

“ஏன் வள்ளி, இப்படி அவதி அவதியா நடந்திட்டு வரறாய்? கொஞ்சம்கூட யோசனையில்லையே. நோய் வந்திட்டா வீட்டோடு கிடந்து ஓய்வெடுத்து நோயைக் குணப்படுத்தாமல் காத்தாப் பறந்திட்டுத் திரியறாய். இந்த நிலையிலே கூட, நீ காத்தாப் பறந்தா வேலை செய்ய வேணும்? போ வள்ளி, போய் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்.” கமக்காரன் இலேசான கண்டிப்பாக வள்ளியிடம் உரிமை வைத்துப் பேசினான்.

வள்ளி மரமாக நின்றாள்.

கள்ளக் கந்தன் கள்ளமுட்டி சகிதம் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“கந்தா, வள்ளியைக் கூட்டிப் போய் அவ வீடு மட்டும் பக்குவமாய் விட்டிட்டு வா. பாவம், வள்ளி நடக்க முடியாமக் கஷ்டப்படுத்து. லேசாகப் பிடிச்சிட்டுப் போ!”

“வள்ளியாச்சி, வாங்காச்சி!”

கந்தன், வள்ளியின் தொங்கு சதைக் கரங்களைப் பரிவோடு பற்றினான்.

வள்ளிக்கு இதுவரை மனசோடு புதைத்து வைத்திருந்த ஒன்றை அப்படியே வைத்திருக்க முடியவில்லை. விம்மிப் பொருமி வெடித்து அழுதாள். முகத்தை மறுபுறம் திருப்பி, முந்தானையால் முகத்தை மூடித் துடைத்துக் கொண்டே—

கண்கள் மின்னியது. மறுபடியும் அந்த மஞ்சள் உலகம் தெரிவது போல.....

தலையைச் சுற்றிக் கொண்டுவந்தது. வள்ளி துவண்டு சரிந்து.....

நல்ல காணம், கள்ளுச் சுந்தன் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான்.

கந்தனின் மடியிலே வள்ளியின் தலை கிடந்தது.

மூச்சுத் திணறி, மார்பு உயர்ந்து, கண்கள் சொருகி, வாய் அகலத் திறந்து.....

வள்ளிக்குப் பால்வார்க்க யாருமில்லை; பாலும் இல்லை.

அவசர அவசரமரகக் கையை நீட்டி, பக்கத்தே இருந்த முட்டிக்குள் துழாவி ஒருகை கள்ளுமண்டியை அள்ளி வள்ளியின் வாயிலே விட்டான் கந்தன்.

வள்ளி முடறு முறிச்சும் ஓசை தெளிவாகக் கேட்டது. அந்த முசத்திலே ஒரு பொலிவும் தென்பட்டது.

அவசரப்படாமல், நிதானமாகக் கண்ணையும் வாயையும் பொத்தி, கனகச்சிதமாகக் கந்தன் காரியத்தை முடித்துவிட்டான்.

வள்ளி, கந்தனின் மடியிலே பிணமாகக் கிடந்தாள்.

கல்விட்டுக்காரர்கள் அத்தனை பேர்களும் கூடி நின்றார்கள். கந்தனின் கண்ணீர்ச் சொட்டுக்கள் வள்ளியின் முகத்தை நனைத்தன. மற்றவர்கள் வள்ளிக்காக ஏன் அழவேண்டும்?

சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

தொலைவில் எங்கோ ஜன இரைச்சல் கேட்டது.

குழந்தைகள், குட்டிகள், கிழங்கள், குமரர்களாக ஜனக்கூட்டம் வள்ளியைச் சுற்றிச் சுற்றிக்கதறியது.

வள்ளியின் தூரத்துப் பேரன் கிட்டிணன், கால்மாட்டில் இருந்து கண்ணீர் வடித்துவிட்டு, கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே, வள்ளியை அள்ளித் தூக்கினான்.

“கிட்டிண, பொறு! நாமெல்லாம் தலைக்கு ஒன்றோ இரண்டோ போட்டு வள்ளியின் தகனத்தை முடிச்சிடறோம்!”

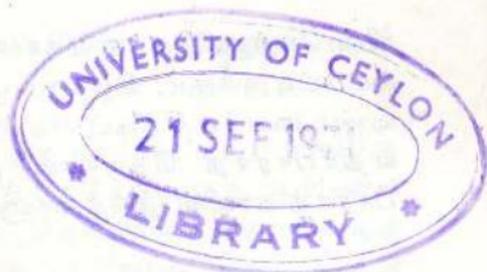
“இங்கே யாரும் பிச்சை எடுக்க வரயில்லை, உங்களை யாரும் பிச்சையும் கேக்கயில்லை!”

கமக்காரனின் நீண்ட அனுதாபத்திற்கு முகத்தில் அறைந்தது போன்று பதில் கொடுத்துவிட்டு, வள்ளியை நிமிர்த்தினான் கிட்டிணன்.

கந்தனும் கால்புறத்தே பிடித்து நிமிர்த்தினான். வெள்ளாடிச்சியைத் தூக்குகிறோமே என்ற கூச்சம் அப்போது அவனுக்கு இல்லை.

கள்ளாக் கந்தனும், தோட்டக்கார ஏழைக் கிட்டிண
னும் வள்ளியை எடுத்துச் செல்ல, அந்த ஜனக் கூட்டம்
— அநாகரீகக் கூட்டம் — கந்தல்த்துணிக் கூட்டம் —
அழுக்குப் பிடித்த கூட்டம் — ஆனால் மனிதக் கூட்டம்
வள்ளிக்குப் பின்னால் அழுதுகொண்டே சென்றது.

இதைக் காண வள்ளி இல்லை. உலக வியாபகமான
இந்த தடைமுறைச் சம்பவத்தைக் காணக் கொடுத்து
வைக்காமல், அவள் அந்த மனிதக் கூட்டத்தின் ஆத்மாக்க
ளில் ஐக்கியமாகிவிட்டாள்;

உறவும் நிழலும்

மடிப்புக் குலையாமல் இருந்த எனது உடை மிகவும் மோசமான அளவுக்கு நலங்கிக் கசங்கிப் போய்விட்டது.

மெயில் வண்டிக்கு எப்போதும் இப்படி நெருக்கம் இருந்ததில்லை!

மாலை ஆறரைமணிக்கு யாழ்ப்பாண ஸ்டேசனில் இருந்து புறப்படும் இந்த மெயில் வண்டி, சரியாகப் பதினொருமணி நேரப் பிரயாணத்தின் பின்புதான், கொழும்பை அடைகிறது. நீண்ட இந்த இடைக்காலத்தை மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு கழிப்பதில் யாருக்குத்தான் திருப்தி இருக்கப் போகிறது?

அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்கெல்லாம் ஒரு வண்டி புறப்பட்டு, பிற்பகல் ஒன்றரை மணிக்குக் கொழும்பை அடைந்து விடுகிறது. மன்னார், திருகோணமலை, மட்டக்களப்புப் போன்ற பகுதிகளுக்குப் பல பிரிவுகளை இணைத்துக் கொள்ளாமல், அந்த வண்டி நேராகவே போய் விடுகிறது. பிற்பகல் இரண்டரை மணிக்குப் புறப்படும் மற்றொரு வண்டியும் ஸ்பெஷலாகவே போய் விடுகிறது. துரித காலத்தில் உரிய இடத்தை அடைந்துவிடும் இந்த இரண்டு வண்டிகளிலும், பிரயானிகள் பெரும்பாலோர் போய்விடுவார்கள். விடுபட்டுப் போன பலர் தாளம்போட்டுக்கொண்டு ஆசனங்களில் படுத்துறங்கிப் போவதற்காகவோ என்னவோ, இந்த மெயில் வண்டியில் பிரயாணம் செய்திருர்கள். இலங்கை

யின் மேற்கு, கிழக்கு மகாணங்களுக்காகப் பெட்டிகள் பிரிக்
கப்பட்டிருக்கும். கிழக்குப்பகுதிக்குப் போகிறவர்கள் இந்த
வண்டியையே தேடிப் பிடிக்கிறார்கள்! அதனால் சில வேளை
எதிர்பாராத நெருக்கம் இருப்பதுமுண்டு. அந்த எதிர்ப்
பாராத நாளில் இந்த நாளும் சேர்ந்துவிட்டது.

பிளாட்பாரத்தில் வண்டிக்காகக் காத்துநின்று, நெரி
சல் பட்டு வண்டியில் ஏறும்வரையில், மனதுக்கு நமைச்
சலாகவும் அருவருப்பாகவும் தான் இருந்தது. ஆனால்
இப்போது இந்த எண்ணமே போய், மனதுக்கு ஒருவகைத்
திருப்தி ஏற்பட்டு விட்டது. காரணம்? எதிர்பாராத வகை
யில் சௌகரியமாக இடம் கிடைத்ததுதான்!

‘சாதிப் புத்தி’ என்பார்களே, அதை இந்த வண்டியில்
தான் நான் காண்கிறேன். தனக்கே உரித்தான ‘சாதிப்
புத்தியை’க் காட்டி, கொள்வதைப் போல், அசுர இரைச்சல்
இட்டுக் கொண்டு டீசல் வண்டி புறப்பட்டது.

அலையலையாக வந்த குளிர் காற்று, குடிமனைப் பிரதேசம்
தாண்டி, பிரசித்தி பெற்ற செம்மணி வெளிப் பிரதேசத்
தைத் தொட்டுவிட்டது வண்டி என்பதைத் தெரிவித்தது.
இதுவரையில் ‘யாராவது வந்து எனது இடத்துக்காக உரி
மை பாராட்டுவார்களோ, என்று ஏங்கிப் போய்க்கிடந்த
எனக்கு இப்போது தான் சுற்றுமுற்றும் ஆராய மனசு
வந்தது.

சாதாரணமாக ஆறு பேர்கள் இருக்கக்கூடிய எனது
‘சீட்டில்’ நால்வர்தான் இருந்தோம். ஒன்று நான், அடுத்து
ஒரு தாடிச் சாமியார், அதற்கும் அடுத்து இரண்டு புல்லுக்
காரப் பெண்கள். அந்த இரண்டு புல்லுக் காரிகளும், சாவ
கச்சேரி மட்டும் வருபவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.
அந்தப் பகுதியிலே புல்லுவெட்டி, பட்டணப் பகுதிக்கு
வந்து விற்றுவிட்டுப் போவது அவர்கள் வழக்கம். அதனால்
எனக்கு மன நிம்மதி. சிறிது நேரம் பொறுத்து, சாமியாருக்

சூச் சாந்தி செய்துவிட்டு, 'சீட்' டிலேயே படுத்துவிடலாம் என்ற மகிழ்ச்சி.

எனக்கு எதிர்த்தாற்போல இருந்த 'சீட்' டில், எனக்கு நேருக்கு நேராக ஒரு மனிதன்! அழக்கேறிய ஒரு கம்பளிப் போர்வையால் முகம் மட்டும் தெரியக்கூடியதாக மூடிக்கொண்டிருந்தான். மூலையோடு முடங்கியபடி வெடவெடத்துக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதன், அடிக்கடி தன் கரங்களை வெளியே எடுத்து, கோர்வைப் புல்லுப்போலத் தெட்டந்தெறியனாக வளர்ந்து நீண்டிருந்த தாடியையும் மீசையையும் சொறிந்து விட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் கரங்களிலே மந்திரித்து முடியப்பட்ட நூல்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகளை ஒன்றோ இரண்டோ என்று கூறுவதை விட, 'பல' என்றே கூறிவிடலாம். அந்த மனிதனுக்கு வயசு என்ன இருக்கும் என்று கணித்துவிட முடியாது. மஞ்சளாகி வெளிறிப் போய்விட்ட பஞ்சடைந்த கண்களை அந்த மனிதன் மேல் நோக்கிச் சுழற்றும் போதெல்லாம் என்னையும் அறியாமல் என் மனது பயந்து தள்ளுவது போலிருந்தது. 'மரணக்களை' என்பார்களே, அதைப்போல ஒன்றைத்தான் அவனிடம் நான் கண்டேன். ஆனாலும் அந்த மனிதன் அமைதியாக இருப்பது போலவே எனக்குப் பட்டது.

அவனுக்கு அடுத்தாற்போல இரண்டு பெண் கிழங்கள் இருந்தன. அதற்கும் அப்பால் நாகரீகப் 'பாதி'யாக ஒரு 'வாலை'ப் பெண் இருந்தாள். இத்தனை பேர்களையும் நான் மனதுக்குள்ளாக நினைவில் வைத்துக் கொள்வதற்கிடையில் நாவற்குழி, சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், பனை என்று பல ஸ்டேசன்கள் வந்துபோய்விட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தின் கழுத்தைப் பிடித்துத் திருகுவதைப் போல நெருக்கி நிற்கும் ஆணையிறவுப் பாலத்தையும் பின்னே தள்ளிவிட்டு, வண்டி போய்க் கொண்டிருந்தது.

பரந்தன் 'அரசினர் சோடாத்தூள் உற்பத்திச்சாலை'யின் ஒளிப்பிரவாகம் வெகு தொலைவிலிருந்து வந்து என் கண்களைக் கூர்வைத்தது.

“ஏன் தம்பி, நீர் சாப்பிடவில்லையா?” என்ற சாமியாரின் கேள்விக்குப் பின்புதான் நான் மறுபக்கம் திரும்பினேன். அங்குமிங்குமாகப் பலர் தங்கள் கட்டுச் சாதங்களை அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாமியாரின் கேள்விக்கு என்னால் ஒழுங்காகப் பதில் கூற முடியவில்லை. எப்போதுமே கட்டுச் சாதம் எடுத்துச் செல்லும் பழக்கம் எனக்கிருந்ததில்லை. மாலையோடு சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் பிரயாணத்தைத் தொடங்குவேன். வேண்டுமானால் அப்போதைக்கப்போது அகப்பட்ட இடங்களில் ஏதாவது பார்த்துக்கொள்வேன். ஆனாலும் இதை அப்படியே சாமியாரிடம் சொல்ல முடியவில்லை. எங்கே அந்த மனிதன், “பிரயாணத்திலும் சாப்பாட்டை மிச்சம் பிடிக்கும் கஞ்சப்பயல்” என்று நினைத்து விடுவானோ என்ற பயம்! “இரவில் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லைச் சாமியார்” என்று மெதுவாகப் பதில் சொன்னேன்.

“என்ன தம்பி இது, வேடிக்கை! இரவில் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லையா? இப்படியிருந்தா எப்பிடித் தம்பி உடம்பைப் பாதுகாக்கிறது? நானெல்லாம் உன் வயதிலே இருக்கும்போது நாலு நீத்துப்பெட்டி ஓடியல்புட்டுத் தின்னாட்டா இரவே போகாது. நீ என்னெண்டால்.....” என்று தனது 'ஆசாமி'த் தனத்தை வெளியில் வைத்தார் சாமியார்.

சாமியாரின் பேச்சைத் தொடர்ந்து 'கனக'கென்ற சிரிப்பொலி எழவே, நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஆம், அது அந்த 'வாலை'ப் பெண்தான். அவள் தன் கரங்களால் தன் கறுப்புக் கன்னத்தை இடுக்கி வைத்துக்கொண்டு முத்துப் பற்களை என் பார்வைக்காக விட்டிருந்தாள்.

எனக்கு வெட்கமாகவே இருந்தது. “ஏன் வெட்கப்பட வேண்டும், இந்தச் சிறுக்கிக்காகவா?” என்று கேட்டுக் கொள்ளும் அளவுக்கேனும் நான் இருக்கவில்லை.

இந்த முப்பத்தைந்து வருட அனுபவத்தில், நான் இவனைப்போல எத்தனை பேரைக் கண்டிருக்கிறேன், பேசியிருக்கிறேன், காதலித்திருக்கிறேன், கைவிடப்பட்டிருக்கின்றேன்!

இத்தனை அனுபவங்களுக்குட்பட்ட என்னை இந்த 'வாலே'ப் பெண் மட்டும் வெட்கப்பட வைத்து விட்டாளே!

சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. நினைவை அவளிடமிருந்து பிடுங்கி எடுத்துவிட்டு, வெளிப்புறம் காட்டின் இருட்டுக்குள் மனதைப் புதைத்துக்கொண்டு மௌனமாக இருந்தேன்.

மாங்குளம் வந்தது, வவுனியா வந்தது, இடையிடையே பல குட்டி ஸ்டேசன்கள் வந்தன; போயின. கடைசியில் ஈழத்துச் சரித்திர முக்கியத்துவம் பெற்ற அனூராதபுரமும் வந்து போய்விட்டது.

மணி பன்னிரண்டுக்கு மேலாகிவிட்டது. அங்குமிங்குமாகக் கேட்ட பல குரல்கள் சிறிது சிறிதாகக் கரைந்து மடிந்துபோய் விட்டன. இடையிடையே இரண்டொரு இருமல்த் தொனி, அதை விழுங்கிக்கொண்டு வண்டியின் அசுரக் குரல்; அவ்வளவுதான்.

"காப்பி, காப்பி" என்ற குரல் இப்போது மிகவும் சமீபமாகக் கேட்கிறது. இதற்கு முன் பல தடவை இக்குரலைக் கேட்க முடிந்தாலும், இப்போதுதான் இக்குரல் என் காதுக்குள்ளே குடைவது போல எழுகிறது. எனக்கு இப்போது காப்பி அவசியம் என்பதனாலே என்னவோ!

வண்டியின் ஜன்னல் கண்ணாடியோடு சாய்ந்துகொண்டு, நீண்ட நேரம் பொய் உறக்கம் செய்துகொண்டிருந்த எனக்கு, மனது சம்பந்தப்பட்ட சகல நுகர்ச்சிகளும் அந்த வண்டிக்குள்ளேயாக இருந்தாலும், வலுவில் கண்களைத் திறந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஏதோ ஒருவித பலவந்தத்தின் பேரில் கண்களை விழித்து, கைகளை முடக்கி, மேல்

நீட்டிச் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டே 'காப்பி' என்று காப்பிக்காரனை அழைத்தேன். அப்போதுதான் முன் இருந்த 'வாலே'ப் பெண்ணிடம் காப்பியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அவன், சற்று எட்டி நின்றபடியே எனக்கும் ஒரு கோப்பையை நீட்டிக் கொடுத்துவிட்டு அப்பால் சென்றான்.

காப்பியை அருந்தும்போது இமை வளைவுக்கூடாக நான் அவனைப் பார்த்தேன். என்னைப் போலவே அவளும் நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டு என்னைக் கவனிப்பதை உணர முடிந்தது.

காப்பி குடித்து முடிந்ததும் காப்பிக்காரன் என்னை அணுகினான். காப்பிப் பாத்திரத்தை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு, சட்டைப் பைக்குள் கையை வைத்து மடிப்பாக வைத்திருந்த நூறு ரூபாயில் ஒரு பத்து ரூபா நோட்டை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினேன்.

எனக்குச் சில்லறை தருவதற்காக அவன் தன் அகன்ற சட்டைப் பையைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அந்தப் பெண் ஒரு ஐம்பது சதநாயைத்தைக் கொடுத்து, "இரண்டுக்கும் எடுத்துக்கொள்!" என்றாள். "தாங்ஸ்" என்று நன்றிகூறிவிட்டு, மிகுதி பத்துச் சதத்தை அவளிடம் கொடுத்ததன் மேல் அவ்விடத்தை விட்டகன்றான் அவன்.

எனக்கு மனசு சுடுவது போலிருந்தது. அந்தச் சூடு இன்பமான - இதமான உணர்வுகளுக்கு என்னைத் தள்ளி விட, உணவேளைக்குள் நினைவின் வெவ்வேறு முனைகளுக்கு நான் ஓடிச் சென்றுவிட்டேன்.

நன்றியறிதல் உணர்ச்சிக்குப் பதிலாக நினைவின் காந்தத்தையெல்லாம் என் கண்களில் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு, அவனைப் பார்த்தேன். என் பார்வையின் தவிப்பிற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவள் சிரம் தாழ்ந்து போய்விட்டது.

சற்று நேரத்துக்குப் பின்பு பேசுவதற்கு முயன்றேன். “பரவாயில்லை, நானே குடுத்துட்டன்” என்று மெதுவாகக் கூறிவிட்டு மறுபுறமாகத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

இப்போதுதான் நான் அவளைக் கவனித்துப் பார்த்தேன். “இவள் யாருடன் வந்திருக்கிறாள்?” என்ற கேள்வி எனக்குள்ளாகவே எழுந்தது.

இதுவரையில் அவள் யாருடனும் பேசிய ஞாபகமில்லை. அப்படியானால் அவள் தன்னந்தனியாகவே வந்திருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருவதில் எனக்குக் கஷ்டமிருக்கவில்லை.

எனக்கு எப்பொழுதுமே ஒரு கெட்ட சுபாவம். இது இன்று நேற்று என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டதல்ல. சின்னஞ்சிறிய வயதின் சகவாச தோசத்தால் வயதோடேயே ஒட்டிக்கொண்டு வளர்ந்துவிட்ட சுபாவமாகும். எனக்கு மட்டுமல்ல, என்னோடு கூட்டுச் சேர்ந்த பலருக்கும் இந்தச் சுபாவம் ஒட்டிக்கொண்டே இருக்கிறது. அவர்களிடமிருந்து நான் பங்கு போட்டுக்கொண்ட சுபாவம் தானே இது! உலகில் எல்லோருக்குமே இந்தச் சுபாவம் இருக்கிறது. சிலர் இதை இடம் பொருள், ஏவல் அறிந்து அழல் நடத்துகிறார்கள்; சிலர் முடிந்த அளவு மட்டுப்படுத்த முயற்சித்து சிறிதளவு வெற்றி கண்டுவிட்டு பிரமாதமாகப் பேசிவிடுகிறார்கள்; சிலர் அதை அழல் நடத்தச் சந்தர்ப்பம் கிடையாமற் போகவே ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஆளும் ஞானியைப் போல ‘நீப்’ அடித்துக் கொள்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் இதற்காகவே உருகி உருகிச் செத்துப் போகிறார்கள் என்றெல்லாம் அடுத்தவர்களைத் துணைக்கழைத்து எனது பலவீனத்திற்குச் சப்பைக்கட்டுக்கட்ட நான் எண்ணவில்லை. அதை நேராகச் சொல்லிவிடவே விரும்புகிறேன். நான் உடலின் வியவஸ்தைகளைத் தாக்குப் பிடிக்கச் சக்தியற்றவன். அவ்வளவு தான்!

அவளுடன் பேசத் தொடங்கும்போது நான் அந்த உணர்வுகளுக்கு உட்பட்டுவிடவில்லை. முடிந்தவரை நிதானமாகவே இருந்தேன். ஆனாலும் ஒரு ஆசை! பெண்மையின் உணர்ச்சிகளைக் கிள்ளிவிட்டு, அந்த உணர்ச்சிகளில் அவர்கள் திளைத்துத் தவிக்கும்போது அதிலே ஆயிரமாயிரம் பரிசீலனைகளை நடத்த வேண்டுமென்ற அவா!

அந்த வேளை எனக்குப் பக்கத்தே இருந்த தாடிச்சாமியார் தூங்கி வழிந்து, என்னுடலில் உரசிச் சாய்ந்ததைக் கண்டு அவள் 'களுக்'கென்று சிரித்தாள். சில மணி நேரத்திற்கு முன்னே சிரித்தாளே அதே சிரிப்பு!

நல்ல வேளையில் சாமியார் எனக்கு அபயம் அளித்தார். என் இடத்தை விட்டுக் கொடுத்துச் சாமியாரை மூலையோடு சேர்த்துத் தூங்க வைத்துவிட்டு, அந்தப் பெண்ணுக்கு நேருக்கு நேராக நகர்ந்துகொண்டு என் 'பெரியமன' சைக் காட்டினேன்.

என்னை நன்கு புரிந்துகொண்டு அவள் முறுவலித்தாள்.

அவள் நாகரீகமாக இல்லாவிட்டாலும், அழகாகவும் எடுப்பாகவும் கவர்ச்சியாகவும் இருந்தாள். முதலில் அவளை ஒரு வாலைப் பெண்ணாகவே நினைத்தேன். அது தப்பு என்ற முடிவுக்கு இப்போது வரவேண்டி இருந்தது. குறும்புடன் போதையையும் சலந்து கொட்டிய அவளின் கண் வீச்சில் புத்தம் புதிய தாம்பத்திய உறவின் சாயல் துளிகூடத் தெரியவில்லை. தொலைப் பார்வைக்கு அவள் வாலைப் பெண்ணாகத்தான் இருந்தாள். ஆனால் இப்போது அந்த வட்ட முகத்தில், உதடுகளின் மதமதப்பில், சன்னக் கதுப்புகளில் மாமிச உறவின் வடுக்கள் இருப்பதாகத் தெரிந்தது.

“நீங்கள் எதுமட்டும் போறீங்க?”

இதை அவள் காதோடு காது வைத்துக் கேட்கும் போது என் உடல் வெடவெடத்தது.

“மட்டக்களப்புக்கு.”

இந்தப் பதிலை மிகவும் நிதானமாகவும், மெதுவாகவும் அவள் கூறினாள்.

மட்டக்களப்பு என்றதும் என் மனதுக்கு இதமாக இருந்தது. இன்னும் பத்து மணிநேரம் அவளுடன் இருப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்துவிட்டபோது இதம் வராமல் வேறென்ன வரும்?

“நானும் மட்டக்களப்புக்குத்தான்” என்று கூறிவிட்டு, “நீ தனியேதானா?” என்று துணிந்து கேட்டுவிட்டேன். சுட்டு விரலை உதடுகளில் வைத்து, ‘ச்சு...’ என்று எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு வெருட்சியுடன் அவள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்த பார்வை என்னை நடுங்க வைத்துவிட்டது. வெருட்சியுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். அவளின் உறவினர்கள் என்று கருதக் கூடியதாக அங்கு யாருமே இல்லை.

‘மாகோ’ ஸ்டேசன் எதிரேவந்து கொண்டிருந்தது. கை காட்டி விழாமையாலோ என்னவோ வண்டி ஆமை வேகத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

மாகோ ஸ்டேசனில் இறங்கி நீண்ட நான்கு மணி நேரம் காத்திருந்து மட்டக்களப்பு வண்டியைப் பிடிக்க வேண்டும். இதை அவளுக்கு ரூபகமூட்டும் தோரணையில் நான் பேசினேன்.

“நீங்க முதலில் இறங்கிப் போங்க; நான் பிறகு இறங்கி வாறன்” என்று அவள் கூறினாள். இது கட்டளை போன்று தெளிவாய் இருந்தது. எந்தக் கட்டளை எப்படியிருந்தாலும் இறங்கித்தானே ஆகவேண்டும்!

ஸ்டேசன் வருவதற்கு முன்னதாக வண்டி தரித்து நின்ற இடத்தில், கடைகள் இருந்ததால், பலர் அவ்விடத்திலேயே இறங்கினர். அதில் இறங்கிக் கொள்வது சௌகரியமாக இருந்ததால், நான் அங்கேயே இறங்கிவிட்டேன். பாரமாக என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? ஒரே ஒரு தோற்பை!

என்னோடு சேர்ந்து கொண்டு அவளும் இறங்க வேண்டுமென்று தான் நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவள் வண்டிக்குள் தங்கிவிட்டாள்.

நேராகத் தேநீர்க் கடைக்குச் சென்று, முகம் கழுவி, தலையைச் சீவி அலங்கரித்துக் கொண்டு, வெறுமனே வெளியே வந்தால் கடைக்காரன் சண்டைக்கு வந்துவிடுவானோ என்ற பயத்தில், இரண்டு கேக் துண்டு கடித்து, தேநீரும் அருந்தியதில் சுமார் அரைமணி நேரமே கழிந்துவிட்டது.

அவசர அவசரமாகக் கடையை விட்டு விலகி, ஸ்டேசன் பிளாட்பாரத்தில் ஏறி, மத்தியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன். நான்கைந்து அடிதூரம் சென்றதும், அந்தப் பெண் எதிராக நடந்து வருவது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஸ்டேசன் மையத்து ஒளிக் கதிர்களுக்கப்பால் என்னை அவள் சந்தித்தாள்.

“கடைமட்டும் போயிட்டு வரப்போறன், உதவிக்கு வாரியளா?” என்று மெதுவாக கேட்டாள். பதிலே சொல்லாமல் அவள் பின்னால் நடந்தேன்.

கடைகளை அணுகும்போது அவளை வழி விலகிக் கொண்டு முன்னால் நடந்து, பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்த வேரோர் கடைக்குள் நுழைந்தேன்.

என்னையும் அவளையும் கணவன் மனைவியாக அந்தக் கடைக்கார மனிதர்கள் கற்பனை பண்ணினார்கள்.

“என்ன வேண்டும்? ஏது வேண்டும்?” என்று அவர்கள் சிங்கள மொழியில் கேள்விகளை அடுக்கினார்கள். எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. அவள் பதிலுக்குச் சிங்களத்தில் பேசியதைக் கேட்டு எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

தாவணிச் சேலையை எடுத்து அநாயாசமாகக் கழுத்தில் சுற்றிக்கொண்டு, குழாய் வரையில் சென்று முகம் கழுகிவிட்டு, எதிராக இருந்த கண்ணடியைப் பார்த்து எந்தவித நாணமும் இன்றி அவள் தன் கலைந்த நிலையைச் சரி செய்துகொண்டாள்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் பையன் பில்லைத் தட்டில் இட்டு என் முன்னே வைத்துவிட்டுப் போனான். சட்டைப் பையிலிருந்து பத்து ரூபாய் நோட்டொன்றை இழுத்துத் தட்டில் வைத்தேன். எடுத்துச் சென்ற பையன் ஏழு ரூபாய் நோட்டுக்களாகவும், எழுபத்தைந்து சதம் சில்லறையாகவும் கொண்ட தட்டைக் கொண்டுவந்து வைத்தான். நோட்டுக்களை எடுத்து அநாயாசமாகச் சட்டைப் பையில் திணித்துவிட்டு, மிகுதி எழுபத்தைந்து சதத்தில் ஐம்பது சதத்தையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டேன். இருபத்தைந்து சதம் தட்டில் கிடந்தது. அது அந்தப் பையனுக்காக. அது சம்பிரதாயம். “பாவம் அவனும் பிழைத்துப் போகட்டுமே” என்ற இரக்க உணர்வைக் கொண்டதான் இந்தச் சம்பிரதாயம் வந்ததோ என்னவோ!

நான் அவளிடம் மனம் விட்டுப் பேச எண்ணினேன். ஒரு மணி நேரமாவது அவ்விடத்திலிருந்து தமிழில் பேசினால் யாருமே தவறு கண்டுவிடமாட்டார்கள் என்ற தெம்புடன், பேசுவதற்கு வாய் உன்னுவதற்கிடையில் அவள் எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

வீதியில் நடந்து, ஒரு திரும்பு முனை தாண்டிப் பிளாட்பாரத்தில் வெளிச்சம் உள்ள மையத்திற்கு வரும்

வரையில் நான் கோழையாகவே இருந்துவிட்டேன். எப்படித்தான் நான் இப்படிக்கோழையானேனோ!

வெளிச்சம் வரும்போது நான் சற்றுப் பின்னடைந்தேன். அவள் ஜெகஜோதியான வெளிச்சத்தில் அன்னமென நடந்து சென்றாள். பல கதைகளில் நான் மோகினியைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். அதே சாயலில் அவள் செல்வதாக உணர்ந்தேன்.

பிளாட்பாரத்தின் மையத்தோடு, பிரயாணிகள் தங்குவதற்கான மண்டபம் ஒன்று கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இடையே ஒரு சுவரை எழுப்பி, ஆண்களுக்கு — பெண்களுக்கு என்ற பிரிவை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள்.

அந்த இரு பிரிவுகளையும் தாண்டி, அவள் பிளாட்பாரத் தெற்கெல்லை வரை நடந்து, இருளோடு கலந்து விட்டாள்.

எனக்குப் பயமாக இருந்தது. ஆனாலும் மெதுவாக அந்தப் பக்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த ஆண்பெண் நடடுக்கு நடுவாக இருந்த மேட்டுப்பகுதியில் மூட்டைபோல ஏதோ கிடந்தது. பீதியோடு அதைப் பார்த்தேன். ஆம், அது அந்த நோஞ்சி; வண்டிக்குள் நடுங்கியபடி கிடந்த மனிதன்! இப்போதும் அவன் முக்கிமுனகிக் கொண்டுதான் இருந்தான்.

அந்த முனகல் சத்தம் என் நெஞ்சைத் தொட்டது என்னவோ உண்மைதான்! ஆனாலும் நான் அந்த மோகினிபோல திசையில் நடந்து கொண்டு இருந்தேன்.

பிளாட்பார எல்லையைக் கடந்து அப்பாலும் போனேன். அங்கே அவள் எனக்காகக் காத்து நின்றாள்.

அவள் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு, “உன் பெயரைச் சொல்லவில்லையே” என்றேன்.

என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலே, கன்னங்கரியதாகத் தெரிந்த இருளின் சுரிக்குள் அவள் போய் நின்றாள்.

மணித மூச்சே படாத இடத்தில் நாங்கள் இருந்தோம். ஆனால்—

எனது மூச்சுக்கள் அவள் உள்ளத்து நெருப்பை ஊதி விட்டிருக்க வேண்டும்! அவளின் மூச்சுக்கள் என் மார்பைச் சுட்டன.

அசதியாகக் கிடந்த என்னை யாரோ தட்டி எழுப்பினார்கள். துடித்துக்கொண்டு எழுந்தேன். “வண்டி வருகுது, வண்டி வருகுது” என்ற ஓசை காதைக் குடைந்தது. சில மணி நேரத்திற்கு முன் இருந்த சோர்வுணர்ச்சியும், அசுரையத் தன்மையும் போய் இப்போது உடல் தெம்பாக இருந்தது. எழுந்திருந்தேன்.

ஜன இரைச்சலைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒரு பெண்ணின் அழகுரல் கேட்டது.

பிளாட்பாரத்திற்கு வந்து ஓசை வந்த திக்கை நோக்கினேன். அந்த நோஞ்சி கிடந்த இடத்தில் ஜனங்கள் கூடி நின்றார்கள். ஓடிச் சென்று கூட்டத்தைப் பிரித்துக் கொண்டு நோக்கினேன்.

செத்துப்போய்க் கிடந்த அந்த நோஞ்சியின் கட்டைக்குமேல் புரண்டு அழுதுகொண்டிருந்தாள் ஒருத்தி அவள் கூந்தல் குலைந்து கிடந்தது.

அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். அவள்.....?

ஆம்; அவளேதான்! இருளின் கரிக்குள் என்னை அழைத்துச் சென்றாளே, அந்த மோகினியேதான்.

“என்றை ராசா, என்னை விட்டுப் போயிட்டியா?..... என்றை ராசா.....”

மட்டக்களப்பு மந்திரக்காரனட்டை உன்னைக்காட்டி,
 உன்னிலை பிடிச்சிருக்கிற மோகினிப் பேயை அகத்த
 எண்டு கொண்டு வந்து அள்ளிக் குடுத்திட்டேனே,
 என்றை ராசா.....”

“சிலவுக்குக் காசில்லை யெண்டு ஏங்கிச் செத்துப்
 போனியோ என்றை நயினார்..... ஐயோ கண்கெட்ட கட
 வுள் உன்னை எடுத்துப் போட்டுதே, ராசா..... நானும்
 உன்னோடை வாறன் ராசா..... ஐயோ ராசா.....”

அவளின் இந்தப் பிரலாபம் என் ஆண்மையைக்
 கொன்றுவிட்டது. அவளோடு சேர்ந்து கொண்டு விம்மி
 னேனோ என்னவோ!

தொலைவில் இரைந்து கொண்டிருந்த வண்டி இப்
 போது மிகவும் சமீபமாக வந்துவிட்டது. அதன் அசுரக்
 குரல் அந்தப் பெண்ணின் பிரலாபத்தை விழுங்கிவிட்டது.

எல்லோரும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு வண்டியின்
 வரவை நோக்கி ஓடினார்கள்.

எதை நினைத்துக் கொண்டாளோ அந்தப் பெண்,
 என்னை ஒரு தடவை நிமிர்ந்து நோக்கினாள். முந்தானை
 யால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, மார்பின் மேல்
 இடுக்கில் கையை வைத்து, ஓர் பணமடிப்பை எடுத்தாள்;
 எனது பாதத்தில் வைத்தாள். எதுவுமே புரியாமல்
 திகைத்துத் தெளிவதற்கிடையில், இரைந்து வந்த வண்
 டியை நோக்கி அவள் பாய்ந்தோடினாள். என்னுடன் நின்
 றிருந்த அதிகாரிகள் நிலையறிந்து தெளிவதற்கிடையில்...

ஐயோ இரைந்தோடி வந்த மட்டக்களப்பு வண்
 டியின் அசுரப் பாதங்களுக்கிடையில் அவள் உடல்.....!

மோகினித் தேவதை பிடித்த அந்த நோஞ்சி மனித
 னின் கட்டையும், அந்த மோகினிப் பெண்ணின் எலும்

புத் துண்டுகளுடன் ஒட்டிநின்ற தசையும், நாரர்களும், நாளங்களும் ஒரே கம்பளிப் போர்வைக்குள் 'நித்தியம்' அடைந்து கிடந்தன.

என் பாதத்தில் அந்த மோகினிப் பெண் வைத்துச் சென்றாளே அந்தத் தொண்ணூற்றேழு ரூபாய், அதற்கு ஆயிரம் காரணம் கற்பித்து, பிரேத விசாரணை நடத்திய அதிகாரிகள் என்னைக் கேளாத கேள்விகள் கேட்டுத் திணறடித்து விட்டார்கள்.

“எனக்கு இவர்களைத் தெரியாது; அது என்னுடைய பணமுமல்ல” என்ற ஒரே பதிலையே படித்துப்படித்துச் சொன்னேன்.

வெறுமனே கிடந்த என் சட்டைப் பையைத் தொட்டுப் பார்க்கும் தெம்பு கூட எனக்கு இல்லை. “உன் சட்டைப் பையிலிருந்து இவள் திருடிவிட்டாள் அல்லவா?” என்று அதிகாரிகள் கேட்டு விடுவார்களோ என்ற பெரும் பீதி!

“ஆமாம், திருடித்தான் விட்டாள்!” என்று கூறிவிடலாம். ஆனால், “எப்போது? எங்கே? எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்?” என்ற கேள்விகள் எழுந்தால் இவர்களுடன் என் மானமும் உடன்கட்டை ஏறிவிடுமே! தொண்ணூற்றேழு ரூபாய் பெரிதா? மானம் பெரிதா? போகிறது போகட்டும்; பணந்தானே!

மாகோச் சாப்பாட்டுக் கடையில் பத்து ரூபா நோட்டைக் கொடுத்து, தட்டில் விட்ட சில்லறை போக என் சட்டைப் பையில் சேர்ந்த ஒரே ஒரு ஐம்பது சதத்துடன் அன்று பகல் பொழுதைக் கழித்துவிட்டு, மறு வண்டியில் மட்டக்களப்பு நண்பனிடம் வந்து சேர்ந்துவிட்டேன்.

மரண நிழல்

“சாமி; சாமி! தட்டுவாணிப்பய என் முதுகுத் தோலை உரிச்சிட்டாஞ் சாமி. சாமி; சாமி...”

விம்மிப் பொருமிக்கொண்டே காளி என்முன்னே வந்து நிற்கிறாள். உமிச் சுருக்கெறிந்து, மதமதப்பாக ஆனால் பட்டுப்பேரல இருக்கும் முதுகுப் புறத்தைத் திரைநீக்கி அவள் காட்டுகிறாள்.

அந்த மதமதப்பிலே பார்வையைப் புதைத்துக் கொண்டு நான் அவஸ்தைப் படுகிறேன்! அவள் விம்மும் ஓசை என் செவிகளுக்குள் புகுந்துகொள்ள முடியாமல் எவ்வளவு நேரந்தான் காத்துநிற்கிறதோ!

“ஐயோ சாமி, கழுவாணிப்பய, தட்டுவாணிப்பய என்னை ஒதைச்சிட்டாஞ் சாமி; என் முதுகுத் தோலை உரிச்செடுத்திட்டாஞ் சாமி...”

காளி இப்படி மீண்டும் மீண்டும் கத்திக்கொண்டே இருக்கிறாளா?

நான் இப்போது அவள் முகத்தைப் பார்க்கிறேன். அதிலே தோன்றி நெளியும் வர்ண ஜாலக் கோடுகளைப் பார்க்கிறேன்.

“ஐயோ! நான் அழுதிட்டே இருக்கேன்; நீங்க சிலை யாட்டமா இருந்திட்டே இருக்கியளே சாமி; கழுவாணிப்

பயவாறானே சாமி; தட்டுவாணிப்பயவந்து என்னை
 ஒதைச்சுமுதுகெலுப்பைமுறிச்சிடப்போறானே சாமி.
 நீங்கதாஞ்சாமி இந்தமானங்கெட்டபயலுக்குப்பாடங்
 கற்பிச்சுக் கொடுங்க சாமி. சாமி, சாமி..."

காளி நியாயம் கேட்கும்படியா என்னைக் கேட்கிறாள்!

சுருண்டு, நெளிந்து, தயங்கி, சாகசம் புரியும் அவ
 ளின் உடற் துவழ்ச்சிகளுக்கு என் கண்ணின் மணிகளைத்
 தாரைவார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு நான் கபோதியாக
 இருக்கிறேனா?

“காளி; டயே காளி...!”

மரமரத்த அகங்கார வெறிக் குரல் கேட்கிறது; அது
 சற்றுத் தொலைவிருந்துதான் கேட்கிறது. அது சுடலையின்
 குரலா? நான் ஏன் மரத்துப்போய் இருக்கிறேன்?
 காளியை அங்கமங்கமாகப் பிய்த்துத் தின்று கொண்டி
 ருக்கிறேனா?

கேட்பது கடலின் இரைச்சலா? காளியின் பெருமூச்
 சக்களா?

“டயே... டயே காளி...”

என் காதுச் சவ்வுகளைத் துளைப்பது சுடலையின் குரலா?
 குத்தாசியின் முனைகளா?

நான் திடுக்குற்றுச் சுதாரித்துக் கொள்கிறேன்.

சற்றுத் தூரத்தில் — நடைபாதையின் திரும்பு
 முனைக்கு அப்பால் இருமிக்கொண்டு நிற்கிறான் சுடலை;
 காளியின் கணவன்; வைத்திய விடுதியின் தோட்டி.

“டேய் சுடலை, வாடாய்ங்கே!”

அதிகாரத்துடன், துணிச்சலுடன் அழைக்கிறேன்.
 இந்த வேளை அவனை நான் அப்படித்தான் அழைக்கவேண்

டும். குடித்துவிட்டு, அதன் போதைக்கு வசப்பட்டு, நிலை தடுமாறி நிற்கிறான். இதமாக அழைத்துவிட்டால் வந்து விடுவானா? ஆனாலும் நான் அவனை ஏன் இப்படி அழைக்கிறேன்? அவனிடம் எனக்கு ஏன் இந்த அதிகாரம்? இந்த அதிகாரத்தை எனக்கு யார் தந்தார்கள்? “சாமி, அளந்து பேசுங்க சாமி, எனக்கு பாலுஞ் சோறும் தந்தியா சாமி?” என்று அவன் கேட்டுவிட்டால்.....?

அவன் என்னை அப்படிக் கேட்கமாட்டான். அப்படிக் கேட்கும் துணிச்சல் அவனுக்கு எங்கே வரப்போகிறது? என்னை எதிர்த்து அவனால் ஒரு வார்த்தைதன்னும் பேச முடியுமா, என்ன?

நான் இருக்கிறேன். நான் ஒருவன் இல்லாவிட்டால் அவன் எங்கே இருப்பானோ? ‘சுடலை என்றொருவன் இருந்தானே’ என்ற நினைவே இந்த வைத்திய விடுதிக்கும் எனக்கும் விடுபட்டுப் போயிருக்கும்! அவனை நான் பல தடவைகள் பாதுகாத்திருக்கிறேன். இப்போதும் அதையேதான் செய்து வருகிறேன்.

பயல் என்னிடம் எத்தனை உதையை வாங்கித் தின்றிருக்கிறான்!

அவனுக்கு உணர்வு வந்திருக்கிறது!

மடைப்பயல்! வீணாக எனக்கும், தனக்கும் வேதனைகளைத் தேடிக்கொள்கிறான். எப்போதுமே இவன் இப்படித்தான் நடந்து கொள்கிறான்.

‘சுடலை, நீ ஏன் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறாய்?’ என்று அவனை எத்தனையோ தடவைகள், அனுதாபத்துடன் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டேன்.

“உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா?” என்று கண்டித்துப் பார்த்து அலுத்துப் போய்விட்டேன். இவைகளுக்கு அவன் சொல்லும் பதில்களோ மிகவும் வேடிக்கையானவை; வினோதம் நிறைந்தவை! அந்தப் பதில்களை நான் கேட்டு என்னுள்ளேயே ரசித்துக் கொள்வேன். அப்படித்தான் ரசிக்கத்தோன்றும். உன் மனதுக்குள் சிரிப்பாய் வரும். ஆனாலும் நான் இந்த ரசிப்பையும் சிரிப்பையும் வெளியே கொட்டி விட முடியுமா? அப்படிக் கொட்டிவிட்டால் அவனைக் கண்டித்து வழிநடத்துவதுதான் எப்படி?

அவனை நான் மிரட்டுவேன்; முறைப்பேன்; உதைப்பேன்; எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை! கைகட்டி, வாய்பொத்தி, பரிதாபகரமாக நிற்பான். செய்யக் கூடாததை, செய்ய வேண்டாமென்பதைச் சதா சதா திருப்பித் திருப்பிச் செய்து கொண்டே இருப்பவன் மேல் பரிதாபப்படுவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது!

நீல வானம் வில்லாகி கடலின் அந்தத்தைத் தொட்டு நிற்கிறது.

அந்தத்திற்கும் அப்பால் — தொடுவானக் கரையோடு தனக்காக ஒருத்தி காத்திருப்பதாகச் சுடலை நினைத்த போ தெல்லாம் சொல்வான்.

கடற்பரப்பின் மேல் அந்தரத் தியானம் செய்யும் பாய் மரக் கோடுகளை ஏறிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே சிலைபோல விழுந்தையின் படியில் உட்கார்ந்திருப்பான். பெருமூச்சின் பாரத்தைச் சுமக்க முடியாமல், அவனின் மார்பகங்கள் உயர்ந்து தாழும்போது கடலின் அந்தத்திற்கப்பால் இருக்கும் அந்தப் பெண்ணை அவன் கெஞ்சி அழைப்பது போன்ற குரல் கேட்கும்.

எனக்குப் பேச்சுத் துணைக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? சுடலையோடு பேச்சுக்கொடுத்து நேரத்தைக் கழித்துக் கொள்வதில் ஒருவித மகிழ்ச்சியும் இருக்கிறது.

“சுடலை, பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஏன் செத்துப் போகிறாய்?” என்று நான் கேட்பேன்.

“பொம்பினைப் பேய் என்னை ஏமாத்துது சாமி” என்பான் ஒரு நாள்.

“பொட்டைச் சிறுக்கி ராத்திரி நித்திரையிலை வந்து முந்தானையை விரிச்சு என்னைக் கொண்டிட்டுது சாமி” என்பான் இன்னொரு நாள்.

வேறு ஓய்ந்துபோன நேரங்களில் கம்பர்மலைக் கள்ளுத் தண்ணியை மூக்குமுட்டக் குடித்துவிட்டு வந்து பேசாத பேச்செல்லாம் பேசுவான்; கொச்சை கொச்சையாக பிதற்றிக்கொண்டே இருப்பான்.

இப்போது நானும் ஒண்டியாகத்தான் இருக்கிறேன்.

எனக்காக ஒருத்தி இருந்தாள்.

அவளுடன் நான் கழித்துவிட்ட இன்பமான நாட்களையெல்லாம் நினைத்துப் பார்ப்பேன்.

அந்தகாரமான நினைவுகள் வந்தபோதெல்லாம் என் துர்ப்பாக்கியத்தை நொந்துகொள்வேன்.

சிறிய வைத்தியசாலைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த மூன்றுண்டு காலத்துள் நான் எத்தனையக் கண்டுவிட்டேன்...

சுடலையை நான் திட்டுகிறேன்; மிரட்டுகிறேன்; நையாண்டி செய்கிறேன். சுத்த ஹம்பக்!

என்னை நான் மறந்து விடுகிறேன். என்னை எனக்குள் னேயே மறைத்துவிட முயற்சிக்கிறேன். சேட்டும் சூட்டும்

அணிந்துகொள்கிறேன். 'ஸ்டெதஸ்கோப்' பின் இரு கைகளை யும் விரித்து கழுத்தோடு இணைத்து உறவாடவிட்டு, அந்தப் பனிசுக்குள் என்ணையும், எனது அசிங்க உணர்வுகளையும் மறைத்துக் கொள்கிறேன்.

எல்லோரும் எனக்கு விநயம் செய்கின்றனர். என் வாயை சப்பிற்காகக் காத்திருக்கின்றனர்.

நீலக் கடலின் அலைத் தளிர்களை அனைந்து வரும் காற்று என் உடலின் மயிர்க் கண்களால் ஊடுருவுகிறது. இந்த ஊடுருவலால் நான் அவதியுற்ற நாட்களையும், வியவஸ்தைக்குப் பணிந்து போகத் துடித்த பொழுதுகளையும் என் னால் கணிக்கிட முடிந்ததா?

அந்தி வானக் குழிக்குள் மஞ்சள் பொழுது சரிந்து போகும் போதெல்லாம், அடிவானச் செழுமையின் பிரதிபலிப்பு கடற்கரை மணல் பரப்பில் படிந்து கிடக்கிறது. கன்னத்தோடு கன்னத்தை உரச வைத்துக்கொண்டு மனித சோடிகள் வருகின்றன, போகின்றன; மணல் பாளத்தில் விழுந்து புரள்கின்றன.

நீர்வாழும் ஜீவ கோடிகள் கடலுக்கடியில் விரகதாபம் கண்டு கட்டிப் புரள்கின்றனவோ! கருக்கல் வேளைகளில் எல்லாம் கடல்பரப்புப் பொங்கி எழுந்து, கீழ்மடிந்து பெருமூச்சு விடுகிறது.

அந்த வேளைகளிலெல்லாம் தன்னந்தனியாக—ஒண்டியாக, ஆனால் செத்துப்போன என் காதலியின் மானசீக உருவத்தோடு உரசிக்கொண்டு, அந்த மணல்பரப்பில் நான் நடந்துவருவேன்.

கடலை, மூக்குமுட்டக் குடித்துவிட்டு, கடற்கரை மணல் பாளத்துள் நெஞ்சைப் புதைத்துப் புரண்டுகொண்டு பிதற்றுவான். அமாலுஷ்யமான பிரதேசத்தின் மணல் பரப்பில் செருகுண்டு கிடக்கும் கட்டையைப்போன்று அவன் கிடக்கும் கோலம்.....

பரிதாபத்துச்சூரிய அவன், அக்கரை சென்று அவனுக்
காகக் காத்திருக்கும் அவனை அழைத்துவர, அரசினரிடம்
அனுமதி பெற்றுக்கொடுத்து அனுப்பிவைக்கிறேன்.

சுடலை அக்கரைக்குப் போய்விட்ட பின்னர், அவள்
விடு போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம் என்ற ஊகத்திலிருந்து,
அவளையும், அவனின் ஆசைப் பத்தினி காளியையும் சேர்
த்து வைத்துக்கொண்டு என் மனக் கண்கள் கண்டவை
யெல்லாம்.....சீ, அசிங்கமானவை!

—சமூகத்தால் அசிங்கமாகக் கணிக்கப்பட்டவைகளைத்
தனியாக இருந்து யோசிக்கும்போது, சட்டென அவை
அசிங்கமாகவே படுகின்றன. அது மனித மனத்தோடு ஒட்
டிப்போய்விட்ட நோய். ஆனாலும் அந்த அசிங்கத்தைத்
தான் நினைத்துப் பார்க்க ஆசையும் வருகிறது. இதையே
தான் நானும் நினைத்து நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இது
எனக்கு வேடிக்கையாகவும் இருக்கிறது.

சுடலை வெறும் தோட்டிதான். ஆனாலும் தனியாக
அவனை நினைத்துப் பார்க்கும்போது என்றுமே ஏற்பட்
டிராத ரம்மிய உணர்வு, அவளையும், அவனின் அவளையும்
இணைத்து வைத்துப் பார்க்கும்போது ஏற்படுகிறது. வெகு
தொலைவுக்கப்பால் கடலின் கொடூரம், மேகத்தோடு தழு
விப் பசுமையடைவதைப் போலத்தானே இந்த ரம்மியமும்?

மனத்தின் விருப்பிலே பசுமை நிறைந்த ரம்மியம் தெரி
கிறது. ஆனால் அடிமனத்துக்குள்ளே நடப்பதெல்லாம்
வெறும் குழப்பந்தான். போலியாகவோ, தற்செயலாகவோ
என்னால் கட்டிக் காத்துவரப்பட்ட—வரப்படுகிற எனது
மனத்துக்குத் தெரிந்த நிலையிலிருந்து நான் தள்ளப்பட்டு
விடுவேனோ என்று எண்ணக்கூடிய அளவுக்கு என் உணர்வு
களெல்லாம் மிருதுவாகிவிட்டபின்பு.....

நர்ஸுகள் வருகிறார்கள்; போகிறார்கள். எனக்கோ, அவர்கள் எனக்காக ஏங்கி நிற்பதுபோன்ற பைத்தியக்கார நினைவுகள்!

கடலின் பெருமூச்சுக்கள் சதா கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்றன.

சந்தியா வேளையின் மென்மையான சூடு என் ஒருவனுக்கு மட்டும்தான் நெருப்பாக இருக்கிறதா?

இரவின் மோனம், தன் பஞ்சுக்கரங்களை என் சர்வாங்க மயிர்க் கண்களுக்கு மேலாகவும் நகர்த்திவிட்ட நாட்களையெல்லாம் நான் கணக்கிட்டனா?—

சின்னஞ்சிறிய வைத்திய விடுதியில் சுமார் இரண்டாண்டுகாலம் என்னோடு கூடவே இருந்து, எனக்குப் பீப்பேச்சுத் துணைபுரிந்த சடலை என்னைப் பிரிந்து அக்கரை போய் விட்டபின்பு, வெறுமை அடைந்துவிட்ட என்னை நினைவுகள் சரிவுக்குத் தள்ளிக்கொண்டே வந்தன. அந்தச்சரிவிலே நான் பாதிவழி போய்விட்டேன்.

சடைசியில் சடலை வந்தான். மனைவி காளியையும் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்.

காளி!

இவள் ஒரு தோட்டிக்கு மனைவியா? நான் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்! நெளிந்து சுருண்டு, வளைந்து பணிவாக ஒதுங்கி, நாணத்தோடு அவள் என் முன்னே நிற்கிறாள்.

“இதுதாஞ்சாமி என் காளி” என்று சடலையும் அறிமுகப் படுத்தி வைத்துவிட்டான்.

“சும்பிடுறஞ்சாமி!”

நாதவெள்ளத்திலே தோய்ந்து, அகாரச் சுழிவு-சுழித்து
வந்த குரல்.....

விஸ்வாமித்திரருக்கு முன்னால் காளியை நிற்க வைத்து
'சுவாமி' என்று ஒரு வார்த்தை பேச வைத்திருந்தால்,
உடலை வளைத்து, கால்களை மிதித்து, கழுத்தை
முறித்து, ஜடையை வீசி, இடையைத் துவட்டி,
புருவங்களை நெறித்து, இதழை விரித்து, கண்களை வெட்டி
மேனகை படாதபாடு பட்டிருக்கவேண்டாமே!

நான் பார்த்த பார்வையின் தாக்கத்தை அவளால்
தாங்க முடியவில்லை. காளி தலையைத் தொங்கப் போட்
டுக்கொண்டாள்.

விஸ்வாமித்திரரும் ஒருநாள் நிஷ்டை கலைந்து இப்
படித்தான் மேனகையைப் பார்த்திருப்பார். ஆனால்
மேனகை மட்டும் காளி போலத் தலையைத் தொங்கப்
போட்டுக் கொண்டாளோ என்னவோ!

“உயர்தர மனிதருக்கும், கீழ்த்தர மனிதருக்கும், உருவ,
உடலமைப்புகளின் வேற்றுமை, பார்த்தாலே பட்டென்று
தெரிந்துவிடும்” என்கிறார்கள். ஆனால் காளியைப்
பொறுத்தவரை.....

விடுதியின் ஒதுக்குப்புறமாகக் கிடந்த அறை ஒன்றுக்
குள் அடங்கிப்போய்க் கிடந்த சுடலைக்கு, இப்போது வசதி
யோடு கூடிய அறையொன்று வேண்டிக் கிடந்தது. அவன்
அப்படி ஒன்றும் கேட்டுவிடவில்லை. நான் அப்படித்தான்
செய்தேன். என் அறையின் பின் விரூந்தைக்கு நேராகச்
சற்றுத் தூரத்தில், காளி, குடும்பம் நடத்த வைத்துவிட்
டேன்.

ஓய்ந்தபோதெல்லாம் விரூந்தையில் இருந்து காளி
குடும்பம் நடத்துவதைப் பார்த்து ரசிக்கிறேன். உலகம்

இருண்டு போய்க் கிடக்கும்போதெல்லாம், விழுந்தையில் தனித்திருந்து அங்கேயே வெறித்து நோக்குகிறேன். ஏதே ஒன்றை இழந்துவிட்டு அதை எடுத்துக்கொள்ள நினைத்துக் கொண்டு அவதியுறுவதைப் போல, விந்தையான - பரிதாபகரமான உணர்ச்சி மனதுள் ஊறிக் கூத்தாடுகின்றது.

சுடலை இப்போதெல்லாம் எனக்கு முன்னே எப்போதுமே தோன்றிக்கொண்டிருக்க மாட்டான். இப்போது அவனுக்கு இது முடியாது.

காளி என்றொருத்தி அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறாள்!

சுடலை இப்போது முன்பைவிடத் திருத்தமாக இருக்கிறா?

வியர்வைப் பசையைப் போக்கி, உடலைப் பட்டுப் போல வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையா அவனுக்கு வருகிறது?

மேலுதட்டிலே கற்றையாக வளர்ந்து, கீழுதட்டோடு தொட்டு, வெற்றிலைச்சாயம் படிந்து கிடக்கும் முரட்டு மீசையை நைசாக நறுக்கிவிட்டும், காதை மூடிப் படிந்துகிடக்கும் மயிர்த் திரட்சிகளை ஒதுக்கிவிட்டும் பஞ்சாகப் பறந்து காட்டும் தலைமுடியை வாரியும் விட்டுக்கொள்கிறா?

வெற்றிலைக் காவி படிந்து படிந்து கல்லிப்போன பற்களை உரசி மினுக்கி வெண்மையாக வைத்துக் கொள்கிறா?

ஒய்வு நேரத்தில் உடுப்பையாவது துவைத்துச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்கிறா?

சுபாவமான குரலிலுள்ள கடுமையை — முரட்டுத் தனத்தை இதமாக்கிக்கொள்கிறா?

சிவந்துபோய்க் கிடக்கும் கண்களின் வெறித்தன்மையை மாற்றி, சற்று இன்பக் கசிவாவது ஊறவைத்துக் கொள்கிறானா?

காளி எவ்வளவு புனிதமாக இருக்கிறாள்!

எப்படித்தான் சுடலையோடு சேர்ந்துகொண்டு அவள் சயனிக்கிறாள்!

இருளின் போர்வைக்குள் இந்த உலக இன்பதுன்பங்களுக்கப்பால் சென்று மோனத்தில் நிலைத்துவிடுகிறாளா?

என் கண் பார்வையில் அவள் அடிக்கடி தென்படுகிறாள். அவள் முகத்தில் எந்த அருசையையும் காணாமே!

எனக்காக முன்பு ஒருத்தி இருந்தாளே! நான் சற்று நலங்கிப் போய் இருந்துவிட்டால் முகத்தைச் சுழித்து அருவருத்துக்கொள்வாள்! நிலைமையைப் புரிந்துகொண்டு நானும் நடந்து கொள்வேன்.

காளி எப்படித்தான் ஒப்புக்கொள்கிறாளோ!

என் முன்னே காளி வருகிறாள். அவள் முகத்தில் அருவருப்பின் ரேகைகள் படர்ந்து வருகிறதா என்பதையெல்லாம் ஆராய்கின்றேன். அப்படி எதையும் என்னால் காண முடிவதில்லை; இந்த ஆராய்ச்சி எனக்குத் தேவையற்றது. ஆனாலும் நான் ஆராய்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறேன். என் மனதுக்கு இதனால் ஒரு முடிவு வேண்டிக்கிடக்கிறது. அந்த முடிவை அறிந்துவிட நான் துடிக்கிறேன்; எப்போதும் நான் இதைத்தான் விருப்புகிறேன்.

அடிக்கடி சுடலையின் முரட்டு அதட்டல்கள் எனக்குக் கேட்கும். அந்த முரடனின் கடுமையை நான் கற்பனை செய்து பார்ப்பேன்.

“காளி, இந்த முரடனோடு சேர்ந்து உனக்கு வாழ முடிகிறதா?”

நேற்று நான் காளியிடம் இதைக் கேட்டுவிட்டேன்.

வழமை போலத் தலையைத் தாழப் போட்டுக் கொண்டு அவள் சிலையாக நின்றாள்.

அவள் முகத்தில் தோன்றி மறைந்த சுழிவுகளின் கருத்தை அனுமானித்துக்கொள்ள நான் படாத பாடு பட்டேன்.

கவலையின் நிழல் — அருசையின் கோடுகள் அந்த முகத்தில் படிந்துகிடந்தனவா?

அப்படிப் படிந்து கிடப்பதை நான் புரிந்துகொண்டு விட்டதாக புத்திசாலித்தனமான பார்வையால் அவளைச் சுதாரித்தேன். கோணி நெளிந்துகொண்டு அவள் போய் விட்டாள்.

வாழ்வின் சுகத்தையெல்லாம் எண்ணியெண்ணி அவள் ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதாகத்தான் நான் எண்ணினேன்.

கடந்த இரவு நான் உள் விருந்தையில் இருந்தேன் முன்பெல்லாம் முன் விருந்தையில் இருந்து இராக்கடலின் பரிசுத்தத் தன்மையைப் பார்த்து என்னைப் பரிசுத்தப் படுத்திக் கொள்வேன். இப்போதோ வெனில் பின்புறத் தேயிருந்து அசிங்க நினைவுகளுக்கு உருப்போட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடந்த இரவு, ஜாமவேளைக்குப் பின், கடலையின் கோரக் குரல்களையும், காளியின் முனகல் சினுக்கங் களையும் திட்டலையும் நான் கேட்டேன்.

“கோமாளிப்பயலே! ஆனை அடிப்பானே”

இப்படித்தான் அவள் திட்டினாள்.

'சதக்' 'சதக்' கென்று மந்த ஓசை கேட்டது. சுடலை அவளின் மென்னுடல்மேல் கையைப் பொத்திப் பிடித்துக் கொண்டு மொந்தினாள்?

என் நெஞ்சக்குள்ளே பெருமோதல் விழுந்தது. உடம்பெல்லாம் துடித்தது.

கால்கள் தானாகவே என்னை நடத்திச் சென்றன. அந்த அறையின் முன்பாக நான் நின்றுவிட்டேன் "சுடலை, சுடலை" என்று கத்திக்கொண்டே கதவை இடித்தேன்.

"என்னங்கசாமி" என்று குரலில் நடுக்கம் எடுக்க, சுடலை கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான்.

திரிவிளச்சின் சிவந்த வெளிச்சத்தில் ஜடை கலைந்த நிலையில் காளியின் உருவம் நன்றாகத் தெரிந்தது.

அவள் களைத்துப்போய் விட்டாள். உடல் ஒடுங்கி, விரிந்து இழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவளின் மேல் மூச்சும் சிழ்மூச்சும் என் நெஞ்சக்குள் கேட்கிறது.

என் குரலிலிருந்த கடுமையில் சுடலை தீய்ந்துபோய் விட்டான். அவன் சுருங்கிப்போய் — ஒடுங்கிப்போய் நிற்கிறான்.

சில நிமிடநேர வேளைதான் என்னால் அங்கு நிற்க முடிந்தது. காளி ஏதாவது முறையீடு செய்தாளாயினும் அந்தச் சாக்கில் நிற்கலாம்!

'சுடலை, ஏனடா இப்படிச் செய்கிறாய், சரி சண்டை பிடிக்காமல் போய்ப்படு.'

இதைத்தான் என்னால் சொல்ல முடியும். பெரிய மனிதர்கள் இதைத்தான் சொல்வார்கள்!

நான் விருந்தைக்கு வந்துவிட்டேன். உணர்வுக்கும் எட்டாது, தோல்வியின் எதிரொலி ஒன்று நெஞ்சில் உறைப்பது போல் இருந்தது.

விருந்தையில் வெகுநேரம் இருந்தேன். புலன்களைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு ஓசைகளுக்காகக் காத்திருந்தேன். அதன் பின்பு படுக்கைக்குப் போய்விட்டேன்.

விடிந்து நான் வெளியே வரும்போது சுடலை தொழில் தளபாடங்களோடு நடந்து சென்றேன்.

என்னைப் பார்த்து அவன் வெட்கப்படுகிறானா? கருவிக் கொள்கிறானா?

'சுடலை' என்று அழைத்தேன். யந்திரப் பாவையாக அவன் வந்து முன்னே நின்றான்.

'சுடலை, காளியை நீ ஏன் ராத்திரி அடித்தாய்?'

மிகவும் இதமாகவும், மிருதுவாகவும் நான் கேட்டேன். அவன் இக்கேள்வியை எதிர்ப்பார்க்கவில்லை. கழுத்தை மடக்கிப் பிடரியைத் தடவி உருட்டிக்கொண்டே நின்றான்.

"சுடலை, இப்படி நீ முரடனாக இருக்கக் கூடாது!"

மறுபடியும் நான்தான் பேச வேண்டியிருக்கிறது.

"இந்தப் பெட்டைக் குட்டி என் மானத்தை வாங்குது சாமி!"

சுடலையின் பேச்சுக்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியுமா? அவள் தவறி நடந்துவிட்டாள் என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டானா?

எனக்கு நெஞ்சுக்குள் இடி இடித்தது.

சுடலை வெடுக்கெனப் போய்விட்டான்.

கடல் கொந்தளிக்கிறது. அதற்கு வெறி பிடித்திருக்க வேண்டும்!

“எனக்குப் பாலுஞ்சோறுத் தந்தாயா சாமி” என்று சுடலை கேட்கவேயில்லை. அவன் எனக்குப் பக்கத்தே வந்துவிட்டான். எப்போதும் போலப் பழக்கத்தாலான மன உந்தலால் அவன் எனக்கு முன்னே வருவிக்கப்பட்டான். ஆனால் அவன் முகத்திலே ஒட்டிப்போய்க் கிடந்த கோரத் தன்மை வழக்கத்திற்கு மாறானது.

அவனின் மீசைத் துடிப்புத் தெரிகிறது. எண்ணெய் வழுவழுப்பான அவன் தோள்கள் தின வெடுக்கின்றன. இன்று அவன் அதிக அசிங்கமாகவும் இருக்கிறான்.

ஒரு தடவை கழுத்தை மறுபுறமாகத் திருப்புகிறேன். எனக்கு முன்பாகச் சுவரோடு வைக்கப்பட்டிருக்கும் கண்ணாடிக்குள் காளி நிற்கிறாள்; வீரூந்தையின் தூணோடு முகத்தைப் புதைய வைத்தக்கொண்டு சுருங்கிப்போய் நிற்கிறாள்.

குறுக்காகப் போடப்பட்டிருக்கும் மாறாடி கயிறென முறுக்கி நிற்கிறது.

வெம்மையான அந்தப் பட்டு மேனியின் சுழிவுச் சுருக்கங்கள்.....

இந்தப் பட்டு மேனிக்கு சோளி அணிந்திருந்தால் காளி இப்படி அழகாக இருப்பாளா?

முன்போல நேராகவே அவளைப் பார்க்க நினைக்கிறேன். ஆனாலும் ஆசை கண்ணாடியோடுதான் சங்கமமாகி நிற்கிறது.

“டேய் சுடலை, காளியை நீ அடித்துக் கொல்லப் போகிறாயா?— ஏனடா இப்படி அடிக்கிறாய்?”

மரமாக — விநயமாய் நிற்பதாக நினைத்து நிற்கும் சுடலையை நான் அதட்டுகிறேன். ‘பொட்டைக் குட்டி என் மானத்தை வாங்குதுசாமி’ என்று காலை பதில் சொல்லியிருக்கிறான். ஆனாலும் நான் இப்போதும் கேட்கிறேன்! பெரிய மனிதர்கள் இப்படித்தான் கேட்க வேண்டும்!

“இந்தப் பொட்டைச்சிறுக்கி, பிறந்து என் மானத்தை வாங்குது சாமி, அதனாலே நான் அடிச்சேன். அவனைக் கொண்டுபோட்டுத்தாஞ்சாமி நான் சாப்பிடுவேன். அப்பதான் எம்மானம் பிளைக்குஞ்சாமி!”

சுடலை படபடவென்று பேசுகிறான். இத்தனை அவசரப்பட்டு நான் அவன் கன்னத்தில் அறைந்திருக்கக் கூடாது.

சுடலை அப்படியே நிலத்தில் குந்திவிட்டான். அவனின் இரு கைகளும் தலையைப் பொத்திக்கொண்டு துடிக்கின்றன.

காளியின் வீம்மல் கேட்கிறது. நான் ஏன் அவனை அடித்தேன்? இந்த அதிகாரத்தை எனக்கு யார் தந்தார்கள்? இரு கைகளாலும் கண்களைப் பொத்தி விசித்தபடி காளி தன் அறையை நோக்கி ஓடுகிறாளே! அவள் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டாளா? அல்லது.....

சுதாரித்துக்கொண்டு கண்ணாடியைப் பார்க்கிறேன். அவளின் மென்னிடை ஓடிந்து விடுமோ? அவள் ஓடுகிறாள். வெளியே நல்ல வெயில். காற்றறையே கானோம். கண வேளைக்குள் உலகம் செத்துப்போய் விட்டதா? என் வலக்கரம் விறைத்து வலிக்கிறது. என் இதயம் இத்தனை வேகமாகத் துடிக்கிறதே! நான் செய்துவிட்ட தவறுக்காக அது வேதனைப்பட்டுக் கொள்கிறது?

சுடலையை என்னால் பார்க்க முடியவில்லையே! நான் கண்ணாடிக்குள் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். காளி

தூரத்தில் வருகிறான். ஒல்லியாக இருந்திருந்து அவன் உருவம் பெருத்து கண்ணாடியை நிரப்பும் வரையும் நான் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்.

காளியின் கரத்தில் தகரக் குவளை ஒன்று பக்குவமாகப் புகுந்து விடுகிறது.

காளியின் முகம் கண்ணாடியை நிறைத்துவிட்டது.

காளியின் முகத்தில் தெரிவது மனித உறவாசைகளின் தளிர்களா?

“சாமி, இந்தாங்க சாமி இதை அதுக்கிட்டைக் குடுத்துச் சாப்பிட வையுங்க சாமி... நேத்திலிருந்து பட்டினி சாமி!”

என் கரங்களில் தகரக் குவளை சுடுகிறது. கண்கள் குவளையை நோக்குகின்றன.

அப்போதுதான் அவித்து உடைக்கப்பட்ட இரண்டு முட்டைகள்!

என் நெஞ்சு தீய்வது போலிருக்கிறது.

நான் கடைசித் தடவையாகக் கண்ணாடியைப்பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன். முட்டாள் த்தனமான ஆசை! கண்ணாடிக்குள் தெரிகிறது. நான் இப்படிக்கோரமாக மாறி விட்டேனா? சற்று முன்புகூட அழகாகவும், கவர்ச்சியாகவும் இருந்தேனே! என் முகத்தில் இப்போது படிந்து வருவது என்ன?

அது ..?

(Rs. Cull)

தாரத்தின் வறுமையை, முயற்சி செய்து அதன் உருவம் பெருகித் தன்னை நிரம்பும் வகையில் தன் அயலும் பார்க்கும்பொழுது, இருக்கிறேன்.

எனயின் தாரத்தின் தரைக் குயிலை ஒன்று பற்றிவிட்டால் அப்பகுதி விடுகிறது.

எனயின் முகம் அங்குமுங்கு நிகறத்தாய்க்கிறது.

எனயின் முகத்தின் தெரியாத மனநிலையாகவே மின் தயிரினால்.

"எனது, இத்தாயின் எனது இமை அந்தக்கிடமடக்கி நடுத்தரம் அடிப்படை, எவ்வாறு எனது தெரிந்ததை படபடக்கி என்மீ!"

என் கரங்களின் தரைக் குயிலை அழித்தது. எனக்கு குயிலையை நோக்குகின்றேன்.

அப்பொழுதும் அவித்த அ.ம.க.க.பெட்ட இமைக்கு முட்டையினால்!

என் தெருவின் வேலையே நோக்குகின்றேன்.

நான் அப்படித் தடவையாகக் கண்ணுமுடியுமாயினால் ஆகாயப்படுகிறேன். முட்டையினத்தையென ஆகவே அங்கு அங்கு அங்கு தெரிந்தது. நான் இப்படிச் சேராமல் மாறி விட்டேன்! சற்று நேரமுடைய அழகானதும், அவர்க்கிவரவும் இருக்கிறேனோ! என் முகத்தின் இப்பொழுது அடித்த வறுமையின் மீது?

சுருதி

தூர நின்று கருடப் பார்வை பார்த்து இலக்கியம் சிருட்டிக்கும் எழுத்தாளர்களைப் போலல்லாமல், மக்களின் அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகளுடன் தன்னை வெகுவாக இணைத்துக் கொண்டு சிறுகதைகள் எழுதி வரும் திரு. டானியல் ஒரு தொழிலாளியின் மகனாகப் பிறந்து தொழிலாளியாகவே வாழ்பவர். ஆரம்பக் கல்வியுடன் தன் படிப்பை முடித்துக் கொண்ட இவர் பிறந்தது 1926-ம் ஆண்டு, ஆணைக்கோட்டை என்னும் கிராமத்திலாகும்.

இளம் வயதில் சமூக சேவையில் ஈடுபாடு கொண்டு முற்போக்கு இயக்கங்களின் தொடர்பால் முன்னணிக்கு வந்த இவர், தன் கருத்துக்களை வெளியிட எழுத்தைப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்து, விரைவில் சிறந்த எழுத்தாளராகப் பரிணமித்தார். இதுவரை நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளும், 'நெடுந்தாரம்' என்ற நாவலொன்றும் எழுதியுள்ளார். நாடகத்துறையிலும் ஈடுபாடுள்ளவர்; சிறந்த மேடைப் பேச்சாளருமாவார்.

இலங்கையின் கலை, இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் விதேச ஆதிக்கத்தைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமென்ற கொள்கையுடையவர். தேசிய இலக்கியம் வளர வேண்டுமென்ற குறிக்கோளுடையவர். சமூக ஒடுக்கு முறைகளுக்கெதிராகப் போராடிவரும் அகில இலங்கைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் முக்கிய இயக்குனருள் ஒருவர். சகலமக்களுடனும் நேசமனப்பான்மையுடன் பழகும் பண்பாளர். இவரது சிருட்டிகளில் மனிதாபிமானமும், பேர்க்குணமும் மிக்க பாத்திரங்களை நாம் சந்திக்கலாம்.